

Ενας χρόνος από την απεργία πείνας
των 300 μεταναστών εργατών

ΚΟΙΤΑΖΟΥΜΕ ΜΠΡΟΣΤΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Σάββατο 28 Γενάρη, 20:00

ΚΟΝΤΡΑ Αγροκόλας ΑΣ & Κοργών
www.eksegersi.gr

- ◆ **ΓΣΕΕ - ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ:** Συνταξιδιώτες στο σκάφος της «κινεζοποίησης»
- ◆ **Fast track Μνημόνιο-2**
- ◆ **Οι άλλοι ζητούν... εκλογές!**

Συνδεθείτε απόψε στις 8 με το www.eksegersi.gr και παρακολουθείστε live τη συζήτηση των απεργών πείνας σε απευθείας σύνδεση με Χανιά, Καλύβες και Αθήνα

Στο ίδιο έργο
Θεατές

■ Υπόθεση οικονομικών εισαγγελιών

Συνεχίζονται τα παιχνίδια εξουσίας

Και πάλι στο αρχείο η καταγγελία των δυο οικονομικών εισαγγελέων περί πολιτικών παρεμβάσεων στο έργο τους. Μόνο που αυτή τη φορά ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Φ. Μακρής, ο οποίος ως αρχαιότερος διεξήγαγε τη σχετική έρευνα, επέλεξε να χρησιμοποιήσει διαφορετικές λέξεις. Την πρώτη φορά είχε χαρακτηρίσει «παρορμητική» την αντίδρασή τους, ενώ τώρα κάνει λόγο για «αυθόρμητη εκδήλωση της έντονης δυσανεμίας τους από τη μελετώμενη νομοθετική κατάργησή τους», η οποία «είναι απότοκη της επαινετής ευαισθησίας τους στην προσήλωσή τους για την εκτέλεση των καθηκόντων τους». Τι διαφορά έχει το «αυθόρμητη» από το «παρορμητική»; Επί της ουσίας καμία. Απλά ακούγεται... μαλακότερο.

Από εκεί και πέρα, ο αντεισαγγελέας του ΑΠ ξεκαθαρίζει ότι «δεν προέκυψε ότι επιχειρήθηκε καμία ποινικώς αξιόλογη ή καθ' οιονδήποτε τρόπο υπηρεσιακά επιλήψιμη σε αυτούς παρέμβαση στο έργο τους». Δηλαδή, η υπόθεση αρχιεθετείται, δίνοντας συγχωρόχαρτη στην πολιτική ηγεσία του υπουργείου Οικονομικών, την οποία «φωτογραφίζουν» οι δυο οικονομικοί εισαγγελείς.

Αυτό ήταν το σύνθημα για τον υπουργό Δικαιοσύνης Μ. Παπαϊωάννου, που έσπευσε να ρίξει λάδι στη φωτιά, δηλώνοντας: «Από την αρχή είχα καταστήσει σαφές ότι η διαχείριση των καταγγελιών ανήκει κυρίως στην αρμοδιότητα της ελληνικής Δικαιοσύνης. Όμως δεν μπορώ να αγνοήσω το γεγονός ότι οι συγκεκριμένοι αντεισαγγελείς έπληξαν το κύρος της Δικαιοσύνης με τις συγκεκριμένες πράξεις τους». Απειλήσε, δηλαδή, τους δυο εισαγγελείς με παραπέρα ενέργειες από τη μεριά του υπουργείου Δικαιοσύνης, τις οποίες έκανε πράξη, υποβάλλοντας ερώτημα στο Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο εάν οι δυο εισαγγελείς «μπορούν να παραμείνουν στη θέση τους». Γιατί το έκανε αυτό ο Παπαϊωάννου; Γιατί ήξερε τι θ' ακολουθήσει.

Την επομένη κιόλας, ήρθε το αίτημα Πεπόνη να παραπτεμφθεί στη Βουλή η υπόθεση του «μαγειρέματος» του ελλείμματος από την ΕΛΣΤΑΤ, γιατί –όπως αναφέρει– προκύπτει ανάμιξη του Παπακωνσταντίνου και του Παπανδρέου. «Παρορμητική» αντίδραση του Πεπόνη ή διεκπεραίωση αποστολής από κάποια κέντρα; Γιατί όχι και τα δύο; Το μόνο βέβαιο είναι πως ο οικονομικός εισαγγελέας, στοχοποιώντας τον Παπανδρέου, προκάλεσε σάλο. Με αφορμή την ανακοίνωση της ΝΔ, που ζήτησε διερεύνηση σε βάθος, οι Πασόκοι βγήκαν στα κεραμικά.

Η ΝΔ, με μια μακροσκελή δήλωση του Μιχελάκη, πήρε υπό την προστασία της τον Πεπόνη και έθεσε δυο ζητήματα. Πρώτο, την ουσία της υπόθεσης, κατηγορώντας την κυβέρνηση Παπανδρέου ότι φούσκωσε το έλλειμμα με αποτέλεσμα «την περαιτέρω επιδείνωση της εικόνας της χώρας μας, την επιβολή ακόμη πιο επώδυνων μέτρων και την εξώθησή της σε κατάσταση ελεγχόμενης χρεοκοπίας» και δεύτερο «τις καταγγελίες των Οικονομικών Εισαγγελέων για παρεμβάσεις στο έργο τους», θυμίζοντας ότι μόλις οι δυο εισαγγελείς προχώρησαν στη διερεύνηση της υπόθεσης ΕΛΣΤΑΤ, πρώτα προσπάθησε να τους βάλει στη μπάντα νομοθετικά ο Βενιζέλος και τώρα προσπαθεί να τους διώξει ο Παπαϊωάννου.

Οι Πασόκοι εστίασαν στην εμπλοκή του Παπανδρέου. Δεν μιλάμε μόνο για τον Παπουτσή και τον Ρέππα, αλλά ακόμη και τον Λοβέρδο που απειλήσε ότι αν κάποιος προσπαθήσουν να πειράξουν τον Παπανδρέου, «θα γίνει μακελειό». Η ΝΔ αντέδρασε χαμηλώνοντας τους τόνους. Αποφεύγοντας να επαναλάβει όσα είχε πει στην πρώτη ανακοίνωσή της, εστίασε στη δήλωση Λοβέρδου, λέγοντας ότι «στρέφεται ευθέως εναντίον της Δικαιοσύνης, αλλά και ολόκληρης της Κοινωνίας».

Επί της ουσίας, από την υπόθεση αυτή δεν μπορεί να βγει τίποτα σε ποινικό επίπεδο. Ιδιαίτερα για τον Παπανδρέου. Η ίδια η Eurostat, που συνεργάστηκε με την ΕΛΣΤΑΤ στο φούσκωμα του ελλείμματος, θα καλύψει την κυβερνητική Παπανδρέου. Το μόνο ερώτημα είναι τι θα γίνει σε επίπεδο κοινοβουλευτικού σόου. Θα στείλει ο Αρειος Πάγος τη δικογραφία στη Βουλή, όπως ζήτησε ο Πεπόνης, ή ο εισαγγελέας θ' αποφανθεί ότι δεν υπάρχει λόγος, όπως είχε κάνει ο Σανιδάς με το σκάνδαλο του Βατοπεδίου; Ήδη, ο πρόεδρος της ΕΛΣΤΑΤ Γεωργίου αντέδρασε σκληρά, απευθυνόμενος στον Τέντε. Και από άποψη δικονομική έχει δίκιο, γιατί ο Πεπόνης έκλεισε την προανάκριση χωρίς να πάρει την απολογία του Γεωργίου, τον οποίο είχε καλέσει να καταθέσει ως ύποπτο για την τέλεση αδικημάτων (χωρίς όρκο, δηλαδή). Δεν αποκλείεται, πλέον, ο φάκελος να σταλεί πίσω στον Πεπόνη, με εντολή να τον συμπληρώσει, γεγονός που θ' αποτελέσει πλήγμα για το κύρος του ως εισαγγελέα. Θα έχει το στίγμα ότι έκλεισε μια υπόθεση χωρίς να την ολοκληρώσει και θα είναι ευάλωτος στις κατηγορίες των Πασόκων ότι ενήργησε σε διατεταγμένη πολιτική αποστολή από τη ΝΔ.

Αν τελικά η υπόθεση πάει στη Βουλή, θα υπάρξει πρόταση για

σύσταση εξεταστικής επιτροπής; Θα επιδιώξει, δηλαδή, η ΝΔ να κρατήσει όμηρο τον Παπανδρέου για καιρό ή θα περιοριστεί μόνο σε μια κοινοβουλευτική συζήτηση, χωρίς να το προχωρήσει άλλο; Θυμίζουμε εδώ, ότι ο Παπανδρέου με τον Παπακωνσταντίνου, περισσότερες από μία φορές, είχαν ανακοινώσει ότι θα προτείνουν τη σύσταση εξεταστικής επιτροπής για να διερευνηθεί η οικονομική πολιτική των κυβερνήσεων Καραμανλή επί Αλογοσκούφη και επί Παπαθανασίου, όμως τελικά δεν το έκαναν. Μπορεί, λοιπόν, και η ΝΔ ν' αφήσει να σέρνεται η υπόθεση μέχρι τις εκλογές, φθείροντας το ΠΑΣΟΚ και προσωπικά τον Παπανδρέου.

Ολ' αυτά θα τα μάθουμε τις επόμενες μέρες. Αν ο Πεπόνης δεν ενήργησε «αυθόρμητα» (που είναι και το πιο πιθανό), μπορεί να έχουμε συνέχεια. Μια συνέχεια που κάθε άλλο παρά άσχημα θα του πέσει του Παπανδρέου, καθώς κανένας δεν θα τολμήσει να βάλει ζήτημα απομάκρυνσής του από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, όταν «διώκεται άδικα από το κατεστημένο»!

Επί της ουσίας δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτα σ' αυτά που έχουμε γράψει πολλές φορές στο παρελθόν. Δεν υπάρχουν Greek statistics, γράφαμε, αλλά European statistics. Τα «μαγειρέματα» για να μπει η Ελλάδα στην ΟΝΕ έγιναν με τη σύμφωνη γνώμη της Eurostat, η οποία εκτελούσε πολιτική εντολή του ιερατείου της ΕΕ. Ηθελαν την Ελλάδα στην ΟΝΕ για συγκεκριμένους οικονομικούς και πολιτικούς λόγους. Άλλωστε, ανάλογα «μαγειρέματα» έγιναν και για άλλες ευρωπαϊκές χώρες, μηδέ της Γερμανίας εξαιρουμένης. Διότι δεν είχαν λογαριάσει καλά τα περιβόητα κριτήρια του Μάαστριχτ και επειδή δεν μπορούσαν ν' αλλάξουν τη Συνθήκη, άλλαξαν τους αριθμούς. Με ανάλογες πολιτικές εντολές, αλλά με διαφορετικό περιεχόμενο, η Eurostat ενέκρινε την «απογραφή» του Αλογοσκούφη και έθεσε την Ελλάδα σε «επιτήρηση», έβγαλε την Ελλάδα από την «επιτήρηση» για να βοηθήσει τον Καραμανλή προεκλογικά το 2007, την ξανάβγαλε σε «επιτήρηση» το 2009 και έκανε το φούσκωμα του ελλείμματος και του χρέους το 2010 και το 2011.

Αν έχει αποδειχτεί κάτι, είναι ότι οι δείκτες αυτοί δεν έχουν αντικειμενική επιστημονική υπόσταση, αλλά αποτελούν εργαλεία διαμόρφωσης της οικονομικής (και κατ' επέκταση της κοινωνικής) πολιτικής. Από το 2010 και μετά η εργαλειοποίηση αυτή χρησιμοποιείται για την προώθηση της «κινεζοποίησης» των ελλήνων εργαζόμενων.

Μνήμη ασθενής;

Ωστε έτσι, λοιπόν. «Πολιτικά μοιραίο λάθος» βρίσκει ο Σημίτης το Μνημόνιο. Όπως είπε σε ομιλία του στη Γερμανία, «η συμφωνία μεταξύ της ΟΝΕ και της Ελλάδας για την πολιτική, που οφείλει να εφαρμόσει η Ελλάδα, ώστε να της χορηγηθεί το σύνολο των δόσεων του συμφωνηθέντος δανείου, γνωστή ως Μνημόνιο, συντάχτηκε χωρίς να υπάρχει ικανοποιητική προετοιμασία και λειτούργησε με τρόπο που επιδείνωσε την κατάσταση. Οι συντάκτες του Μνημονίου παρέλειψαν να συναρτίσουν τους στόχους τους με τις πραγματικές εξελίξεις, να προβλέψουν δηλαδή ότι σε περίπτωση ύφεσης θα παρατείνεται αυτόματα ο χρόνος πραγματοποίησης των στόχων ή και θα περιορίζονται ορισμένες επιδιώξεις. Ήταν ένα πολιτικό μοιραίο λάθος. Η παράλειψη είχε ως αποτέλεσμα να εξακολουθεί το αρχικό σκληρό πρόγραμμα λιτότητας παρά την ύφεση που επήλθε και να επιτείνει κατά πολύ την ύφεση».

Ας δούμε, λοιπόν, τι έλεγε ο Σημίτης, όταν ψηφίζονταν το Μνημόνιο. Εγγραφε τότε ένα μεγάλο άρθρο, που δημοσιεύτηκε στο «ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ» στις 16 Μάη του 2010, με τίτλο «Υπάρχει λύση». Δεν είναι δύσκολο να βρει κάποιος αυτό το άρθρο, καθώς φιλοξενείται ακόμα στην προσωπική ιστοσελίδα του Σημίτη (<http://www.costas-simitis.gr/content/164>).

Στην αρχή, ο εμφανιζόμενος σήμερα ως ξεχασμένος Σημίτης περιγράφει με ουδέτερο τεχνοκρατικό ύφος τη λογική «των οικονομολόγων του ΔΝΤ και της ΕΕ που επεξεργάστηκαν τη χρηματοδότηση της χώρας», καταλήγοντας στο πρώτο συμπέρασμά του: «Η αποτελεσματικότητα της μεθόδου αυτής διάσωσης επηρεάζεται από τις ειδικές περιστάσεις που κρατούν στην κάθε οικονομία. Στην περίπτωση της Ελλάδος υπάρχουν ιδιαιτερότητες που καθιστούν το εγχείρημα ιδιαίτερα δύσκολο».

Με το ίδιο τεχνοκρατικό ύφος, περνά στη συνέχεια σε συμβουλές: «Η ανάκτηση της χαμένης αξιοπιστίας είναι μια διαδικασία παράλληλη προς τη συνεπή εφαρμογή του προγράμματος». Αν η διεθνής κοινότητα διαπιστώσει ότι καταβάλλουμε την αναγκαία προσπάθεια να πετύχουμε τους προσδιορισμένους στόχους, θα αλλάξει βαθμιαία τη στάση απέναντί μας. Αν αντίθετα οι προβλεπόμενοι τριμηνιαίοι έλεγχοι αποδεικνύουν ότι υστερούμε σε αποφασιστικότητα, υπεκφεύγουμε ή συγκαλύπτουμε στοιχεία, η χρηματοοικονομική βοήθεια θα σταματήσει ταχύτατα. Οι συνέπειες θα είναι τραγικές. Θα διατρέχουμε τον κίνδυνο να αποκλειστούμε από την ευρωζώνη».

Αφού κάνει μια γερή δόση κινδυνολογίας (αν δεν εφαρμόσουμε με συνέπεια το Μνημόνιο θα βρεθούμε εκτός ευρωζώνης και θα επέλθει καταστροφή για τον ελληνικό λαό), στηλιτεύει εκείνους που «θεωρούν την έξοδο από την ευρωζώνη και από την Ένωση ως την ενδελεχμένη λύση»: «Πρόκειται για φανταστικές δεν θα μπορούσε να δανεισθεί ούτε δεκάρα. Η συνεργασία με τους κύριους εμπορικούς μας εταίρους θα σταματούσε αμέσως. Θα βρισκόμαστε για απροσδιόριστο χρόνο στο περιθώριο».

Κι αμέσως μετά, φτάνει στο ζουμί: «Η αποχώρηση από την ΟΝΕ δεν αποτελεί επιλογή. Είμαστε υποχρεωμένοι να

μεινουμε μέλη της και να εργαστούμε για την προσαρμογή μας στο ευρωπαϊκό πλαίσιο εφαρμόζοντας το πρόγραμμα σταθεροποίησης. (...) Χρειάζεται λοιπόν μια συστηματική και συνεχής προσπάθεια για να επιτευχθούν οι στόχοι του προγράμματος. Διοταξιοποιήστε και καθυστερήσεις δεν δικαιολογούνται. Αναβόλες για να μειωθεί το πολιτικό κόστος ή ρυθμίσεις, που στην πραγματικότητα διατηρούν το υφιστάμενο καθεστώς, είναι ανεπίτρεπτες. Οι όποιες καλόπιστες προσπάθειες να ελεγχθεί το πρόβλημα με πολιτικά μέσα είναι καταδικασμένες σε αποτυχία. Για να βελτιωθεί η κατάσταση χρειάζονται πόροι. Πρέπει να πετύχουμε περίσσειμα, που θα μειώσει το έλλειμμα. Αποφασιστικότητα χρειάζεται και για τις διαρθρωτικές μεταβολές. (...) Η ύφεση που θα φέρει το πρόγραμμα σταθεροποίησης χρειάζεται ανπίδοτο, αναπτυξιακές δραστηριότητες. Οι δυνατότητες είναι περιορισμένες λόγω της έλλειψης πόρων. Υπάρχοντες πόροι, όπως εκείνοι των κοινοτικών προγραμμάτων, πρέπει ν' αξιοποιηθούν στο έπακρο. (...) Για να πετύχει η τιτάνια προσπάθεια που απαιτείται, χρειάζεται η αίσθηση μιας τομής με ένα παρελθόν πελατειακής πολιτικής, επικοινωνιακών τεχνασμάτων και εκμετάλλευσης της εξουσίας με στόχο τη διαίωσή της. Χρειάζεται όχι μόνο να εξηγηθεί, τι προτίθεται να επιδιώξει η κυβέρνηση με τις πολιτικές της αλλά και να γίνουν συγκεκριμένα αποτελεσματικά βήματα. (...) Το πρόγραμμα σταθεροποίησης είναι κοινωνικά άδικο. (...) Το πρόγραμμα σταθεροποίησης χρειάζεται αλλαγή. Η 13η και 14η σύνοδο πρέπει για παράδειγμα να καταβληθούν και πάλι. Αλλά εκτεταμένες αλλαγές δεν μπορούν να γίνουν τώρα, που δεν έχουμε αξιοπιστία. Οποιαδήποτε σχετική προσπάθεια θα φανεί ως υπαναχώρηση. Δυνατή είναι μόλις αποδείξουμε, ότι η εφαρμογή του προγράμματος μάζα απαιτολογία σοβαρά και αποτελεί την προτεραιότητά μας. Όταν γίνουμε πάλι πιστευτοί στις προτάσεις και στις δράσεις μας (...) Πιστεύω, ότι η Ελλάδα έχει τη δυνατότητα να υπερβεί τα προβλήματά της. Αρκεί να υπάρξει θέληση, αποφασιστικότητα και ταχύτητα αντιδράσεων από τους υπεύθυνους για τις οικονομικές εξελίξεις. Η αντιμετώπιση των προβλημάτων να έχει ως επιδίωξη την βελτίωση της πορείας της χώρας και όχι την αποφυγή του πολιτικού κόστους ή την επικοινωνιακή απήχηση (...) Καιρός είναι πια να δούμε την πραγματικότητα γύρω μας με ειλικρίνεια, να μη φαντασιωνόμαστε λύσεις που δεν υπάρχουν και να δεχτούμε ότι η έξοδος από τη κρίση εξαρτάται κατά κύριο λόγο από μας τους ίδιους, από τη θέληση, τη συνέπεια και την επιμονή μας».

Δεν χρειάζεται να παραθέσουμε άλλα. Εγινε, νομίζουμε, καθαρό ότι ο Σημίτης βγήκε ξανά στο μейντάι το Μάη του 2010 για να υποστηρίξει και να στηρίξει το Μνημόνιο, με όποιο κύρος του είχε απομείνει. Τώρα, σαν τα ποντίκια που εγκαταλείπουν πρώτα το βυθιζόμενο σκάφος, προσπαθεί να κηρύξει εαυτόν «αθών του αίματος». Τα γραπτά μένουν, όμως, και τον εκθέτουν ανεπακόρωτα. Επιβεβαιώνουν για μια ακόμη φορά, ότι δεν είναι παρά ένας πολιτικός νάνος, ένα περιορισμένων δυνατοτήτων τσιράκι της κεφαλαιοκρατίας.

«Δεν είναι μία σειρά ενεργειών που σχεδιάζονται για να οδηγήσουν σε οποιαδήποτε σύγκρουση αλλά για να μας οδηγήσουν μακριά από οποιαδήποτε σύγκρουση αυξάνοντας την πίεση για ειρηνική διευθέτηση αυτών των διαφορών». Αυτά τα εκπληκτικά λόγια εκστόμισε ο βρετανός υπουργός Εξωτερικών, Ουίλιαμ Χέιγκ, από τα έδρανα του βρετανικού κοινοβουλίου, μία μέρα μετά την απόφαση των υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ για την επιβολή πετρελαϊκού εμπόργκο στο Ιράν. Μια μέρα πριν τις δηλώσεις Χέιγκ, ο υπουργός Πολέμου της Βρετανίας, Φίλιπ Λάμοντ, έλεγε τα ακριβώς αντίθετα, μη αποκλείοντας το ενδεχόμενο ανάπτυξης περισσότερων στρατιωτικών δυνάμεων της Βρετανίας στον Περσικό Κόλπο σε περίπτωση οξύνσης της κρίσης με το Ιράν! Υπάρχει όμως πραγματικά άμεσος κίνδυνος από τα πυρηνικά του Ιράν;

Πόσο επικίνδυνο είναι το Ιράν;

Υπερασπίζοντας την απόφαση επιβολής πετρελαϊκού εμπόργκο, ο Χέιγκ ισχυρίστηκε ότι ο εμπλουτισμός ουρανίου σε ποσοστό 20% από το Ιράν σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογείται, όταν πρόκειται για χρήση για ειρηνικούς σκοπούς. Ο βρετανός υπουργός Εξωτερικών ψευδεται ασύστολα, ποντάροντας στη γενική άγνοια που επικρατεί στην «κοινή γνώμη» πάνω σ' αυτά τα θέματα. Γιατί η αλήθεια είναι ότι μόνο το εμπλουτισμένο ουράνιο σε ποσοστό άνω του 90% είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί για πυρηνικά όπλα, ενώ το ουράνιο με σύσταση μεταξύ 0.72% (αυτό δηλαδή που υπάρχει στη φύση) μέχρι και εμπλουτισμένο έως και 20% σε ισότοπο U-235 (ονομάζεται χαμηλά εμπλουτισμένο - low enriched uranium - LEU), χρησιμοποιείται συνήθως σε πυρηνικούς αντιδραστήρες. Τότε από πού προκύπτει ο κίνδυνος από τον εμπλουτισμό κατά 20% στο ισότοπο U-235;

Σε άρθρο που δημοσιεύτηκε στον διαδικτυακό τόπο της Ομοσπονδίας Αμερικάνων Επισημόνων τον Ιούλιο του 2010 (http://www.fas.org/pubs/_docs/2010_07_IranGiveUp20Enrich.pdf), επισημαίνεται ότι: «Σε σχετικό μας άρθρο στο Περιοδικό των Ατομικών Επισημόνων, υποστηρίξαμε ότι για τεχνικούς και στρατηγικούς λόγους η απόφαση του Ιράν για εμπλουτισμό σε ποσοστό 20% θα έπρεπε να θεωρηθεί πρωτίστως ως μία πολιτική στάση. Συμπεράναμε ότι η Τεχεράνη δεν μπορεί ακόμα στα σοβαρά να εμπλουτίσει σε μεγαλύτερες συγκεντρώσεις ή να κατασκευάσει εγχώρια πυρηνικό καύσιμο». Μεταξύ των λόγων που οι αμερικάνοι επιστήμονες κατέληξαν σε αυτό το συμπέρασμα είναι το γεγονός ότι «η τεχνική αποτίμηση του τωρι-

■ Πετρελαϊκό εμπόργκο στο Ιράν

Δυτικά αδιέξοδα

νού εμπλουτισμού κατά 20% από το Ιράν, δείχνει ότι μάλλον δεν είναι η καλύτερη λύση για την παραγωγή καυσίμου, ούτε όμως και ένα άλμα προς την δυνατότητα παραγωγής όπλων. Αν και ο σχηματισμός ουρανίου 20% θα μείωνε στο μισό τον χρόνο για να αποκτήσει το Ιράν το υλικό της βόμβας, η παρούσα κατάσταση θα απαιτούσε πάνω από 8 χρόνια για να παραχθούν 130 κιλά ουρανίου (εμπλουτισμένου κατά 20%), το οποίο θα έπρεπε να εμπλουτιστεί κι άλλο για να φτάσει στο 90% που απαιτείται για ένα όπλο».

Δηλαδή, το Ιράν χρειάζεται γύρω στη μία δεκαετία για να γίνει ικανό να κατασκευάσει πυρηνικά όπλα, ενώ σύμφωνα με το ίδιο άρθρο, «επιπρόσθετα, αν ο εμπλουτισμός σε μεγαλύτερες συγκεντρώσεις ήταν στρατηγικά σημαντικός, το Ιράν όχι μόνο θα ήθελε ένα απόθεμα γρηγορότερα, αλλά θα μετέφερε τον εμπλουτισμό κατά 20% σε μία τοποθεσία καλύτερα προστατευόμενη από ένα υπέργειο δοκιμαστικό εργοστάσιο». Καταλήγει δε στο συμπέρασμα: «Σε εκείνη τη φάση (σ.σ. το Φλεβάρη του 2010, δηλαδή, που το Ιράν πήρε την απόφαση να προχωρήσει στον εμπλουτισμό ουρανίου κατά 20%), ο εμπλουτισμός κατά 20% ήταν μάλλον μια ακραία προσπάθεια να επιταχυνθεί ένα καλό αποτέλεσμα στην συμφωνία ανταλλαγής καυσίμων».

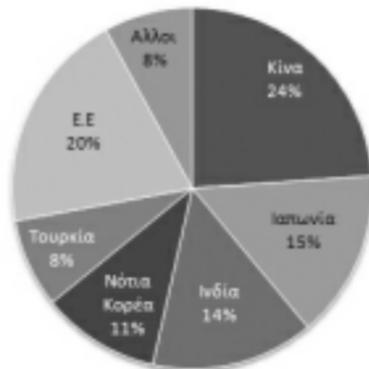
Δηλαδή η απόφαση να εμπλουτίσουν κατά 20% το ουράνιο, σύμφωνα με τους αμερικάνους επιστήμονες, δεν εγκυμονεί άμεσο κίνδυνο για κατασκευή πυρηνικών όπλων, αλλά έγινε ως μέσο πίεσης για να πετύχει τη συμφωνία ανταλλαγής καυσίμων, η οποία και επιτεύχθηκε το Μάη του 2010, με την απόφαση για μεταφορά 1.200 κιλών ουρανίου χαμηλού εμπλουτισμού από το Ιράν στην Τουρκία, με αντάλλαγμα την παραγωγή καυσίμου για τον ερευνητικό πυρηνικό αντιδραστήρα της Τεχεράνης.

Η συμφωνία αυτή όμως δεν εφαρμόστηκε ποτέ και όχι με ευθύνη της Τεχεράνης. Αντίθετα, όπως αναφέρει το παραπάνω άρθρο, το Ιράν δεν προχώρησε σε αύξηση της παραγωγής εμπλουτισμένου ουρανίου, ενώ θα μπορούσε να το κάνει πατώντας πάνω στην αποτυχία της ανταλλαγής καυσίμων.

Μια καταλυτική σύγκριση

Ο βρετανός υπουργός Εξωτερικών είπε και κάτι ακόμα.

Εξαγωγές ιρανικού πετρελαίου Ιουνίου-Ιουλίου 2011

Πηγή: Υπουργείο Ενέργειας ΗΠΑ

Ότι το Ιράν συνεχίζει να αφιερώνει τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Βέβαια, το ίδιο έχει κάνει το Ισραήλ επανειλημμένα, αλλά κανείς δεν διανοήθηκε ποτέ να του επιβάλει κυρώσεις και μάλιστα τόσο αυστηρές. Ούτε θέλησε κανείς να στριμώξει το Ισραήλ, όταν ο καθηγητής στρατιωτικής ιστορίας του εβραϊκού πανεπιστημίου της Ιερουσαλήμ, Μαρτίν Βαν Κρέβελντ, παραδέχτηκε δημόσια το Μάρτη του 2010, από το έβδομο ισραηλινό ραδιόφωνο: «Έχουμε εκατοντάδες πυρηνικές κεφαλές και πυραύλους που μπορούν να φτάσουν διαφορετικούς στόχους στην καρδιά της Ευρωπαϊκής Ηπείρου, συμπεριλαμβανομένων και πέρα των ορίων της Ρώμης».

Έτσι, το Ισραήλ έχει το δικαίωμα να μην υπογράψει τη συνθήκη μη διάδοσης των πυρηνικών όπλων, αποτελώντας τη μόνη χώρα στη Μέση Ανατολή που δεν την έχει υπογράψει, ενώ το Ιράν, που την έχει υπογράψει, θεωρείται «επικίνδυνο». Αν μάλιστα συγκρίνει κανείς τις εκθέσεις που έχουν βγει από τη Διεθνή Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας (ΙΑΕΑ) για το Ιράν και το Ισραήλ, θα διαπιστώσει ότι μόνο τα πυρηνικά του Ιράν έχουν τεθεί στο μικροσκόπιο της ΙΑΕΑ, η οποία στις 8 του περσινού Νοέμβρη δημοσίευσε την έκθεσή της που αποτέλεσε την αφορμή για την επιβολή πρόσθετων κυρώσεων από τις ΗΠΑ και την ΕΕ. Μια έκθεση γεμάτη εικασίες και «πληροφορίες από άλλα κράτη μέλη», δηλαδή το Ισραήλ. Οι εκθέσεις και τα ψηφίσματα της ΙΑΕΑ για το Ισραήλ είναι... τηλεγραφήματα! Μια ματιά στις πιο πρόσφατες από αυτές (βλ. http://www.iaea.org/About/Policy/GC/GC53/GC53Resolutions/English/gc53res-17_en.pdf και http://www.iaea.org/About/Policy/GC/GC54/GC54Documents/English/gc54-14_en.pdf, που εκδόθηκαν το 2009 και το 2010) αρκεί για να καταλάβει κανείς πόσο ασχολούνται με τα πυρηνικά του Ισραήλ.

Το πρώτο ψηφίσμα (της 18/9/2009) καταλαμβάνει μία ολόκληρη σελίδα (!) εκφράζοντας ανησυχία για τις «πυρηνικές δυνατότητες του Ισραήλ», το οποίο καλεί να θέσει όλες τις πυρηνικές του εγκαταστάσεις κάτω από τις εγγυήσεις που έχει δώσει στην ΙΑΕΑ, ψηφίζοντας παράλληλα την συμφωνία μη εξάπλωσης των πυρηνικών όπλων (NPT). Η δεύτερη έκθεση, από τον Γενικό Διευθυντή της ΙΑΕΑ, με ημερομηνία 3/9/2010, επα-

ναλαμβάνει τις ίδιες ευχές, ενώ από τις 81 σελίδες της έκθεσης αυτής μόνο οι τρεις (3!) αφορούν τα συμπεράσματα της ΙΑΕΑ, ενώ οι υπόλοιπες αφορούν απαντητικές επιστολές των 42 κρατών και της ΕΕ στην επιστολή του Γενικού Διευθυντή της ΙΑΕΑ, με την οποία ζητούσε τη γνώμη των κρατών μελών της πάνω στις πυρηνικές δυνατότητες του Ισραήλ!

Ενώ δηλαδή η Διεθνής Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας έχει... ξετινάξει το Ιράν, του οποίου τα πυρηνικά ερευνά με σχολαστικότητα, δεν κάνει τίποτα για το Ισραήλ, παρά μόνο καλύπτεται από την τελευταία συμφωνία που έχει υπογράψει μαζί του. Ξέρετε πότε την υπέγραψε; Στις 4 Απριλίου του 1975! Τόσο πρόσφατα! Η συμφωνία υπογράφηκε μεταξύ ΙΑΕΑ, Ισραήλ και ΗΠΑ και επεκτάθηκε με το πρωτόκολλο της 28/9/1977. Η συμφωνία αυτή βασίζεται σε μία παλαιότερη (της 12/7/1955) σχετικά

με την ειρηνική χρήση της πυρηνικής ενέργειας.

Όπως αναφέρει η έκθεση του Γενικού Διευθυντή της ΙΑΕΑ (3/9/10), «σε σχέση με το Ισραήλ, αντίθετα από κράτη με περιεκτικές συμφωνίες σε ισχύ (σ.σ. μεταξύ των οποίων το Ιράν που στις 18/12/03 υπέγραψε συμπληρωματικό πρωτόκολλο εγγυήσεων για τα πυρηνικά του), οι δραστηριότητες επαλήθευσης της Υπηρεσίας και οι δηλώσεις του κράτους (σ.σ. του Ισραήλ) προς την Υπηρεσία περιορίζονται στα υλικά, τον εξοπλισμό και τις εγκαταστάσεις που καθορίζονται από τις υποχρεώσεις εγγυήσεων του». Δηλαδή, η ΙΑΕΑ έχει δικαίωμα να ελέγξει, αλλά το Ισραήλ έχει δικαίωμα να δώσει πληροφορίες μόνο για τις εγκαταστάσεις που υπόκεινται στις συμφωνίες που υπογράφηκαν στα μέσα της δεκαετίας του '70, δηλαδή πριν από 35 χρόνια!!! Άλλο όμως το Ισραήλ κι άλλο το Ιράν. Το πρώτο αποτελεί προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, το δεύτερο ανήκει στον «άξονα του κακού».

Αποτελεσματικές κυρώσεις;

Το ερώτημα δεν είναι ρητορικό. Οι κυρώσεις που επέβαλαν οι ΗΠΑ στα τέλη του περασμένου χρόνου, με το σταμάτημα των δολοφονιών με την Κεντρική Τράπεζα του Ιράν, και το πιο πρόσφατο πετρελαϊκό εμπόργκο που αποφασίστηκε από την ΕΕ, θα δημιουργήσουν οικονομικά προβλήματα στο Ιράν, δεδομένου ότι το 80% των εσόδων της χώρας προέρχονται από το πετρέλαιο. Τα προβλήματα θα δημιουργηθούν διότι ένα 20% των πετρελαϊκών εξαγωγών που πηγαίνει στις χώρες της ΕΕ (μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα που αντιμετωπίζει ιδιαίτερο πρόβλημα απ' αυτό το

εμπόργκο, μιας και το Ιράν της έδινε ανοιχτή πίστωση). Όμως, το Ιράν έχει ισχυρές πλάτες. Τόσο την Ρωσία όσο και την Κίνα, που αντιτίθενται σθεναρά στις κυρώσεις, ενώ η Ινδία (σύμφωνα με το ιρανικό πρακτορείο Press TV της 24/1/12, αλλά και τους Τάιμς της Ασίας, 26/1/12) ετοιμάζεται να αγοράσει το ιρανικό πετρέλαιο με χρυσό, κάτι που θέλει να κάνει και το Πεκίνο.

Αυτό σημαίνει ότι η κυριαρχία του δολαρίου στην αγορά πετρελαίου τελειώνει. Από την άλλη μεριά, ο στόχος των κυρώσεων (η πτώση του καθεστώτος Αχμαντιντζάντ και η οικονομική παράδοση του Ιράν στη Δύση) δεν φαίνεται να μπορεί να επιτευχθεί. Μέχρι στιγμής, δεν έχει γίνει καμία δήλωση ενάντια στο καθεστώς από τη μεριά της δυτικόφιλης αντιπολίτευσης εντός του Ιράν ή των αντικαθεστωτικών εκτός του Ιράν με αφορμή τις κυρώσεις. Αντίθετα, ο ιρανικός λαός μάλλον θα συστειρωθεί γύρω από το καθεστώς και τα αντιαμερικανικά και αντιδυτικά αισθήματα θα φουντώσουν, γιατί είναι η Δύση που εμφανίζεται εμπόδιο στην ανάπτυξη του Ιράν (ενίσχυση της πυρηνικής ενέργειας) και τώρα θέτει εμπόδια και στον πετρελαϊκό τομέα. Οι κυρώσεις (αν τελικά εφαρμοστούν ως έχουν, όταν λήξουν και τα τελευταία συμβόλαια παράδοσης ιρανικού πετρελαίου μέχρι το καλοκαίρι) θα έχουν μόνο ένα νόημα. Της πολεμικής προετοιμότητας ενάντια στο Ιράν, όπως συνέβηκε στο παρελθόν με το Ιράκ, το οποίο στραγγαλίστηκε οικονομικά από το διεθνές πετρελαϊκό εμπόργκο. Είναι όμως σε θέση η Δύση να διεξάγει έναν τέτοιο πόλεμο, χωρίς να κινδυνέψει να πάθει ένα ακόμα πατατράκ, ακόμα μεγαλύτερο απ' αυτά του Ιράκ και του Αφγανιστάν;

■ Λιβύη

Χάος και διάλυση στο φόντο της πάλης για την εξουσία

Σχεδόν πέντε μήνες μετά την πτώση της Τρίπολης και την κατάληψη της εξουσίας από τους αντικανταφικούς, το χάος και η διάλυση βασιλεύουν στη χώρα, ενώ η πάλη για τον έλεγχο της εξουσίας μεταξύ των διάφορων κλικών συνεχίζεται. Η αντίδραση διάφορων ομάδων των αντικανταφικών ενάντια στο Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο συνεχώς μεγαλώνει, με διαδηλώσεις στη Βεγγάζη, στην Τρίπολη και στη Μισράτα. Βασικό αίτημα των διαδηλώσεων είναι η αλλαγή του τρόπου με τον οποίο θα οριστούν οι υποψήφιοι για τις επερχόμενες εκλογές, αλλά και η έλλειψη διαφάνειας στη διαδικασία λήψης αποφάσεων του νέου καθεστώτος. Το Σάββατο 21 Ιανουαρίου, εκατοντάδες διαδηλωτές εισέβαλαν στα γραφεία του Εθνικού Μεταβατικού Συμβουλίου στη Βεγγάζη, ενώ μέσα βρίσκονταν ο πρόεδρος του ΕΜΣ Αμπντέλ Τζαλίλ και άλλα σημαντικά στελέχη. Το συγκεκριμένο γεγονός ανάγκασε τον αντιπρόεδρο του ΕΜΣ να παραιτηθεί την επόμενη μέρα.

Παράλληλα, βασικές υποδομές της χώρας, οι οποίες καταστράφηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου, δεν έχουν ακόμα ανοικοδομηθεί, ενώ πόλεις οι οποίες ήταν φιλικά προσκείμενες στον Καντάφι και καταστράφηκαν σχεδόν ολοσχερώς από τους αντικανταφικούς και το ΝΑΤΟ, όπως η Σύρτη και η Μπάνι Ουαλίτ, έχουν αφεθεί στην τύχη τους, με τον πληθυσμό τους να επιβιώνει κάτω από υπερβολικά αντίξοες συνθήκες. Τέτοιες καταστάσεις τροφοδοτούν την εχθρότητα των κατοίκων αυτών των περιοχών προς το ΕΜΣ, η οποία πολλές φορές εξελίσσεται σε ένοπλη εξέγερση ενάντια στους αντικανταφικούς, όπως στην περίπτωση της Μπάνι Ουαλίτ. Την Δευτέρα 23 Ιανουαρίου, εκατοντάδες ένοπλοι επιτέθηκαν στις милітсієς των αντικανταφικών που σταθμεύουν στην πόλη. Μετά από πολυώρες συγκρούσεις, πέντε νεκρούς και δεκάδες τραυματίες, οι αντικανταφικοί αλλά και το διορισμένο τοπικό συμβούλιο αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν από την πόλη, παραδίδοντας τον

■ Αίγυπτος

Ενας χρόνος από την εξέγερση

Πάνω από τριακόσιες χιλιάδες λαού κατέκλυσαν την πλατεία Ταχρίρ του Καΐρου την περασμένη Τετάρτη, διαδηλώνοντας κατά της στρατιωτικής χούντας που εξακολουθεί να έχει την εξουσία στη χώρα, στην πρώτη επέτειο της εξέγερσης που έριξε τον αμερικανόδουλο Μουμπάρακ μετά από τρεις δεκαετίες δικτατορικής εξουσίας. Η οργή από τις μαζικές συλλήψεις (12.000 πολίτες έχουν συρθεί στα έκτακτα στρατοδικεία), τις δολοφονίες διαδηλωτών (80 έχουν σκοτωθεί από τον περασμένο Οκτώβρη), τα βασανιστήρια, αλλά και από το γεγονός ότι επικεφαλής του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου των Ενόπλων Δυνάμεων, που κυβερνά τη χώρα, είναι ο επί εικοσαετία υπουργός Πολέμου της κυβέρνησης Μουμπάρακ, κατέβασε τον κόσμο στους δρόμους, αποτρέποντας έτσι τα σχέδια της χούντας για τη μετατροπή της πρώτης επετείου σε «πανεθνική γιορτή».

Ογκώδεις διαδηλώσεις έγιναν και σε άλλες πόλεις, όπως η Αλεξάνδρεια και το Σουέζ, χωρίς η χούντα να τολμήσει να τις καταστείλει. Αντίθετα, επέλεξε την τακτική της εκτόνωσης της λαϊκής οργής, δίνοντας αμνηστία σε 3.000 φυλακισμένους (από τους οποίους οι 2.000 έχουν ήδη

απελευθερωθεί) και προχωρώντας σε διαπραγματεύσεις με τους Ισλαμιστές που σώρσαν στις πρόσφατες εκλογές της χώρας για την ομαλή μετάβαση της εξουσίας. Η χούντα βρήκε πρόθυμο συνομιλητή τη Μουσουλμανική Αδελφότητα (τον μεγαλύτερο κερδισμένο των εκλογών), η οποία, αν και συμμετείχε στις εκδηλώσεις της πρώτης επετείου από τη λαϊκή εξέγερση, δεν έθεσε φυσικά ζή-

τημα συνέχισής της.

Οι στόχοι της λαϊκής εξέγερσης του περσινού Γενάρη δεν έχουν επιτευχθεί, ούτε μπορούν να επιτευχθούν μέσω της μετάβασης της εξουσίας στους Ισλαμιστές. Γιατί η πραγματική ελευθερία του λαού μπορεί να έρθει μόνο μέσω της κοινωνικής δικαιοσύνης, κάτι που απαιτεί πολύ περισσότερα από τις «ελεύθερες εκλογές». Απαιτεί κοινωνική επανάσταση που δεν θα γίνει δυνατή κρούσης για καθεστωτική αλλαγή, αλλά θα τσακίζει τον διεφθαρμένο κρατικό μηχανισμό και θα βάζει στη θέση του το ένα άλλο τύπου κράτος. Το κράτος της εξουσίας των καταπιεσμένων. Αυτό, όμως, απαιτεί πρώτα απ' όλα πολιτική συγκρότηση της εργαζόμενης κοινωνίας, η απουσία της οποίας στην Αίγυπτο έθεσε και τα όρια της περσινής εξέγερσης.

■ Το σκηνικό στο «ελεύθερο» Ιράκ

Εμφύλιο μακελειό, συλλήψεις, βασανιστήρια και διώξεις

Σοβαρή πολιτική κρίση έχει ξεσπάσει στο Ιράκ, μετά την αποχώρηση των αμερικάνικων στρατευμάτων από τη χώρα, καθώς βρίσκεται σε εξέλιξη σκληρή μάχη σιιτών και σουνιτών πολιτικών για τον έλεγχο της εξουσίας. Ο πρωθυπουργός της χώρας Νούρι αλ-Μαλίκι έχει εξαπολύσει πογκρόμ εναντίον των πολιτικών του αντι-

πάλων, κυρίως σουνιτών πολιτικών, για να εδραιώσει τον πλήρη έλεγχο της εξουσίας από τον ίδιο και τους σίιτες πολιτικούς συμμάχους του. Το πογκρόμ ξεκίνησε λίγες μέρες πριν από την αποχώρηση των τελευταίων αμερικάνικων στρατευμάτων με τη σύλληψη εκα-

τοντάδων Ιρακινών με την κατηγορία ότι έχουν δεσμούς με το Μπάσθ του Σαντάμ Χουσεϊν και συμμετείχαν σε συνομιλίες εναντίον της κυβέρνησης. Σύμφωνα με έρευνα της οργάνωσης «Human Rights Watch», τουλάχιστον 600 απ' αυτούς κρατούνται ακόμη, χωρίς να τους έχουν απαγγελθεί κατηγορίες και χωρίς επαφή με δικηγόρους και οικογένειες.

Η πολιτική αναμέτρηση κλιμακώθηκε με την έκδοση στις 19 Δεκεμβρίου εντάλματος σύλληψης σε βάρος του 70χρονου αντιπροέδρου της χώρας Ταρίκ αλ-Χασέμι, με την κατηγορία ότι διηύθυνε «τρομοκρατική» οργάνωση που δολοφονούσε σίιτες πολιτικούς αντιπάλους του. Κατά την εισβολή της αστυνομίας στο γραφείο του συνελήφθησαν τρεις σωματοφύλακές του, οι οποίοι, προφανώς ύστερα από βασανιστήρια, εμφανίστηκαν στην τηλεόραση και ομολόγησαν ότι πραγματοποίησαν βομβιστικές επιθέσεις και δολοφονίες κατ' εντολή του. Ο ίδιος, που απουσίαζε την ώρα της εισβολής, κατέφυγε στην αυτόνομη κούρδικη περιοχή του βόρειου Ιράκ. Αρνείται τις κατηγορίες και ζητά να δικαστεί εκεί ή ακόμη και στη Βαγδάτη με την προϋπόθεση ότι θα παρατηθεί ο Μαλίκι, που ασκεί ασφυκτικό έλεγχο στο δικαστικό σώμα. Ο Ταρίκ αλ-Χασέμι εκπροσωπεί το Ιρακινό Ισλαμικό Κόμμα, το οποίο αποτε-

λεί τον ιρακινό κλάδο της Μουσουλμανικής Αδελφότητας και διατηρεί σχέσεις με τη Σαουδική Αραβία. Ως αντίδραση στο ένταλμα σύλληψης και την ποινική δίωξη του Ταρίκ αλ-Χασέμι, ο Συνασπισμός Ιρακίγια, στον οποίο συμμετέχει και το Ιρακινό Ισλαμικό Κόμμα, αποφάσισε να απέχει από τη βουλή και το υπουργικό συμβούλιο. Παράλληλα σημειώθηκε κατακόρυφη αύξηση της βίας με δεκάδες πολιτικές επιθέσεις, κυρίως από σουνίτες αντάρτες, σε σιιτικές περιοχές και γειτονίες, προσκυνήματα και αστυνομικούς στόχους, ως επίδειξη δύναμης και απάντηση στη στοχοποίηση σουνιτών πολιτικών και πολιτικών αντιπάλων του ιρακινού προέδρου. Με αποτέλεσμα τουλάχιστον 200 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες μέσα στον Ιανουάριο και τα αναπόφευκτα αντίποινα από τις σιιτικές πολιτοφυλακές.

Μετά τη σύλληψη στα μέσα Ιανουαρίου δύο ακόμη ανώτατων σουνιτών κυβερνητικών αξιωματούχων με την κατηγορία της «τρομοκρατικής δράσης», ο Ιγιάντ Αλάουι, σίιτης, επικεφαλής του υποστηριζόμενου από τις σουνιτικές πολιτικές δυνάμεις Συνασπισμού Ιρακίγια στη βουλή και πρώην πρωθυπουργός στην πρώτη ιρακινή κυβέρνηση μετά την πτώση του καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεϊν, κατηγορήσε τον Νούρι αλ-Μαλίκι ότι στοχο-

■ Μαρόκο

Πέντε άνεργοι αυτοπυρπολήθηκαν

Πέντε άνεργοι Μαροκίνοι αυτοπυρπολήθηκαν στην πρωτεύουσα Ραμπάτ, την Πέμπτη 19 Ιανουαρίου, διαμαρτυρόμενοι για τα υψηλά ποσοστά ανεργίας στη χώρα, ειδικά μεταξύ των πτυχιούχων πανεπιστημίου. Οι συγκεκριμένοι διαδηλωτές είναι μέλη του κινήματος των «Άνεργων Πτυχιούχων», μιας ομοσπονδίας ομάδων και οργανώσεων που αριθμεί εκατομμύρια μέλη, ενώ οι διαδηλώσεις που οργανώνονται συχνά διαλύονται από τις δυνάμεις καταστολής και πολλές φορές καταλήγουν σε εκτεταμένες συγκρούσεις.

Στα πλαίσια διαμαρτυρίας ενάντια στην ανεργία, 160 μέλη του κινήματος κατέλαβαν τις δύο τελευταίες βδομάδες το κτίριο του υπουργείου Παιδείας της χώρας, ενώ εκατοντάδες υποστηρικτές τους έφεραν απ έξω τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης. Η αστυνομία απέκλεισε το κτίριο, μπλοκάροντας τον ανεφοδιασμό τους, προκειμένου να τους εξαναγκάσει να το εγκαταλείψουν, γεγονός που οδήγησε τελικά στην αυτοπυρπολήση πέντε απ' αυτούς.

Μακαρθισμός α'λα σιωνιστικά!

Η «καλύτερη δημοκρατία της Μέσης Ανατολής» απέκτησε τη μαύρη λίστα της! Σαν... καθωστρέπει δημοκρατία φροντίζει να προστατεύεται από τους εσωτερικούς εχθρούς της, ακόμα κι αν αυτοί ουδεμία σχέση έχουν με τον... φανατικό ισλαμισμό, πόσο μάλλον με την τρομοκρατία.

Πάνω από 1.000 Ισραηλινοί, 800 από τους οποίους είναι ακαδημαϊκοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι και άλλοι διανοούμενοι, μέχρι και μέλη της κυβέρνησης, έχουν πολιτογραφηθεί ως «αντι-σιωνιστές»! Από ποιον άραγε; Όπως μας πληροφορεί η εβραϊκή εφημερίδα Haaretz (22/1/12), το φακέλωμα γίνεται από τα αρρωστημένα μυαλά μιας νεοεμφανιζόμενης ομάδας τριών οργανώσεων. Της οργάνωσης Im Tirtzu (σιωνιστική οργάνωση που ιδρύθηκε το 2006), του Isra Campus (οργάνωση που αναζητά αντι-σιωνιστές και αντισιωνίτες στα πανεπιστήμια) και του Israel Academia Monitor (οργάνωση που παρακολουθεί τις... αντιισραηλινές δραστηριότητες ισραηλινών ακαδημαϊκών)! Στη λίστα που δημοσιεύεται στο διαδίκτυο (blacklist.co.il) αλλά και στις ιστοσελίδες των παραπάνω οργανώσεων (π.χ. στο [http://www.israel-academia-monitor.com/index.php?type=get_page&page_data\[id\]=9726&page_type=1&cookie_lang=en&the_session_id=aea-df6980215514752b9f1771bf220df](http://www.israel-academia-monitor.com/index.php?type=get_page&page_data[id]=9726&page_type=1&cookie_lang=en&the_session_id=aea-df6980215514752b9f1771bf220df)), φακελώνονται όλοι όσοι έχουν κατά καιρούς κριτικάρει τη σιωνιστική βαρβαρότητα ή έχουν βοηθήσει (ακόμα και ως γιατροί) τους Παλαιστίνιους.

Ποιεί άδικα τους σουνίτες πολιτικούς και υποδαυλίζει σκόπιμα την πολιτική κρίση για να παγιώσει τον έλεγχό του στην εξουσία. Επίσης υπέβαλε υπόμνημα στο Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο, στο οποίο υποστηρίζει ότι τους τελευταίους μήνες έχουν συλληφθεί από τις δυνάμεις Ασφάλειας του ιρακινού πρωθυπουργού περισσότερα από 1.000 μέλη άλλων πολιτικών κομμάτων, πολλά από τα οποία κρατούνται σε άγνωστες τοποθεσίες, χωρίς πρόσβαση σε δικηγόρους, και υποβάλλονται σε βάρβαρα βασανιστήρια για να τους αποσπάσουν ομολογίες. Εκτός των άλλων, υπέβαλε κατάλογο με τα ονόματα 42 μελών του κόμματός του, της Ιρακινής Εθνικής Συμφωνίας, οι οικογένειες των οποίων ζητούν την παρέμβαση του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου για να μάθουν πού βρίσκονται οι συγγενείς τους και γιατί κατηγορούνται.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι λόγοι για τις διώξεις εναντίον κορυφαίων σουνιτών πολιτικών και για το κύμα συλλήψεων είναι καθαρά πολιτικοί. Ο Ταρίκ

αλ-Χασέμι είχε δηλώσει ότι μετά το 2003 το πολιτικό σύστημα εξελίσσεται αντί για Δημοκρατία σε απολυταρχικό καθεστώς και ο Νούρι αλ-Μαλίκι σε ένα νέο Σαντάμ Χουσεϊν. Ωστόσο, παρόλο που αρκετές φορές είχε απειλήσει ότι θα παραιτηθεί από το πόστο του αντιπροέδρου της χώρας, δεν το έκανε ποτέ. Επίσης ο ίδιος μαζί με τις υπόλοιπες σουνιτικές πολιτικές δυνάμεις στη βουλή διεκδικούν μεγαλύτερο μερίδιο στην εξουσία, για παράδειγμα, περισσότερα ανώτατα κυβερνητικά πόστα, σημαντικά πόστα στην αστυνομία, στο στρατό και στη Δικαιοσύνη, διανομή των εσόδων από τους υδρογονάνθρακες με βάση τον πληθυσμό κ.ά.

Όμως η επίθεση που δέχεται δεν έχει στόχο μόνο την πολιτική τους εξόντωση και τον πλήρη έλεγχο της εξουσίας από την κλίκα του Αλ-Μαλίκι. Έχει στόχο να τρομοκρατήσει συνολικά τον σουνιτικό πληθυσμό και να αποτρέψει μια ενδεχόμενη λαϊκή εξέγερση τώρα που τα αμερικάνικα στρατεύματα έχουν αποχωρήσει από το Ιράκ.

ελεγχό της στους ντόπιους. Επέστρεψαν μετά από δύο μέρες.

Στο μεταξύ, οι συγκρούσεις μεταξύ των διάφορων ένοπλων ομάδων στην Τρίπολη και αλλού συνεχίζονται, ενώ το ΕΜΣ αδυνατεί να τις αφοπλίσει, προκειμένου να καταφέρει να ελέγξει την κατάσταση. Επίσης, σε συγκρούσεις μεταξύ των ένοπλων ομάδων των πόλεων Ασάμπια και Γκαριάν, δώδεκα άνθρωποι σκοτώθηκαν και περίπου εκατό τραυματίστηκαν.

Η έλλειψη κρατικού στρατού και οι συνεχείς συγκρούσεις μεταξύ των διάφορων ένοπλων ομάδων καταδεικνύουν την έλλειψη ουσιαστικά κεντρικής εξουσίας, ενώ το ΕΜΣ αδυνατεί να επιβληθεί ως ο μοναδικός φορέας διακυβέρνησης στη χώρα και κάθε περιοχή διοικείται από το τοπικό της συμβούλιο και την ένοπλη ομάδα η οποία είναι υπολογιστή αυτό.

Την έλλειψη κεντρικής εξουσίας στη χώρα έρχεται να ενισχύσει και η δυναμική παρουσία των ισλαμιστών, από «μετριοπαθείς» μέχρι σαλαφιστές, οι οποίοι απαιτούν το νέο σύστημα απονομής δικαιοσύνης στη χώρα να έχει σαν βάση του την ισλαμική σαρία. Λόγω της πολυμορφίας στο εσωτερικό τους, οι ισλαμιστές μπορούν ν' αποτελέσουν αστάθμητο παράγοντα στις εξελίξεις στην περιοχή.

Η διαμάχη για το μοίρασμα της εξουσίας ανάμεσα στις διάφορες κλίκες των αντικανταφικών αντανάκλαται και στις διαδηλώσεις των αντικανταφικών ενάντια στο ΕΜΣ. Δεν είναι εξάλλου τυχαίο, ότι συμβαίνουν κυρίως στη Βεγγάζη, πόλη από την οποία προέρχεται το ΕΜΣ, το οποίο τώρα έχει την έδρα του στην πρωτεύουσα Τρίπολη. Αλλωστε, και τα αιτήματα των διαδηλώσεων αυτών αφορούν κυρίως το μοίρασμα της εξουσίας, ενώ ο λαός, ο οποίος βιώνει συνθήκες απόλυτης εξαθλίωσης, παραμένει αμέτοχος στις εξελίξεις.

Στο ίδιο έργο θεατές;

Την ώρα που εσείς διαβάζετε αυτές τις γραμμές, τα κόμματα της συγκυβέρνησης παρέα με την τρόικα βάζουν τις τελευταίες πινελιές στο προσχέδιο του νέου Μνημόνιου, που θ' αλυσοδέσει τον ελληνικό λαό για την επόμενη δεκαετία (μετά βλέπουμε). Μια δεκαετία στη διάρκεια της οποίας σκοπό έχουν να παγιώσουν την «κινεζοποίηση», για να γίνει η Ελλάδα ένας παράδεισος για το κεφάλαιο.

Από τη μεριά τους, τα κόμματα της ψευτοαριστεράς σανιδώνουν το γκάτζι της προπαγάνδας: εκλογές τώρα, αντηχεί απ' όλα τα κομματικά επιτελεία.

Θα γίνουν, βέβαια, εκλογές. Είτε τον Απρίλη είτε αργότερα. Τις επιθυμεί διακαώς και ο Σαμαράς, που θέλει να προλάβει να κυβερνήσει κι αυτός ως πρωθυπουργός κι όχι ως ένας απλός εταίρος μιας συγκυβέρνησης με πρωθυπουργό τον όποιο Παπαδήμο. Το θέμα δεν είναι πότε θα γίνουν εκλογές, αλλά τι μπορεί να προσδοκά η εργατική τάξη από τις εκλογές.

Τα στελέχη του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ έχουν καβαλήσει τα καλάμια και με μια τυχοδιωκτική προπαγάνδα φωνάζουν: τώρα είναι η ώρα να πάρουμε εμείς το μπόνους των 50 εδρών, να μην τ' αφήσουμε στον Σαμαρά. Φτάνει να ενωθούμε όλοι. Μιλούν δηλαδή για μια ενότητα χωρίς αρχές, υποσχόμενοι πως χωρίς να πειράξουν τον καπιταλισμό, χωρίς να πειράξουν την ΕΕ, με κάποιο μαγικό τρόπο που γνωρίζουν μόνο ο Τσίπρας με τον Δραγασάκη, θα εξαλείψουν ό,τι κακό έγινε την τελευταία διετία!

Τα στελέχη του Περισού, από την άλλη, καταγγέλλουν τον τυχοδιωκτικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ και δηλώνουν «μετριοπαθώς», ότι οι εκλογές είναι η ευκαιρία των εργαζόμενων για να αλλάξουν το πολιτικό σκηνικό. Αστική θα είναι μεν η κυβέρνηση, όμως μπορούμε να της δυσκολέψουμε το έργο, λένε. Πώς ακριβώς θα γίνει αυτό; Επειδή θα έχει περισσότερους βουλευτές ο Περισός;

Έχουμε γράψει και άλλες φορές, ότι ποτέ στην Ιστορία η οποία αλλαγή των κοινοβουλευτικών συσχετισμών υπέρ κάποιων κομμάτων της κοινωνικής δημοκρατίας δεν οδήγησε και σε άρση των σκοπών, των επιδιώξεων, της πολιτικής του συστήματος. Οι δυνάμεις του συστήματος έχουν τον τρόπο να προσαρμόζονται στις διαφοροποιημένες συνθήκες και να εξασφαλίζουν τη συνοχή της πολιτικής τους. Δείτε, για παράδειγμα, το «μεγάλο συνασπισμό» που κυβέρνησε τη Γερμανία.

Κατόπιν τούτων το ερώτημα για τους εργάτες, τους εργαζόμενους, τους νέους είναι αν, για μια φορά ακόμη, θα γίνουν θεατές στο ίδιο έργο. Αν θα κρεμάσουν τις ελπίδες τους στις εκλογές, για ν' αποδειχτούν, για μια φορά ακόμη, φρούδες.

Η εργατική τάξη πρέπει να εκφραστεί πολιτικά. Και για να εκφραστεί πολιτικά πρέπει να οργανωθεί πολιτικά. Ν' αποκτήσει το δικό της πολιτικό φορέα. Αυτό το καθήκον, όμως, κάθε άλλο παρά με τις εκλογές έχει σχέση.

Γέμισε το Ιντερνετ με φωτομοντάζ και ανέκδοτα για τον... ηγέτη...

■ «Κόκκινες γραμμές»

Υπάρχουν «κόκκινες γραμμές» στη διαπραγμάτευση με την τρόικα; «Ακούω από διάφορες πλευρές για "κόκκινες γραμμές"». Για μένα κόκκινη γραμμή είναι η σωτηρία της χώρας και η διασφάλιση ενός ασφαλούς μέλλοντος για τους πολίτες της», δήλωσε ο Παπαδήμος στην πρώτη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου για το 2012. Και δεν ήταν τυχαία η δήλωσή του. Ο γίγαντας Χρ. Παπουτσης, όμως, έχει άλλη γνώμη: «Δεν υπάρχει διαπραγμάτευση χωρίς κόκκινες γραμμές», δήλωσε σε συνέντευξή του στην «Ισοτιμία» της 21ης Γενάρη. Και συνέχισε: «Για το ΠΑΣΟΚ κόκκινη γραμμή είναι το κοινωνικό κράτος, η κοινωνική αλληλεγγύη... Ακόμη και σε αυτές τις τρομερά δύσκολες συνθήκες πρέπει να εξαντλούμε τα περιθώρια για την υποστήριξή τους». Σε τόσο ηλιθιους νομίζει ότι απευθύνεται;

■ Ψέμα και πραγματικότητα

Μια που καταπιστήκαμε με τον Παπουτση, δεν μπορούμε να μη σχολιάσουμε και την εμφανώς στημένη τελευταία ερώτηση της συνέντευξης. Ρωτάει ο δημοσιογράφος: «Στο κέντρο της Αθήνας και σε γειτονιές της, βλέπουμε, το τελευταίο διάστημα, λιγότερους αλλοδαπούς. Τι έγιναν οι υπόλοιποι;». Και απαντά ο Παπουτσης: «Η απελάθηκαν ή έφυγαν οικειοθελώς...». Κι αρχίζει στη συνέχεια ν' απαριθμεί τα κατορθώματά του στον τομέα της καταπολέμησης της «λαθρομετανάστευσης».

Ποια είναι η αλήθεια; Αυτή που βλέπουμε καθημερινά στους δρόμους και τις πλατείες. Δεκάδες χιλιάδες εξαθλιωμένοι μετανάστες «σταλίζουν» στους δρόμους και τις πλατείες, τρέφονται από τα συσσίτια ή από τα σκουπίδια, κοιμούνται στα παγκάκια ή στοιβάζονται σε άθλια διαμερίσματα που τους νοικιάζουν με το κεφάλι διάφοροι που βρήκαν την ευκαιρία να τα κοιμήσουν. Όχι μόνο δεν μειώνονται οι μετανάστες και πρόσφυγες, αλλά αυξάνονται, γιατί κάθε μέρα αρκετοί περνούν τα σύνορα και παραδίνονται στις ελληνικές αστυνομικές αρχές. Πολλοί δεν ξέρουν ότι η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε μια απέραντη ανοιχτή φυλακή της ΕΕ, στην οποία θα πρέπει να τελειώσει το όνειρό τους να πάνε σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα. Άλλοι το ξέρουν, αλλά παίρνουν το ρίσκο να έρθουν, ελπίζοντας ότι κάποια στιγμή θα καταφέρουν να δραπέτευσουν

απ' αυτή τη φυλακή. Ο Παπουτσης, βέβαια, για τους δικούς του λόγους, θέλει να εμφανίζει ως μειωνόμενο τον αριθμό των μεταναστών. Η πραγματικότητα, όμως, τον διαφεύδει και θα εξακολουθεί να τον διαφεύδει, γιατί η καταστολή δεν μπορεί να σταματήσει τα καραβάνια των ανθρώπων που φεύγουν από τις ζώνες της έσχατης φτώχειας και παίρνουν το δρόμο της μετανάστευσης προς τη Δύση.

■ Ζόρια

Από τότε που ανέλαβε υπουργός Οικονομικών του Παπανδρέου, ο Βενιζέλος έχει χαράξει μια στρατηγική μετατροπής της ΝΔ σε συνδιαχειριστή και συνένοχο της μνημονιακής πολιτικής. Το πέτυχε, καταρχήν, με το σχηματισμό της συγκυβέρνησης Παπαδήμου. Βλέπει, όμως, ότι αυτός μεν εκτίθεται, αφού βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των παζαριών με την τρόικα και τους ευρωενωσιτές, ενώ ο Σαμαράς το παίζει συμπολιτευόμενη αντιπολίτευση και εμφανίζεται σαν ο «καλός» που βάζει φρένο στους Πασόκους. Με εσωτερικές, ελλαδικές διαδικασίες δεν μπορεί ν' αναγκάσει τον Σαμαρά να βγει στην πρώτη γραμμή. Τι του μένει; Να βάλει τους ευρωενωσιτές να τον αναγκάσουν, όπως έγινε και με την περιβόητη υπογραφή νομιμοφοροσύνης, την οποία αναγκάστηκε τελικά να βάλει ο Σαμαράς.

Τώρα, λοιπόν, ο Βενιζέλος εισηγήθηκε στο Eurogroup και όπως φαίνεται έγινε δεκτό, να υπάρξουν νέες δεσμεύσεις των Σαμαρά-Καρατζαφέρη, όχι μόνο επί της νέας συμφωνίας, αλλά και επί της πολιτικής που θ' ακολουθήσει όποια κυβέρνηση προκύψει μετά τις εκλο-

γές. Ο Βενιζέλος, όμως, δεν κρατιέται. Είναι τόση η αγωνία του, που βγαίνει και αποκάλυπτει μόνος του ότι αυτός είναι ο εμπνευστής των νέων δηλώσεων νομιμοφοροσύνης. Και πέφτει σε επίπεδο γελοιοτήτας. Δήλωσε, αίφνης, την περασμένη Τρίτη από τις Βρυξέλλες: «Πρέπει να δεσμευθούμε όλοι μαζί. Πρέπει το βάρος να κατανεμηθεί δίκαια. Μόνο έτσι θα έχουμε διασφαλίσει ότι οι θυσίες του ελληνικού λαού πιάνουν τόπο». Όταν μιλά για δίκαιη κατανομή του βάρους αναφέρεται στα κόμματα της συγκυβέρνησης και στις πολιτι-

■ Ένας λοχίας...

Τη δόξα του φασίστα Σάββα Κωνσταντόπουλου, που προδικτατορικά στηλίτευε την «φαιλόληπτα των πολιτικών» και ζητούσε «έναν λοχία να σώσει τη χώρα», ζήτησε ο «πολύς» Χρήστος Γιανναράς. Στην επιφυλλίδα του στην «Καθημερινή» της περασμένης Κυριακής, αφού διαπιστώσει ότι «η παραίτηση από την εθνική κυριαρχία, η μεθοδική της πρακτόρευση, ομολογήθηκε δημόσια, γνωστοποιήθηκε από τα μέσα ενημέρωσης», μέμφεται τους πάντες (πλην του εαυτού του, φυσικά) και πρώτα-πρώτα τον ελληνικό λαό. Και μέσα σ' όλα, πετάει, δήθεν αδιάφορα, και τούτο: «Καμία αντίδραση ούτε από τις ηγεσίες των Ενόπλων Δυνάμεων, των κυρίως εντεταλμένων να προσαπίζουν, με ετοιμότητα αυτοθυσίας, την εθνική κυριαρχία!»

Τι ακριβώς περίμενε από τους στρατηγούς ο Γιανναράς; Να βγουν και ν' αναλάβουν τη διακυβέρνηση της χώρας στο όνομα της φιλοπατρίας; Μάλλον αυτό, αν και δεν το διακηρύσσει καθαρά. Τ' αφήνει να σέρνεται, να μπαίνει στη δημόσια συζήτηση, να καταγράφεται. Ισως σε επόμενη φάση το πει πιο καθαρά. Αυτός ο υπερτιμημένος φελλός, που εκλέχτηκε σκανδαλωδώς καθηγητής στην Πάντειο, ήταν πάντοτε ένας θρησκευόμενος κρυφοφασίστας.

κές ηγεσίες ευρύτερα. «Οχι εγώ να τρώω τα σκατά κι εσείς το μέλι», λέει κυρίως στον Σαμαρά. Τις δυσίες του ελληνικού λαού, όμως, γιατί τις ανακατεύει; Θ' αλλάξει μήπως τίποτα για τον ελληνικό λαό, αν το βάρος του λεγόμενου πολιτικού κόστους μοιραστεί αναλογικά ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ;

■ Πράσινα καραγκιοζήδικα (1)

Σαν τη βιβλική Εύα βγαίνουν ένας-ένας οι Πασόκοι και αναφώνουν: «Δεν φταίω εγώ, ο όφιος με εξαπάτησε». Το χορό άνοιξε η Κατσέλη, που δήλωσε στην εκπομπή του Πρετεντεράκου, ότι το Μνημόνιο δεν πρόλαβε να το διαβάσει, καθώς το είδε μόνο για κάνα τρίωρο πριν πάει στη Βουλή να το ψηφίσει. Ακολούθησε ο ατελείωτος Χρυσοχοϊδης με μια ξεκαρδιστική δήλωση: «Ναι, επαναλαμβάνω ότι το μνημόνιο δεν το διάβασα. Δεν ασχολήθηκα, όχι με το κείμενο, αλλά ούτε καν με τις διαδικασίες της δήθεν διαπραγματεύσεως. Αυτό δεν το δήλωσα ούτε το είπα με καμάρι. Πολύ περισσότερο δεν το θεωρώ για να αποείσω ευθύνες από πάνω μου. Ισα-ίσα το αντίθετο. Το θεωρώ από τα σημαντικότερα λάθη της πολιτικής μου διαδρομής [σ.σ. θυμίζουμε ότι μέχρι προχθές δήλωνε ότι ο ίδιος δεν έκανε κανένα λάθος, απλά έφτασε «στα όρια του πολιτικού λάθους»]. Γιατί δεν εκτίμησα σωστά την κρίσιμότητα των στιγμών και απορροφήθηκα με το μερικό, το έργο μου σαν υπουργός, αντί να ασχοληθώ με το μείζον, την ευθύνη μου σαν μέλος της ηγεσίας της χώρας». Κι αφού προσέθεσε διάφορα για τη «συλλογικότητα» που χρειάζεται πλέον, κατέληξε: «Είμαι αποφασισμένος να δώσω όλες τις δυνάμεις μου σ' αυτό».

Δεν νομίζουμε να χρειάζονται σχόλια.

■ Πράσινα καραγκιοζήδικα (2)

Η Κατσέλη, όμως, προφανώς επειδή πήρε τα μηνύματα από το «περιβάλλον» Παπανδρέου, με το οποίο διατηρεί άριστες σχέσεις, αναγκάστηκε την επομένη να προβεί σε διορθωτική δήλωση, απαντώντας σε... «αναφορές και δημοσιεύματα σε blogs». Και τι είπε [σαν να μην την ακούσαμε στην εκπομπή του Πρετεντεράκου]; Ότι το «ασφυκτικό χρονικό πλαίσιο ωρών που είχε τεθεί εξαιτίας της ανάγκης ολοκλήρωσης των διαπραγματεύσεων προκειμένου η χώρα να κάνει χρήση του Μηχανισμού Στήριξης» αφορούσε τις διατάξεις του Μνημόνιου που επεξεργάστηκε η ίδια για τον τομέα ευθύνης της και όχι συνολικά το Μνημόνιο. Γιατί «πριν την ψήφισή του για το σύνολο των όρων του αρχικού Μνημόνιου και των μέτρων που αυτό περιελάμβανε, έγινε διεξοδική συζήτηση τόσο στο Υπουργικό Συμβούλιο όσο και στη Βουλή, κατά την οποία όλοι εκθέσαμε τις απόψεις μας». Οσο για τον εαυτό της, αναφέρθηκε σε διαφωνίες που έχει εκφράσει για συγκεκριμένες διατάξεις. Έτσι, ο Χρυσοχοϊδης δέχτηκε μια ακόμη μεγαλοπρεπέστατη χλαπάτσα.

■ Απατεώνες

Δήλωση του προέδρου της ΓΣΕΕ, εργατοπατέρα Παναγόπουλου: «Περιμένω ο Πρωθυπουργός, ο οποίος έχει απόλυτη γνώση ότι η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας δεν εξαρτάται από το κόστος εργασίας, να ορθώσει ανάστημα και να κόψει κάθε διάθεση και κάθε όρεξη σε οποιονδήποτε θέτει στο τραπέζι τέτοια ζητήματα».

Δεν μας εκπλήρσει ο όρος «κόστος εργασίας» στο στόμα ενός εργατοπατέρα. Άλλο θέλουμε να σχολιάσουμε. Ο Παπαδήμος έχει αναφερθεί δημόσια, περισσότερες από μία φορές, στην ανάγκη να μειωθούν με διάφορους τρόπους οι μισθοί (το περιβόητο «κόστος εργασίας»). Και επίσημα, από το βήμα της Βουλής, απαντώντας σε επίκαιρη ερώτηση του Τσίπρα (αναλυτικά γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της «Κ»). Ποιον προσπαθεί να κοροϊδέψει ο Παναγόπουλος, δηλώνοντας ότι «περιμένει» από τον Παπαδήμο «να ορθώσει ανάστημα» γιατί «έχει απόλυτη γνώση»; Δεν είναι αυτό προσπάθεια ωραιοποίησης της συγκυβέρνησης και του ίδιου του Παπαδήμου και καλλιέργεια αυταπατών και ελπιδοφόρας αναμονής στους εργαζόμενους;

■ Χωρίς τον ξενοδόχο

Έχει κανένα νόημα που διάφοροι, όπως η Διαμαντοπούλου, ο Λοβέρδος, αρθρογράφοι του αστικού Τύπου, τάσσονται υπέρ μιας λύσης συγκυβέρνησης και μετά τις εκλογές; Όλοι αυτοί λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο, ο οποίος εν προκειμένω είναι ο Σαμαράς. Ο Σαμαράς που μπορεί να βρει χιλιάδες επιχειρήματα κατά αυτής της λύσης, επειδή δικαιούται κι αυτός να δοκιμάσει να κερδίσει την αυτοδυναμία. Αν δεν έχει αυτοδυναμία, τότε θα πάει σε λύση κυβέρνησης συνεργασίας, αλλά και πάλι θα επιδιώξει να είναι πρωθυπουργός ο ίδιος και όχι κάποιος Παπαδήμος. Άλλωστε, αυτός θα πάρει την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Τυχαίο είναι, μήπως, ότι φανατικά υπέρ των κυβερνήσεων συνεργασίας τάσσονται οι χαμένοι του παιχνιδιού, όπως τα δυο στελέχη του ΠΑΣΟΚ που προαναφέραμε και η Μπακογιάννη; Δηλαδή, άνθρωποι που ενδιαφέρονται για την προσωπική πολιτική τους επιβίωση, γιατί κανένας δεν ξέρει αν θα ξαναείναι στα βουλευτικά έδρα να μετά τις εκλογές.

Νέος γύρος αποπροσανατολισμού

«**Δημοσιογράφος:** Θα κάνουμε αυτό που κάνανε οι αρχηγοί και την προηγούμενη φορά; Θα στείλουν γράμμα ο καθένας σε κάθε...»

Ευ. Βενιζέλος: Ναι, ναι προφανώς. Θα υπάρξουν ενυπόγραφες δεσμεύσεις όλων. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι θα υπάρξουν δεσμεύσεις. Πέρα από την ψήφιση στην Βουλή, αν και η ψήφιση στην Βουλή είναι μείζον γεγονός, αλλά στην ψήφιση στην Βουλή θα φτάσουμε κάποια στιγμή. Σε ενδιάμεσα στάδια –που δεν θα έχει ψηφίσει ακόμα η Βουλή– πρέπει να υπάρχουν δεσμεύσεις των κομμάτων, διότι δεν θα πάμε κατευθείαν στην Βουλή. Στην Βουλή θα πάμε σύγουρα για την δανειακή σύμβαση που θα περικλείει το νέο πρόγραμμα, και άρα τους όρους του νέου προγράμματος, αλλά μπορεί να χρειαστεί να αναληφθούν δεσμεύσεις σε επίπεδο, ως το πούμε έτσι, χώρας και διεθνών οργανισμών, όχι κρατών μελών, να γίνει επιτελική συμφωνία, όπως λέγεται (staff agreement) το οποίο θέλει και αυτό πολιτικές δεσμεύσεις».

Ο παραπάνω διάλογος έγινε κατά τη συζήτηση που είχε ο Βενιζέλος με δημοσιογράφους στις Βρυξέλλες, μετά το τέλος του Eurogroup. Για μια ακόμη φορά ο Βενιζέλος εμφανίζεται... τροϊκανότερος των τροϊκανών. Για μια ακόμη φορά καταβάλλεται προσπάθεια να αναδειχτεί σε μείζον πολιτικό ζήτημα ένα θέμα που αφορά μόνο τις σχέσεις ανάμεσα στα αστικά κόμματα και τον προεκλογικό τους ανταγωνισμό.

Ο Βενιζέλος είν' αυτός που είχε την ιδέα των γραπτών δεσμεύσεων των αρχηγών των κομμάτων έναντι της τριόικας. Ο λόγος είναι προφανής: μ' αυτές τις γραπτές δεσμεύσεις μετατρέπεται τον Σαμαρά σε συνένοχο. Δεν του επιτρέπεται να διαφοροποιείται στην προπαγάνδα και να δείχνει με το δάχτυλο το ΠΑΣΟΚ. Την προηγούμενη φορά θυμώμαστε όλοι τι έγινε. Ο Σαμαράς πήγε να το παίξει μάγκας και ντούρος πατριώ-

της, είπε πολλά και διάφορα περί «εθνικής αξιοπρέπειας», κάποια στιγμή ο Γιούνκερ με τον Ρεν πήγαν να του κάνουν τη χάρη, δηλώνοντας ότι τους αρκούν οι δημόσιες τοποθετήσεις του Σαμαρά και η υπερψήφιση της συγκυβέρνησης Παπαδήμου, στη συνέχεια όμως υπαναχώρησαν (πιθανόν να έβαλε και ο Βενιζέλος το χεράκι του σ' αυτό) και υποχρέωσαν τον Σαμαρά να κάνει γαργάρα τα νταηλίκια και να υπογράψει μια ταπεινωτική επιστολή.

Την ίδια ζέση δείχνει και τώρα ο Βενιζέλος. Δεν θέλει να χρεωθεί αυτός και το ΠΑΣΟΚ το νέο Μνημόνιο, θέλει να το χρεωθεί εξίσου και ο Σαμαράς (στον Καρατζαφέρη δε δίνει καμιά σημασία), για να μη μπορεί να δημαγωγεί προεκλογικά. Φαίνεται, όμως, ότι και πάλι έχει τις πλάτες των τροϊκανών. «Ασφαλώς, όλα τα ελληνικά κόμματα πρέπει να δεσμευτούν στα μέτρα και, πάνω από όλα, σε ένα νέο πρόγραμμα βοήθειας, ανεξαρτήτως του αποτελέσματος των εκλογών», δήλωσε ο Σόιμπλε. «Είναι σαφές και ξεκάθαρο ότι χρειαζόμαστε σαφείς δεσμεύσεις από όλες τις πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα έτσι ώστε να υπάρχει σαφής στήριξη στο νέο πρόγραμμα. Αυτό αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για να πετύχει το νέο ελληνικό πρόγραμμα», δήλωσε ο Ρεν. Και η υπουργός Οικονομικών της Αυστρίας Μαρία Φέκτερ: «Πριν ανάψει το πράσινο φως για το νέο πρόγραμμα διάσωσης της Ελλάδας, η ευρωζώνη απαιτεί απ' όλα τα πολιτικά κόμματα της χώρας να δεσμευτούν εγγράφως σχετικά με την υλοποίηση των απαιτούμενων μεταρρυθμίσεων».

Στις ελληνικές εφημερίδες γίνεται ήδη λόγος για κάποιο προ-Μνημόνιο, που πρέπει να υπογραφεί απ' όλα τα κόμματα της συγκυβέρνησης την επόμενη εβδομάδα, προκειμένου να προχωρήσουν οι διαπραγματεύσεις με την τριόικα για τη νέα δανειακή σύμβαση. Είναι ακριβώς αυτό που υπαινίχτηκε ο Βενιζέλος, μιλώντας για «επιτελική συμφω-

νία με πολιτικές δεσμεύσεις».

Γιατί επιμένουν οι τροϊκανοί σ' αυτό; Οχι γιατί θέλουν να εξυπηρετήσουν τον Βενιζέλο στις αρχηγικές του φιλοδοξίες. Ούτε γιατί τρέφουν κάποιο άχτι για τον Σαμαρά. Πολιτικά, άλλωστε, ο Σαμαράς ανήκει στη δική τους «οικογένεια», των ευρωπαϊκών συντηρητικών, ενώ ο Βενιζέλος στη σοσιαλδημοκρατία. Ολ' αυτά ελάχιστη και μόνο παρεμπόδιση σημασία παίζουν στις αποφάσεις τους. Εκείνο που επιδιώκουν είναι να εμπειδώσουν ένα αποικιοκρατικό-κατοχικό κλίμα στην Ελλάδα, που θα σπείρει τον τρόμο στο λαό και θα παράξει παραλυτικά κοινωνικά φαινόμενα. Κάνουν επίδειξη δύναμης, υλοποιώντας εκείνο που πριν μερικούς μήνες είχε πει ο Σόιμπλε. Ότι πρέπει να εφαρμοστούν τέτοια μέτρα στην Ελλάδα, συμπεριλαμβανόμενων και μέτρων πολιτικής επιτήρησης, ώστε να δημιουργηθεί τρόμος σε όλη την Ευρωζώνη και να γίνουν άκρως προσεκτικές οι κυβερνήσεις στην άσκηση της δημοσιονομικής πολιτικής.

Τι μέλλει γενέσθαι τις επόμενες μέρες; Θα έχουμε πάλι ένα σόου «δεν υπογράφω – υπογράφω» από τη μεριά του Σαμαρά; Μπορεί να, μπορεί και όχι. Σημασία έχει πρώτον ότι στο τέλος θα υπογράψει ό,τι του ζητηθεί και δεύτερον ότι όλ' αυτά δεν έχουν καμιά ουσιαστική σημασία. Ενα πολιτικάντικο παιχνίδι είναι, που ενδιαφέρει τον Σαμαρά και τον Βενιζέλο, τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Αμφιβάλλει κανείς για την πολιτική που θα εφαρμοστεί μετά τις εκλογές, όποια κυβέρνηση κι αν προκύψει (αυτοδυναμία της ΝΔ ή συγκυβέρνηση); Αμφιβάλλει κανείς ότι τα όσα θα ειπωθούν από τα προεκλογικά μπταλκόνια δεν θα έχουν καμιά σχέση μ' αυτά που θα εφαρμοστούν μετεκλογικά; Οποιος αμφιβάλλει είναι ή απατεώνας ή εντελώς αφελής πολιτικά. Οποιος δεν αμφιβάλλει ασνώσει τις προσπάθειές του με όσους καταγγέλλουμε αυτό το αποπροσανατολιστικό παιχνίδι.

Μετά απ' αυτόν το χάος

Διακοπές στην Κόστα Ρίκα κάνει ο Γιωργάκης, αφήνοντας πίσω του τους Παυσόκους να σφάζονται, για να επιβεβαιωθεί το Λουδοβίκειο ρητό: «Μετά από μένα η καταστροφή». Σύμφωνα με όσα σφύριξαν στ' αυτιά των δημοσιογράφων οι συνεργάτες του, ο Παπανδρέου έκανε ένα σημαντικό βήμα προς την επανεκλογή του στην προεδρία της Σοσιαλιστικής Διεθνούς.

Το βέβαιο (διότι έγινε στη διάρκεια της ομιλίας του) είναι ότι υπέβαλε πρόταση για εκλογή του προέδρου της ΣΔ από το συνέδριο και όχι από μια κλειστή επιτροπή, όπως γινόταν μέχρι τώρα. Αν αυτό έγινε δεκτό δεν ξέρουμε. Οι συνεργάτες του λένε ότι «υ-

πετηθήκε», παραπέμποντας στο χειροκρότημα, αλλά αυτό δε λέει τίποτα. Οι «βαρόντες» της ΣΔ είναι αυτοί που θ' αποφασίσουν τελικά και όχι διάφορα κόμματα από «τριτοκοσμικές» χώρες. Και κάτι για να ευθυμίσουμε. Όπως λένε τα παπαγαλάκια του ΓΑΠ, δεν είναι υποχρεωτικό ο πρόεδρος της ΣΔ να είναι αρχηγός κόμματος, υπό την προϋπόθεση να είναι «μια διακεκριμένη παγκοσμίως προσωπικότητα», προσόν που διαθέτει ο Γιωργάκης!

Οι Πασόκοι, πάντως, παρακαλούν να είναι όλ' αυτά αληθινά, μπας και απαλλαγούν από τον ΓΑΠ, που έχει κατασκωθεί στην αρχηγία. Αν επανεκλεγεί στη ΣΔ, θα λείψει για μερικά χρόνια. Μετά

μπορεί να επανέλθει, απαλλαγμένος από τα σημερινά «κρίματα». Μέχρι να ξεκαθαρίσει ο ορίζοντας, όμως, ο ΓΑΠ θα απολαμβάνει την εικόνα των υπόλοιπων να «σφάζονται» και να μετράνε ο ένας τις γκάφες του άλλου (πρωταθλητής μέχρι στιγμής ο ανεπανάληπτος Χρυσοχοϊδης). Εικόνα που έκανε τον Σκανδαλίδη (ο οποίος το παίζει «σοφός γέρον του κόμματος») να διαπιστώσει ότι «υπάρχει κενό ηγεσίας και πολιτικής διεύθυνσης στην Κοινοβουλευτική Ομάδα» του ΠΑΣΟΚ και να καλέσει τον Παπανδρέου «να συγκαλέσει άμεσα την Κοινοβουλευτική Ομάδα για να συζητήσει τη διάταξη μάχης και τους στόχους και να εκλέξει τον πρό-

εδρό της!» Η ΚΟ του ΠΑΣΟΚ, όμως, έχει πρόεδρο, τον Παπανδρέου. Κι αν εκλέξει άλλον, η ενέργεια αυτή θ' αποτελεί δαχτυλίδι αδοχής. Δεν το ξέρει αυτό ο έμπειρος Σκανδαλίδης; Ασφαλώς και το ξέρει, αλλά «παιζει με χίλια» Βενιζέλο.

Γ' αυτό και ο Χρυσοχοϊδης αντέδρασε αμέσως. Βγήκε στη ραδιοφωνική εκπομπή του Χατζηνικολάου και εξέφρασε την κατηγορηματική αντίθεσή του. Ποιος να δώσει σημασία, όμως, σ' ένα πολιτικό ρεντίκωλο, που επί δυο μέρες προσπαθεί να εξηγήσει τι εννοούσε όταν ελεγε ότι «δεν διάβασε το Μνημόνιο επειδή είχε άλλη δουλειά»; Όλοι περιμένουν τον Γιωργάκη να επιστρέψει.

■ **Εγκλωβίζουν την εργατική τάξη σε μια αδιέξοδη τακτική**

Συντηρούν την κοινωνική ειρήνη

Τίτλος: «Αυξάνονται οι αποφάσεις για απεργία». Υπότιτλος: «Η σφοδρή και ολόπλευρη επίθεση που δέχεται η εργατική - λαϊκή οικογένεια επιβάλλει την κλιμάκωση του αγώνα χωρίς αναμονή». Πρώτη παράγραφος: «Πληθαίνουν καθημερινά οι αποφάσεις για απεργία στις αρχές του Φλεβάρη. Οι κουβέντες στα συνδικάτα και στους τόπους δουλειάς αναδεικνύουν την ανάγκη για κλιμάκωση του αγώνα, ανάγκη που προκύπτει από τη σφοδρή επίθεση της κυβέρνησης σε κάθε εργατικό και λαϊκό δικαίωμα. Η ζωή της λαϊκής οικογένειας διαρκώς επιδεινώνεται και τίθεται πλέον ζήτημα επιβίωσης. Το εργατικό - λαϊκό κίνημα μια διέξοδο έχει: Την πάλη για προστασία των ανέργων, για πρόσβαση όλων στις υπηρεσίες Υγείας και στο Φάρμακο χωρίς όρους και προϋποθέσεις, για μισθούς που να ανταποκρίνονται στις σύγχρονες ανάγκες, για κατάργηση των ελαστικών μορφών εργασίας κ.ά.». Εντυπο: «Ριζοσπάστης», 24.1.2012.

Είμαστε σχεδόν σίγουροι, ότι αρχές Φλεβάρη η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ θα αποφασίσουν και θα πραγματοποιήσουν μια ακόμη 24ωρη απεργία. Το ΠΑΜΕ θα κάνει χωριστή συγκέντρωση, η οποία θα περάσει εντυπωσιακά από την πλατεία Συντάγματος και θα διαλυθεί στους στύλους του Ολυμπίου Διός (για να μπορέσουν οι διαδηλωτές να φύγουν με το μετρό). Η ΓΣΕΕ με την ΑΔΕΔΥ θα κάνουν τη δική τους πορεία, στην οποία θα προστεθούν και οι «εκτός των τειχών», οι οποίοι θα προσυγκεντρωθούν στο Μουσείο. Ενδεχομένως, στο Σύνταγμα να έχουμε συγκρούσεις μιας μερίδας διαδηλωτών (κυρίως του αντιεξουσιαστικού χώρου) με τα ΜΑΤ, που θα κρατήσουν λίγη ή περισσότερη ώρα. Στη συνέχεια θα βγουν ανακοινώσεις που θα εξαίρουν τη συμμετοχή των εργαζόμενων στην απεργία, θα χαιρετίζουν την παρουσία τους ως ένα ελπιδοφόρο μήνυμα, θα καταγγέλλουν την αστυνομία για απρόκλητη επίθεση κατά ειρηνικών διαδηλωτών, για εγκληματική χρήση τόνων χημικών και άσκηση βίας. Για κάποιους η συνέχεια θα δοθεί την επόμενη μέρα (μπορεί και τις επόμενες μέρες) στα δικαστήρια, ενώ οι δυνάμεις του Περισσού θα καταγγείλουν «το γνωστό γαϊτανάκι μεταξύ ΜΑΤ και κουκουλοφόρων παρακρατικών», που «σκοπό έχει να πλήξει το οργανωμένο ταξικό κίνημα».

Γιατί άραγε δλ' αυτά αποτελούν κλιμάκωση; Με την έννοια ότι βοηθούν τα κόμματα της ψευτοαριστεράς στον προεκλογικό τους αγώνα και δημιουργούν αγωνιστικό αλλοθι για τους εργατοπατέρες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ασφαλώς και αποτελούν κλιμάκωση. Φασούλι το φασούλι γεμίζει το σακούλι. Από την άποψη των ταξικών συμφερόντων, όμως, όχι κλιμάκωση δεν αποτελεί μια ακόμη 24ωρη απεργία, αλλά αντίθετα συνιστά αποκλιμάκωση, αφού καμιά ζημιά δεν προκαλεί στο σύστημα, ενώ αντίθετα βοηθά συγκεκριμένες αστικές δυνάμεις, λειτουργεί εκτονωτικά, σκορπάει απογοήτευση και βοηθά στη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης. Το δικαίωμα της απεργίας δεν απαγορεύεται στα αστικά καθεστώτα. Όταν οι απεργίες γίνονται μ' αυτές τις προδιαγραφές, απολύτως προβλέψιμα, χωρίς να εντάσσονται σε κανένα σχέδιο (πλην των εξουσιαστικών σχεδίων της αντιπολίτευσης), χωρίς καμιά προοπτική, έχοντας καθαρά χαρακτήρα διαμαρτυρίας (και μόνο), όχι μόνο δεν ανησυχούν κανέναν, αλλά σ' ένα βαθμό είναι και ευκαταίες. Κάπως πρέπει να ελεγχθεί η εργατική οργή, γιατί αλλιώς γίνεται βουβή και μπορεί να εκραγεί σαν ηφαιστείο.

Και μη μας πει κανείς «τι προτείνετε;». Ας τελειώσει κάποτε αυτή η καραμέλα. Ας σταματήσει η κυριαρχία της λογικής του «μικρότερου κακού», η υποκλίση στο αυθόρμητο, η πολιτική «ουράς» στις αστικές δυνάμεις, πολιτικές και συνδικαλιστικές. Και εμείς, όπως όλοι, είμαστε και θα εξακολουθήσουμε να είμαστε παρόντες ακόμη και στις «εθιμοτυπικές» 24ωρες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, όπως είμαστε και θα εξακολουθήσουμε να είμαστε παρόντες σε κάθε εκδήλωση της αυθόρμητης πάλης των εργαζόμενων και των νέων. Το ζήτημα, όμως, δεν είναι η παρουσία, αλλά το πολιτικό περιεχόμενο αυτής της παρουσίας.

Συμμετέχει απλά γιατί πρέπει να συμμετάσχεις, πλειοδοτώντας σε αγωνιστικές εκκλήσεις ή σε αγωνιστική δράση, με την ηγεμονία σταθερά στα χέρια των ποικίλων αστικών δυνάμεων, ή συμμετέχεις προωθώντας τις ιδέες της πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης, η οποία είναι εκ των ων ουκ άνευ για την ανάπτυξη της ταξικής αυτοσυνειδησίας;

■ **PSI**

Ανταγωνισμός και παζάρια

Αργά το βράδυ της Παρασκευής 20 Γενάρη, μετά τη συνάντηση των Παπαδήμου-Βενιζέλου με τους Νταλάρα-Λεμιέρ του IIF, διέρρευσε από ελληνικής πλευράς η είδηση, ότι επιτεύχθηκε συμφωνία για το PSI. Πιο συγκεκριμένα ο Νταλάρα (επειδή γνωρίζει πως τις αποφάσεις δεν θα τις πάρει η ελληνική κυβέρνηση, αλλά οι ηγεσίες της τρικούας) δήλωσε με νόημα τη Δευτέρα: «Πιστεύω ότι τα βασικά κομμάτια του παζλ για την ιστορική συμφωνία ενός εθελοντικού PSI έχουν μπει και πλέον εναπόκειται στην αντίδραση της ΕΕ και φυσικά του ΔΝΤ επί της πρότασής μας». Κι αμέσως μετά, με ύφος σκληρού διαπραγματευτή, προειδοποίησε ότι αυτή είναι η τελευταία προσφορά που κάνει: «Η πρότασή μας, που δώσαμε στον ελληνικό πρωθυπουργό, είναι η καλύτερη προσφορά μας για εθελοντικό κούρεμα που μπορούμε να κάνουμε και πλέον βρισκόμαστε σε σταυροδρόμι: είτε θα διαλέξουμε μια εθελοντική αναδιάρθρωση ελληνικού χρέους είτε τον εναλλακτικό δρόμο μιας χρεοκοπίας».

Στον Νταλάρα απάντησε, την επόμενη κιόλας μέρα, ο Σόιμπλε, με ύφος ακόμα πιο σκληρού διαπραγματευτή: «Αυτά συμβαίνουν σε κάθε παζάρι, δεν υπάρχει λόγος να εντυπωσιάζουν. Τουλάχιστον εμένα δεν με εντυπωσιάζουν». Ο δε Νταλάρα «ήρθε κι έστρωσε», κατά το κοινώς λεγόμενο. Περιορίστηκε σε μια γενικόλογη δήλωση, χωρίς ήχος τελεσίγραφου («Είναι σημαντικό όλες οι πλευρές να αναγνωρίσουν πόσα πράγματα διακυβεύονται και να συνεργαστούν προκειμένου να βρεθεί μια λύση») και όταν ρωτήθηκε αν η αντιπροσωπεία των πιστωτών προτίθεται να κατέβει κάτω από το μεσοσταθμικό επιτόκιο του 4% που, όπως ο ίδιος είχε δηλώσει τη Δευτέρα, αποτελούσε την «τελευταία προσφορά», αρνήθηκε να απαντήσει.

Τι μεσολάβησε; Μεσολάβησε η συνεδρίαση του Eurogroup, όπου ο Βενιζέλος, σε ρόλο ταχυδρόμου και τίποτα περισσότερο, μετέφερε την πρόταση του IIF. Το ότι η ελληνική κυβέρνηση λειτουργεί απλά ως ταχυδρόμος ανάμεσα στο IIF και την τρικούα φαίνεται και από την πρώτη δήλωση Νταλάρα που μιλάει για πρόταση που έδωσε στον Έλληνα πρωθυπουργό και όχι για πρόταση που διαπραγματεύθηκε με τον Έλληνα πρωθυπουργό. Το Eurogroup, λοιπόν, απέρριψε την πρόταση του IIF και έδωσε στον Βενιζέλο νέα πρόταση, με επιτόκιο χαμηλότερο (πόσο ακριβώς δεν το γνωρίζουμε). Αξίζει τον κόπο να δούμε πώς παρουσιάστηκε η συνεδρίαση του Eurogroup μέσα από τα non papers και τις επίσημες δηλώσεις του Βενιζέλου στις Βρυξέλλες.

Το πρώτο non paper μιλούσε για «ουσιαστική και εποικοδομητική» συζήτηση. Δυο ώρες μετά, το δεύτερο non paper έλεγε ότι το Eurogroup αποφάσισε «να συνεχιστούν οι διαβουλεύσεις μεταξύ αφενός μεν της Ελλάδας (με τη στήριξη της τρικούας και των υπολοίπων μελών της διαπραγματευτικής ομάδας του EWG), αφετέρου δε του ιδιωτικού τομέα ώστε να διαμορφωθεί το ταχύτερο το οριστικό σχήμα του PSI». Αποκάλυπτε, δε, αυτό που όλοι γνώριζαν αλλά ο Βενιζέλος ουδέποτε είχε παραδεχτεί: «Το Eurogroup συζήτησε την επικαιροποιη-

μένη Ανάλυση Βιωσιμότητας (DSA) του ελληνικού δημοσίου χρέους που ετοιμάσε η τρικούα ώστε να διασφαλιστεί ότι το 2020 το δημόσιο χρέος θα κινείται στην περιοχή του 120% του ΑΕΠ. Κρίσιμη παράμετρος από την άποψη αυτή είναι ο ρυθμός ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας, αλλά βεβαίως έως έναν βαθμό και το επιτόκιο των κουπονιών των νέων ομολόγων». Πρόκειται για μελέτη του ΔΝΤ, η οποία λέει πως το ελληνικό χρέος δεν καθίσταται βιώσιμο με τη συμφωνία για το PSI και γι' αυτό πρέπει να χαμηλώσουν τα επιτόκια των νέων ομολόγων, πιο κάτω από το 4% (μεσοσταθμικά) που πρότεινε το IIF και αποδέχονται οι Παπαδήμος-Βενιζέλος. Γι' αυτό θα ξαναρχίσει το παζάρι, κατά την έκφραση του Σόιμπλε, ώστε το επιτόκιο να κατέβει πιο κάτω.

Σε συζήτηση που είχε την άλλη μέρα με τους δημοσιογράφους στις Βρυξέλλες, ο Βενιζέλος έκανε ένα βήμα παραπέρα, παραδεχόμενος εμμέσως πλην σαφώς ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν αποφασίζει, αλλά κάνει απλά τον ταχυδρόμο ανάμεσα στο IIF και την τρικούα (ήταν ο μόνος τρόπος για να καλύψει τη νέα εμπλοκή που παρουσιάστηκε και την απόρριψη της συμφωνίας Παπαδήμου-Νταλάρα από το Eurogroup): «Στη διαπραγμάτευση η Ελλάδα έχει μόνο τυπικά τον έλεγχο της διαδικασίας αυτής. Εμείς πάντα κινούμαστε στο πλαίσιο των αποφάσεων της Ευρωζώνης και σε συνεργασία με τους θεσμικούς μας εταίρους. Την διαπραγμάτευση την κάνει η Ελλάδα μαζί με το negotiating team. Αρα, θα γίνει και αυτή η διαπραγμάτευση. Τώρα οι εκπρόσωποι του ιδιωτικού τομέα μίλησαν με εμάς κι εμείς ενημερώναμε βέβαια τους εταίρους μας, αλλά αυτό δεν αρκεί. Πρέπει να γίνει και η διαβούλευση με όλη την ομάδα».

Εύλογα θα ρωτήσει κάποιος: μα καλά, η κυβέρνηση συμφώνησε σ' ένα σχετικά ψηλό επιτόκιο με τους ομολογιούχους και η τρικούα θέλει να το κατεβάσει; Πριν δώσουμε την απάντηση, θα πρέπει να θυμίσουμε ότι η κυβέρνηση ήταν έτοιμη να δεχτεί ακόμη και επιτόκιο λίγο κάτω από το 8%! Αυτό, λοιπόν, που φαινομενικά εκπλήσσει, δηλαδή η τρικούα να διαπραγματεύεται επιτόκιο χαμηλότερο απ' αυτό στο οποίο συμφωνεί η συγκυβέρνηση Παπαδήμου, στην πραγματικότητα αντανακλά δυο πράγματα. Πρώτο, το μεγάλο ζόρι που τραβάει η συγκυβέρνηση για λογαριασμό των ελληνικών τραπεζών (τα ασφαλιστικά ταμεία δεν την ενδιαφέρουν) και δεύτερο την ένταση των ανταγωνισμών ανάμεσα σε διάφορες μερίδες του χρηματιστικού κεφάλαιου.

Οι ελληνικές τράπεζες μαζί με τα ασφαλιστικά ταμεία κατέχουν το μεγαλύτερο μέρος του χρέους που θα «κουρευτεί». Επομένως, θα απαιτηθούν πρόσθετα κεφάλαια για την επανακεφαλαιώσή τους, πράγμα που σημαίνει ότι θα μειωθούν τα διαθέσιμα για το σχετικό ξαναζωντάνεμα του ελληνικού καπιταλισμού. Για τις ελληνικές τράπεζες καίγεται η κυβέρνηση και όχι για το χρέος που αποτελεί βραχνά για τον ελληνικό λαό. Η τρικούα, από την άλλη, και κυρίως η Γερμανία, δεν θέλει να ρίξει νέα δάνεια στη «μαύρη τρύπα» του ελληνικού χρέους και αδιαφορεί για όλα τα υπό-

λοιπα. Για τη Γερμανία, οι ελληνικές τράπεζες είναι απλά ένα καλό φiléτο για να το χλαπακιάσουν οι γερμανικές τράπεζες. Άλλωστε, η ανακεφαλαιώσή τους θα γίνει με δάνεια που θα τα πάρει το ελληνικό κράτος και θα τα χρυσοπληρώσει ο ελληνικός λαός. Από την άλλη, με τις γερμανικές τράπεζες να έχουν περιορίσει την έκθεσή τους στο ελληνικό χρέος και να έχουν συμπεριλάβει στα «βιβλία» τους τις προβλέψεις ως αποτέλεσμα του «κουρέματος», η Γερμανία θέλει να προκαλέσει όσο το δυνατόν περισσότερα προβλήματα στους άλλους, τους μη Γερμανούς κατόχους ελληνικών ομολόγων.

Πώς ακριβώς διαμορφώνεται ο ανταγωνισμός και ποια είναι τα περιθώρια που κάθε πλευρά έχει στο μεταξύ τους παζάρι δεν είμαστε σε θέση να το γνωρίζουμε, γιατί δεν ξέρουμε τι θέσεις έχει η κάθε πλευρά στο ελληνικό χρέος. Δεν ξέρουμε για παράδειγμα πότε λήγουν τα ομόλογα που κατέχει κάθε τράπεζα ή fund, όπως δεν ξέρουμε τι ποσοστό αυτών των ομολόγων αγοράστηκε κατά την έκδοσή τους και τι αγοράστηκε στη δευτερογενή αγορά, ιδιαίτερα την τελευταία διετία που τα ελληνικά ομόλογα πουλήθηκαν σε εξευτελιστικές τιμές, ακόμα και στο 30% της ονομαστικής τους αξίας. Αυτά τα ξέρουν μόνο οι διαχειριστές του χρηματιστικού κεφάλαιου, οι οποίοι έχουν κάνει τους λογαριασμούς τους και προσέρχονται στο παζάρι ο καθένας με το δικό του «πακέτο» προτάσεων.

Τα συμφέροντα που συγκρούονται είναι τεράστια, όπως καταλαβαίνετε. Και ο ανταγωνισμός θα είναι σκληρός, μέχρι την τελευταία στιγμή. Μετά την τελευταία απόφαση του Eurogroup, ο Νταλάρα έριξε στο τραπέζι ένα ακόμη όπλο. «Εφρόσον μπορέσουμε να φθάσουμε σε εθελοντική συμφωνία, είμαι αισιόδοξος για τη μεγάλη συμμετοχή των ομολογιούχων», δήλωσε, εννοώντας ότι θα πείσει και τα hedge funds να μπουν στο κόλπο και να μη διεκδικήσουν δικαστικά την πληρωμή των ομολόγων τους στο ακέραιο (όταν λήξουν, φυσικά), αν το επιτόκιο είναι «συμφέρον». Συμπλήρωσε, δε, με νόημα, ότι ακόμη «δεν έχω την επίσημη απάντηση από τον επίσημο τομέα για την προσφορά», εννοώντας ότι στο «κούρεμα» θα πρέπει να συμμετάσχει και η ΕΚΤ και οι κεντρικές τράπεζες που κατέχουν ελληνικό χρέος και που προς το παρόν εξαιρούνται. Αν μπουν στο «κούρεμα» και αυτοί (λόγος γίνεται για πάνω από 60 δισ. ευρώ ομόλογα στην κατοχή τους), τότε υπάρχουν περιθώρια για ένα επιτόκιο ανάμεσα σ' αυτό που προσφέρει το IIF και σ' αυτό που αντιπροτείνει η τρικούα. Ηδη, από την περασμένη Τετάρτη αναπτύσσεται μια έντονη φημολογία, ότι στο «κούρεμα» θα μπουν και τα ομόλογα που κατέχει η ΕΚΤ, με μια ειδική συμφωνία, όχι ίδια μ' αυτή που θα κάνει ο λεγόμενος ιδιωτικός τομέας.

Ο Παπαδήμος, πάντως, εμφανίστηκε αισιόδοξος. «Θα έχουμε θετική κατάληξη μέχρι το τέλος της εβδομάδας». Μάλλον κάτι παραπάνω ξέρει, βοηθούμενος και από την πείρα του τραπεζίτη και από τις επαφές του με τα δυτικοευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά κέντρα, των

Νέες προκλητικές παροχές στο κεφάλαιο

Την Τρίτη 24 Γενάρη, ολοκληρώθηκε στη βουλή και η ψηφίση κατ' άρθρο του πολυνομοσχεδίου με τίτλο: «Επείγουσες ρυθμίσεις που αφορούν την εφαρμογή του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής 2012-2015». Είναι το πρώτο από τα ψηφισθέντα νομοσχέδια της τρικομματικής κυβέρνησης που προκάλεσε μεγάλες διαρροές βουλευτών στο κυβερνητικό στρατόπεδο κατά την κατ' άρθρο ψηφίση του. Είναι ένα ακόμη νομοσχέδιο, με τις διατάξεις του οποίου παραχωρούνται κι άλλα δισ. ευρώ, ως δώρο, στο μεγάλο κεφάλαιο, ντόπιο και ξένο, ένα νομοσχέδιο με το οποίο δίνονται κι άλλα προνόμια σ' αυτό.

Όπως είναι γνωστό, από το Μάη του 2010 και μέσα σε 20 μήνες, ξεπάτωσαν την εργαζόμενη και στυγνά εκμεταλλεόμενη ελληνική κοινωνία, την οποία κινεζοποίησαν. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αρχικά και στη συνέχεια η τρικομματική κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ, προκειμένου να καλύψουν τη λαϊκή δυσανεμία, προέβησαν σε ολιγοήμερες ή μονοήμερες επιλεκτικές συλλήψεις μεγαλοοφειλετών και στη συνέχεια τους άφησαν ελεύθερους να συνεχίσουν το θεάρεστο και δημιουργικό τους έργο. Ενοείται, ότι δεν εισέπραξαν ούτε ένα ευρώ από τους συλλη-

φθέντες μεγαλοοφειλέτες, γιατί είναι έτσι δομημένο το αστικό δίκαιο που ευνοεί αποκλειστικά το μεγάλο κεφάλαιο και τους εκπροσώπους του.

Επειδή αυτό το σικέ παιχνίδι των ολιγοήμερων συλλήψεων των μεγαλοοφειλετών κάπου κουράζει, επειδή έγινε αντιληπτό από το εξουθενωμένο «πόπολο» και επειδή αυτό δεν απέφερε κανένα έσοδο στον κρατικό κορβανά, η τρικομματική κυβέρνηση αποφάσισε να κάνει μια ακόμη ρύθμιση χρεών υπέρ των μεγαλοοφειλετών (άρθρο 3 του πολυνομοσχεδίου). Μια ρύθμιση με την οποία από τη μια θα χαριστούν δισ. ευρώ και από την άλλη θα μαζευτούν πενήνρα ποσά για τον κρατικό κορβανά, μιας και οι μεγαλοοφειλέτες θα σπεύσουν να δώσουν μόνο τις πρώτες δόσεις για να εξασφαλίσουν για ένα χρονικό διάστημα: α) την παραγραφή των προστίμων της εκπρόθεσμης καταβολής από 25% έως 100%, β) τη φορολογική ενημερότητα, γ) την αναστολή της ποινικής δίωξης, την αναστολή της εκτέλεσης της ποινής εάν επιβλήθηκε τέτοια ή τη διακοπή της εάν άρχισε η εκτέλεσή της και δ) την διακοπή της διαδικασίας των πλειστηριασμών

επί κινήτων και ακινήτων «αξιών».

Γι' αυτή την προκλητική ρύθμιση, από την οποία θα χαθούν δεκάδες δισ. ευρώ, οι τροϊκανοί, για λόγους καθαρά ταξικούς, δεν εξέφρασαν την παραμικρή αντίθεση. Αλλωστε, ποτέ μέχρι σήμερα δεν εξέφρασαν την παραμικρή διαφωνία για τις απανωτές ρυθμίσεις που έγιναν υπέρ του μεγάλου κεφαλαίου, γιατί τα βέλη τους είναι στραμμένα κατά της στυγνά εκμεταλλεόμενης εργαζόμενης ελληνικής κοινωνίας.

Για πολλά χρόνια τα εισοδήματα από μερίσματα φορολογούνταν χωριστά από τα υπόλοιπα εισοδήματα. Πρόσφατα, με νόμο που ψήφισε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, όλα τα εισοδήματα αθροίζονταν και φορολογούνταν μαζί. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τα εισοδήματα από διανεμόμενα μερίσματα να φορολογούνται με τον ψηλότερο συντελεστή. Σπεύδει τώρα η κυβέρνηση του τραπεζίτη και αποκαθιστά την «αδικία» αυτή υπέρ του μεγαλομερισματούχων.

Με το άρθρο 4 παρ.3 καταργεί τη διάταξη για φορολόγηση όλων των εισοδημάτων και επαναφέρει τη διάταξη για αυτοτε-

λή φορολόγηση των μερισμάτων. Στην παράγραφο 3 δεν γίνεται ρητή αναφορά ότι τα μερίσματα φορολογούνται χωριστά, αναφέρεται, όμως, ότι κάποιες διατάξεις του ΚΦΕ (Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος), που από το 1994 έχουν τροποποιηθεί, καταργούνται. Ετσι, δεν γίνεται αντιληπτό, ότι με την κατάργησή τους επανέρχεται το καθεστώς φορολόγησης των μερισμάτων αυτοτελώς, δηλαδή χωριστά από τ' άλλα εισοδήματα.

Και γι' αυτή τη ρύθμιση, με την οποία θα χαθούν πολλά ευρώ (άγνωστο σε εμάς πόσα), οι τροϊκανοί σφυρίζουν κλέφτικα, γιατί βρήκαν ποια υποζύγια θα συνεχίσουν ν' αρμέγουν.

Το Δεκέμβρη του 2008, η κυβέρνηση της ΝΔ ψήφισε το νόμο 3728 με τον οποίο θα δημιουργούσε την Υπηρεσία Εποπτείας της Αγοράς. Με το άρθρο 26 του νόμου αυτού ορίζονταν οι «Κανόνες Τεκμηρίωσης Τιμών Ενδοομιλικών Συναλλαγών». Φυσικά, οι θυγατρικές των πολυεθνικών ή η μητέρα εταιρία δεν άρχισαν να δρουν στην Ελλάδα μετά το Δεκέμβρη του 2008, αλλά από πολύ παλαιότερα. Για χρόνια, λοιπόν, εφάρμοζαν το σύστημα υπερτιμολογήσεων στις λε-

γόμενες ενδοομιλικές συναλλαγές, κάνοντας μεγάλη φοροδιαφυγή. Ετσι, το ελληνικό δημόσιο έχανε και χάνει τεράστια ποσά. Ερχεται υποτίθεται η κυβέρνηση της ΝΔ «να βάλει σε μια τάξη» τις συναλλαγές ανάμεσα στις διάφορες εταιρίες του ομίλου των πολυεθνικών εταιριών που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα. Όπως θα δούμε στη συνέχεια, καμία τάξη δεν μπήκε, ενώ τα πράγματα με την τελευταία ρύθμιση (άρθρο 13 του πολυνομοσχεδίου) γίνονται πιο ελαστικά και ανάβουν το πράσινο φως στις πολυεθνικές να κάνουν μεγαλύτερη φοροδιαφυγή. Σκέφτηκαν απλά, ότι εφόσον τα φορολογικά υποζύγια που τα στεγνώνουν και με την φορομπηχτική πολιτική «αντέχουν», θα συνεχίσουν να τα αρμέγουν για να πληρώνουν από τη μια τα τοκογλυφικά χρεολύσια και από την άλλη να εισφοροδιαφεύγει το μεγάλο κεφάλαιο ντόπιο και ξένο.

Με την παρ. 1 του άρθρου 26 του νόμου 3728/2008 οι πολυεθνικές και οι θυγατρικές τους ήταν υποχρεωμένες να εφαρμόζουν τους ίδιους όρους στις μεταξύ τους συναλλαγές μ' αυτούς που εφαρμόζουν με τρίτες εταιρίες. Με την παρ. 2, να έχουν πλήρεις φακέλους με τις λεγόμενες ενδοομιλικές συναλλαγές και με τις παρ. 3 και 4 να τις παραδίδουν είτε όταν ζητηθούν, είτε στο τέλος της χρονιάς. Τέλος με την παρ. 6 προβλέπονταν κυρώσεις που ανέρχονταν στο 10% του συνολικού ύψους των συναλλαγών, είτε γιατί είχαν απο-

κρίβει αυτές είτε γιατί δεν είχαν έγκαιρα υποβληθεί οι καταστάσεις που προβλέπονται στην παρ. 4. Ελεγχoi φυσικά δεν έγιναν. Και δεν έγιναν γιατί οι κυβερνώντες φρόντισαν να στελεχωθεί το αρμόδιο τμήμα που θα ήλεγχε τις ενδοομιλικές συναλλαγές μόνο με ένα υπάλληλο! Σαν να μην έφτανε αυτό, έρχεται η κυβέρνηση του κυρίου καθηγητή και πρώην αντιπροέδρου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) και ελαφρύνει ακόμη περισσότερο τα πρόστιμα, σε νούμερα εξευτελιστικά, ανάβοντας έτσι το πράσινο φως στις πολυεθνικές να κάνουν ακόμα μεγαλύτερη φοροδιαφυγή. Σκέφτηκαν απλά, ότι εφόσον τα φορολογικά υποζύγια που τα στεγνώνουν και με την φορομπηχτική πολιτική «αντέχουν», θα συνεχίσουν να τα αρμέγουν για να πληρώνουν από τη μια τα τοκογλυφικά χρεολύσια και από την άλλη να εισφοροδιαφεύγει το μεγάλο κεφάλαιο ντόπιο και ξένο.

Οι ρυθμίσεις του πολυνομοσχεδίου που ψηφίστηκε δεν είναι μόνο αυτές που περιγράψαμε. Σταθήκαμε μόνο σ' αυτές στο σχόλιο μας αυτό, γιατί καταδεικνύουν το βαθύ ταξικό και αντιλαϊκό χαρακτήρα των επιλογών της συγκυβέρνησης του κυρίου καθηγητή του αμερικάνικου πανεπιστημίου.

Πώς μπορούν να νικήσουν οι χαλυβουργοί;

«**Ο** αγώνας θα διευρυνθεί, θα κλιμακωθεί, καθώς ήδη οι χαλυβουργοί αποφασίσαμε να πάμε σε όλους τους μεγάλους χώρους δουλειάς με πρώτους του κλάδου του μετάλλου για να ανάψουμε τις φωτιές της Χαλυβουργίας παντού. Όλη η Ελλάδα θα μετατραπεί σε Χαλυβουργία». Αυτά είπε, σύμφωνα με το ρεπορτάζ του «Ριζοσπάστη» (24.1.12), ο πρόεδρος των χαλυβουργών Γ. Σιφωνιάς, χαιρετίζοντας τα κομματικά στρατά του Περισού (ΠΑΜΕ - ΠΑΣΕΒΕ - ΠΑΣΥ - ΟΓΕ - ΜΑΣ), που είχαν σύσκεψη στην Αθήνα και μόλις τελείωσαν επισκέφτηκαν τη Χαλυβουργία για άλλη μια κομματική φιάστα. Σύμφωνα με το ίδιο ρεπορτάζ, «λίγη ώρα να ριχτεί, στο χώρο της χαλυβουργίας σε ένδειξη αλληλεγγύης έκοψαν την πρωτοχρονιάτικη πίτα η Επιτροπή Ειρήνης Ελευσίνας και ο Σύλλογος Γυναικών Ελευσίνας» και το φλουρί, «όχι τυχαία, έπεσε στο κομμάτι που κόπηκε για τους απεργούς χαλυβουργούς!».

Την επομένη, πάλι ο «Ριζοσπάστης» μας ενημέρωσε, ότι οι χαλυβουργοί «θα βρεθούν στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ στη Λάρυμνα και θα μιλήσουν στις 1.30 μ.μ. στους εργαζόμενους της πρωινής και της απογευματινής βάρδιας. Στη συνέχεια θα έχουν συνάντηση με το εργοστασιακό σωματείο ενώ στις 6 το απόγευμα θα συμμετέχουν σε σύσκεψη που διοργανώνει η τοπική Γραμματεία του ΠΑΜΕ. Και θα συνεχίσουν τις εξορμήσεις την Πέμπτη στο εργοστάσιο της ΠΕΣΙΝΕ στις 2 μ.μ. όπου επίσης θα μιλήσουν με εργαζόμενους των δύο βαρδιών».

Ο στόχος, δηλαδή, που βάζει ο Περισός στους χαλυβουργούς, ελέγχοντας το σωματείο, είναι «να μετατραπεί όλη η Ελλάδα σε χαλυβουργία».

Θυμίζουμε ότι μέχρι τώρα η «κλιμακωση» ήταν μια 24ωρη απεργία στο Θριάσιο και μια 24ωρη παναττική απεργία, την οποία το ίδιο το ΠΑΜΕ προπαγάνδιζε τελικά σαν απεργία με βασικά αιτήματα «κάτω η κυβέρνηση του μαύρου μετώπου - εκλογές τώρα!» Η νέα «κλιμακωση» είναι να γυρίζουν οι χαλυβουργοί στα εργοστάσια του κλάδου του μετάλλου, να καλούν σε κινητοποιήσεις, να παίρνουν μέρος σε συσκέψεις του ΠΑΜΕ και να δημιουργούν μια βάση έκφρασης των ευρύτερων κομματικών δυνάμεων του Περισού.

Και με την απεργία τι γίνεται; Ασκεύεται μήπως καμιά πίεση στο βιομήχανο Μάνεση; Ασκεύεται μήπως καμιά πίεση στην κυβέρνηση, στο σύστημα γενικότερα;

Την περασμένη Δευτέρα συζητήθηκε στη Βουλή μια ακόμη επίκαιρη ερώτηση του Περισού. Ο υφυπουργός Εργασίας Κουτσούκος αποκάλυψε, ότι στην τριμερή που έγινε στις 21 Δεκέμβρη «το σωματείο προσφέρθηκε να δώσει τη δουλειά του το Γενάρη μήνα, δηλαδή να μη δουλέψουν καθόλου και να βρουν τους συναδέλφους οι οποίοι θα πήγαιναν με οικιοθελή αποχώρηση. Εμείς προσφερθήκαμε να υλοποιήσουμε το νόμο που δίνει τη δυνατότητα να καλύψουμε όσους θα φύγουν με συνταξιοδότηση από τα πενήντα πέντε μέχρι τα εξήντα πέντε και φέραμε τον ΟΑΕΔ για να υποστηρίξουμε την επιχείρηση με διάφορα προγράμματα. Δυστυχώς, στο παραπέντε η συμφωνία χάλασε και εκτίμησα τότε, απευθυνόμενος στην πλευρά της εργοδοσίας, ότι ήταν η πιο κρίσιμη στιγμή και μετά θα έρθουν τα δύσκολα. Δυστυχώς, στις 3 του Γενάρη που κά-

λεσα τριμερή πάλι με πρωτοβουλία μου, ήρθε η εργοδοσία και είπε "ξέρετε, τώρα αλλάξαν τα επιχειρησιακά μου σχέδια και δεν δεσμεύομαι για τις αρχικές μου προτάσεις". Και έχουμε φτάσει σε πλήρες αδιέξοδο».

Ο Κουτσούκος είπε ότι θα καταθέσει και το πρακτικό της τριμερούς, όμως δεν το κατέθεσε. Στη δευτερολογία του, παίζοντας χωρίς αντίπαλο ακρού ο Πρωτούλης είτε μόνο αντικυβερνητικές γενικόλογες, ο Κουτσούκος εκτίμησε ότι «επειδή ο εργοδότης αυτή τη στιγμή έχει ένα εργοστάσιο που δουλεύει, που του βγάζει την παραγωγή, εκτίμησε ότι δεν ήθελε να μπει σ' αυτή τη διαδικασία» (δηλαδή της συμφωνίας με το σωματείο, που διαφάνηκε στις 21 Δεκέμβρη). Κατέληξε, λέγοντας ότι «ένα τελευταίο όπλο που έχουμε στα χέρια μας, να τον καλέσουμε να παρουσιάσει αυτό που λέει ότι έχει ως υπηρεσιακό σχέδιο, να το ασκήσουμε. Πέραν τούτου δεν έχουμε άλλες δυνατότητες».

Μολονότι ο Κουτσούκος δεν κατέθεσε το πρακτικό της τριμερούς, εμείς ψάξαμε και το βρήκαμε. Σ' αυτό, λοιπόν, υπάρχει πρόταση του σωματείου, που στάλθηκε στο υπουργείο με φραξ στις 24 Δεκέμβρη και αποδέχεται τα εξής: Να κλείσει το εργοστάσιο 20 μέρες το Γενάρη και από το Φλεβάρη να επαναλειτοργήσει με 5ήμερο-8ωρο, όπως πρότεινε η εταιρία. Να επαναπροσληφθούν άμεσα 15 από τους 50 απολυμένους (όπως πρότεινε η εταιρία), αλλά να δεσμευτεί η εταιρία ότι θα τους επαναπροσλάβει όλους με παράταση της επαναπροσλήψης μέχρι και την 1η Μάρτη. Τέλος, πρότεινε, στις διαβουλεύσεις που θα γίνουν το Φλεβάρη, «να εξεταστεί το ενδεχόμενο η μείω-

ση προσωπικού που απαιτεί η εταιρία να γίνει με τη συνταξιοδότηση συναδέλφων που εκπληρώνουν τους όρους να βγουν στη σύνταξη στο επόμενο διάστημα (όριο ηλικίας και ημέρες ασφάλισης), χωρίς απώλειες και με κάλυψη από το Υπουργείο».

Τα πράγματα έγιναν όπως ακριβώς τα περιέγραψε ο Κουτσούκος. Ο Μάνεσης στη συνέχεια, όταν είδε ότι δεν αντιμετώπιζε πρόβλημα στα επιχειρηματικά του σχέδια (δουλεύει φουλ ο Βόλος), υπαναχώρησε από τη συμφωνία και άφησε στα κρύα του λουτρού και το σωματείο και τον Κουτσούκο, που είχε σπεύσει τότε να δηλώσει, ότι «οι διαφορές των δύο μερών έχουν ουσιαστικά μηδενιστεί» και να καλέσει την εταιρία «να αποδεχθεί αυτές τις προτάσεις, να υπάρξει συμφωνία, να λήξει η απεργία και να αξιοποιηθεί ο κενός χρόνος για τις σχετικές διαβουλεύσεις».

Εμείς δεν πρόκειται να κατηγορήσουμε το σωματείο για ξεπουλημα ή υποχωρητικότητα, γιατί δεν προτιθέμεθα να κάνουμε τους μάγκες με τις πλάτες εργατών που συμπλήρωσαν τρεις μήνες απεργία και τα σπίτια τους πεινάνε. Μέσα στο παιχνίδι είναι και οι υποχωρήσεις και οι συμβιβασμοί. Άλλο είναι το πρόβλημα, άλλα τα ερωτήματα που προκύπτουν.

Δείχνει αυτή η πρόταση του σωματείου ότι εκπροσωπεί απεργούς που μπορούν να τραβήξουν όσο να 'ναι, που αισθάνονται ότι η ώρα που θα λυγίσουν την καπιταλιστική εργοδοσία είναι κοντά; Οχι βέβαια. Δείχνει σωματείο που αναζητά ένα συμβιβασμό, κάνοντας υποχωρήσεις και μάλιστα ζητά βοήθεια από το κράτος, ώστε να βγουν εργατές στη σύνταξη και να μειωθεί ο αριθμός του προ-

σωπικού. Γιατί, άραγε, αυτές οι απόψεις δεν κοινοποιήθηκαν προς τα έξω, δεν έγινε προσπάθεια να αξιοποιηθούν προπαγανδιστικά, αλλά η προπαγάνδα παρουσιάζει άλλη εικόνα; Μήπως για να μη το μάθουν ο Μάνεσης και η κυβέρνηση; Αυτοί το ξέρουν, ενώ οι μόνοι που δεν το ξέρουν είναι οι εργαζόμενοι.

Το κυριότερο: πώς είναι δυνατό, σε απεργούς που το Δεκέμβρη επιζητούν ένα συμβιβασμό (με υποχρεωτική άδεια ενός μήνα και μείωση προσωπικού και εκκρεμότητα στην επαναπρόσληψη των 35 από τους 50 και το Φλεβάρη), να βάζει ένα μήνα μετά το καθήκον να μετατρέψουν όλη την ελληνική βιομηχανία σε χαλυβουργία; Ακόμα και αν αισθάνονταν τόσο δυνατοί οι χαλυβουργοί, είναι ώριμο ένα τέτοιο καθήκον; Αν μιλάγαμε για ζύμωση, κανένας δεν θα είχε αντίρρηση. Όμως εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με γενικά πολιτικά ή συνδικαλιστικά καθήκοντα, αλλά με μια απεργία που **πρέπει να νικήσει**. Και για να νικήσει, μετά και την υπαναχώρηση του Μάνεση στη συμβιβαστική πρόταση, πρέπει να δημιουργήσει τέτοια **γεγονότα** που να μη μπορεί να τ' αντέξει όχι ο Μάνεσης, αλλά το σύστημα. Αυτό, όμως, είναι που δεν θέλει ο Περισός.

Ο Περισός προσπαθεί να μετατρέψει τους απεργούς χαλυβουργούς σ' ένα περιοδεύοντα θίασο, που θα στηρίζει όχι μόνο τη συνδικαλιστική του τακτική, αλλά τη γενικότερη προεκλογική του τακτική. Και θα 'ναι ήττα για ολόκληρη την εργατική τάξη να υπάρξει μια τέτοια εξέλιξη. Γιατί αυτή η εξέλιξη θα σημαίνει ότι ο αγώνας για τη νίκη της απεργίας απλά δεν θα υπάρξει.

Δεν «έδεσε» η συναίνεση

Με την αφορμή μιας ακόμη κίνησης της Υπουργού Παιδείας, στο αγαπημένο της μοτίβο του «αποφασίζομεν και διατάσσομεν», να παραιτηθεί τον πρόταξη και τη σύγκλητο της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών, το προεδρείο της συνόδου των πρυτάνεων εξέδωσε μια σκληρή ανακοίνωση κατά της πολιτικής του υπουργείου Παιδείας έναντι των Πανεπιστημίων. Ανακοίνωση που μαρτυρά ότι το κλίμα συναίνεσης, που επιδιώχθηκε να μαγειρευτεί ειδικά από τον αναπληρωτή υπουργό Αρβανιτόπουλο –με ευθύνη, είναι αλήθεια, της στάσης των πρυτανικών αρχών- έχει διαλυθεί πριν ακόμη «δέσει». Η ανακοίνωση του προεδρείου της συνόδου των πρυτάνεων υπογραμμίζει χαρακτηριστικά: «Πρόκειται για μια βαθιά έκνομη πράξη εκ μέρους της ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, που αναδεικνύει με σαφή τρόπο, όχι μόνο επικίνδυνη προχειρότητα και επιπολαιότητα, αλλά και εμπάθεια ως προς τη διαχείριση ζητημάτων των ΑΕΙ.

Συνιστά πρωτοφανή πράξη επιτηδευμένης επιδείξης ισχύος προς τις Πρυτανικές Αρχές και τις Συγκλήτους των ΑΕΙ και μια πρακτική που αποτελεί συνεπή συνέχεια της εμπειρίας και συκοφαντικής πολιτικής που ακολουθεί η ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, καθ' όλο τον τελευταίο χρόνο έναντι των Ελληνικών ΑΕΙ.

Η συγκεκριμένη συμπεριφορά του ΥΠΔΒΜΘ προσβάλλει άμεσα και συνολικά τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα της χώρας και όχι μόνο την ΑΣΚΤ... Εκφράζουμε, για μία ακόμα φορά προς την Πολιτεία, την έντονη και βαθιά μας ανησυχία για το παρόν και το μέλλον των ΑΕΙ, της επιστήμης, της έρευνας και της Παιδείας στην Ελλάδα, λόγω των αμφισβητούμενων προθέσεων και πρακτικών που ακολουθεί η ηγεσία του ΥΠΔΒΜΘ και την καλούμε να αναλάβει τις ευθύνες της».

Την ατμόσφαιρα φορτίζει, όμως, περαιτέρω και η απόφαση της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Παιδείας να επιστρέψει ανυπόγραφοι τους προϋπολογισμούς που έχουν συντάξει τα Πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ για το τρέχον έτος, εκβιάζοντας την εφαρμογή του νόμου-πλαίσιο με την ουσιαστική αναστολή της δημόσιας χρηματοδότησης, μέσω της χρηματοδότησης με τα δωδεκαμηθόρια του προϋπολογισμού του 2011 (που ήταν κι αυτός φοβερά πετσοκομμένος). Αναμένομεν τη συνέχεια, ενώπιε και της απόφασης του ΣτΕ επί της προσφυγής και των 24 Πανεπιστημίων κατά του νόμου-πλαίσιο, που έχει οριστεί για τις 3 Φεβρουαρίου.

ΥΓ: Σχετικά με την παραίτηση του πρύτανη και της συγκλήτου της ΑΣΚΤ, η υπόθεση έχει ως εξής: Στις 13 Ιανουαρίου, η Διαμαντοπούλου υπέγραψε "διαπιστωτική πράξη" -την οποία ανακάλεσε μετά από 8 ημέρες (!)- με την οποία καθαιρεί τον πρύτανη και τη σύγκλητο της ΑΣΚΤ. Ως έρεισμα εκδόσεως της πράξης αυτής καθαιρέσης αναφέρεται αποκλειστικά η 2572/14-1-2011, απόφαση Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών (αφορούσε μεταγραφική φοιτήτριας σε χρόνο που πρυτανική αρχή ήταν άλλη από τη σημερινή), ενώ αποσιωπάται σκοπίμως το γεγονός ότι η υπόθεση αυτή έληξε οριστικά με αμετάκλητη απόφαση του Εφετείου της Αθήνας, που αθώωνε παμπήρη την τότε πρυτανική αρχή. Για το γεγονός αυτό ήταν ενήμερο το υπουργείο Παιδείας. Η επίμαχη «διαπιστωτική» πράξη ανακλήθηκε στις 20/1/2012, με την αιτιολογία της αδυναμίας της λειτουργίας της ΑΣΚΤ λόγω της προηγούμενης καθαιρέσης των 29 μελών της Συγκλήτου και της συνεπακόλουθης απώλειας έτους των φοιτητών της, δίχως να υπάρχει έστω και την τελευταία στιγμή οιαδήποτε αναφορά στην αθωωτική απόφαση.

Αξιολόγηση με το ζόρι

Η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και του εκπαιδευτικού έργου, δηλαδή η καλυμμένη επιστροφή του επιθεωρητισμού και κατ' επέκταση η αξιολόγηση των σχολικών μονάδων, δηλαδή η κατηγοριοποίησή τους, υπήρξε διακαής πόθος του υπουργείου Παιδείας την τελευταία εικοσαετία. Οποιαδήποτε, όμως, απόπειρα εφαρμογής της συναντούσε την αντίσταση των εκπαιδευτικών, στους οποίους έντονος ήταν οι σκληρές μνήμες του επιθεωρητισμού. Το κλίμα της αντίθεσης στην επιβολή του τρόμου και της πειθάρχησης είχε υποχρεώσει και τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των εκπαιδευτικών (ΔΟΕ-ΟΛΜΕ) να εναντιωθούν, έστω και υποτονικά, στη «μορφή» της αξιολόγησης, που προσπαθούσε να επιβάλλει το υπουργείο Παιδείας, ενώ δεν έπαψαν να διακηρύσσουν ότι είναι υπέρ της αξιολόγησης που δεν θα έχει τάχα τιμωρητικό χαρακτήρα, αλλά χαρακτήρα βελτίωσης και υποστήριξης του εκπαιδευτικού έργου (λες και μπορεί να υπάρξει τέτοια αξιολόγηση στον καπιταλισμό, στο πλαίσιο του οποίου το σχολείο έχει συγκεκριμένο ρόλο).

Τώρα, όμως, ήρθε η στιγμή της επιβολής ενός σαρωτικού Αρμαγεδώνα, που ξεκινά από το πετσοκόμμα των μισθών και τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και φθάνει ως την επιβολή της αξιολόγησης. Διότι το φθινό σχολείο, που θα διοικείται από διευθυντές μονατζαράιους, στα πρότυπα μια επιχείρησης, που θα αγωνίζεται να αποδεικνύει ότι είναι «ανταγωνιστικό» και θα ψάχνει εναγωνίως πόρους για τη λειτουργία του, αντιμετωπίζοντας τους μαθητές και τους γονείς τους ως πελάτες, που θα ανοίγει διάπλατα τις πόρτες του σε ιδιώτες καλοθελητές και εταιρίες να διοργανώνουν εκπαιδευτικά προγράμματα κα εκδηλώσεις με το αζημίωτο, που τα αναλυτικά του προγράμματα θα εξαντλούνται

στην κατάκτηση εκ μέρους των μαθητών «των δεξιοτήτων για τον 21ο αιώνα», απαιτεί και τη σιωπή των αμνών, το φόβο, τη χειραγώγηση, την υποταγή.

«Ορίμασαν οι συνθήκες», λέει η Διαμαντοπούλου, κοροϊδευόντας μας κατάμουτρα. Εννοώντας τη σιδερένια φτέρνα του Μνημόνιου, που ως τώρα έχει λιώσει κάθε αντίσταση, που αποδείχτηκε «λίγη» για να το αντιμετωπίσει. Η «βασική τομή», κατά την υπουργό Παιδείας βρέθηκε. Είναι η σύνδεση του μισθού με το βαθμό, που επιβλήθηκε με το νέο ενιαίο φτωχολόγιο, ενώ το πέρασμα από τον ένα βαθμό στον άλλο γίνεται μόνο με όχημα την αξιολόγηση. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί καταδικάστηκαν σε ισόβια φτώχεια, με τους νεοδιόριστους να σηκώνουν πραγματικό σταυρό μαρτυρίου. Δε φτάνουν οι άθλιοι μισθοί τους (γύρω στα 600 ευρώ), απαιτείται και η αξιολόγησή τους ώστε να μονιμοποιηθούν, αφού ενεργοποιείται ο θεσμός του «δόκιμου» εκπαιδευτικού. Αλλά και οι μόνιμοι, ειδικά αυτοί που εντάχθηκαν στον Γ' και Β' βαθμό καθιζάνονται στην ουσία σ' αυτόν, μιας και η αξιολόγηση αποτελεί εκβιαστική προϋπόθεση και απαιτεί ποσοστόση. Επειτα, έχει ανοίξει ο ασκός του Αιόλου -η εργασιακή εφεδρεία ήταν μια τέτοια αφορμή- για το ξήλωμα της συνταγματικής επιταγής της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων.

Η αξιολόγηση θα είναι το επόμενο όχημα που θα οδηγήσει, μαζί με τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων, άρα και οργανικών θέσεων, στις απολύσεις. Παράλληλα, το πειθαρχικό δίκαιο για τους δημόσιους υπάλληλους γίνεται ακόμα πιο φασιστικό, ώστε να απαγορευτεί ουσιαστικά κάθε μορφή αντίστασης και συνδικαλιστικής δράσης. Η υπουργός Παιδείας μας προέδρασε πριν λίγο καιρό, δηλώνοντας: «Όπως ξέρετε η απόφαση για τον θεσμό

της εφεδρείας ήταν μία πολιτική που εφαρμόστηκε πρώτη φορά και είχε περισσότερο συμβολικό, παρά δημοσιονομικό χαρακτήρα. Είναι σαφές -για να μιλήσω και για την Εκπαίδευση- ότι ο θεσμός της εφεδρείας με τη μορφή που έγινε έκλεισε τον κύκλο του και ότι οι όποιες αλλαγές στην ορθολογική διαχείριση της πρέπει πια να γίνονται βάσει αξιολόγησης». Σήμερα, επανήλθε δριμύτερη. Μιλώντας στην εκδήλωση «για την Ελλάδα τώρα» είπε: «Και να έρθω στην αξιολόγηση. Ναι, 34 χρόνια δεν έχει αξιολογηθεί δάσκαλος και καθηγητής σε αυτή τη χώρα. Ξεκινήσαμε μόλις ανέλαβα την αξιολόγηση. Ξεκινήσαμε την αξιολόγηση στα σχολεία, έτσι γίνεται σε όλο τον κόσμο. Πρώτα η αξιολόγηση του σχολείου και μετά η αξιολόγηση του δασκάλου. Είπα τον πρώτο χρόνο εθελοντικά, τον δεύτερο υποχρεωτικά. Δήλωσαν μερικές χιλιάδες σχολεία μέσα σε μια βδομάδα. Μπήκαν μέσα στα σχολεία με ξύλα, με ρόπαλα, χτύπησαν καθηγητές, έβαλαν μέχρι και φωτιές. Τα χιλιάδες σχολεία μέσα σε μια βδομάδα έγιναν 500. Δεν υπήρξε μια ανακοίνωση κόμματος, μια διαμαρτυρία από την τοπική κοινωνία. Όλοι θέλουμε την αξιολόγηση, με όποιον μιλήσετε στην ελληνική κοινωνία, με όποιον καθηγητή μιλήσετε, με όποιον δάσκαλο μιλήσετε λέει δεν γίνεται να μην αξιολογούμε πλέον. Θα εφαρμοστεί ο νόμος όχι βάζοντας αστυνομικούς και πυροβολώντας τα σχολεία. Όλα τα πράγματα εξελίσσονται και αυτή είναι η τέχνη της πολιτικής. Να κάνεις τη μεγάλη τομή, να πείθεις, να βρίσκεις συμμάχους, να υλοποιείς αυτό που χρειάζεται χωρίς να δημιουργείς βίαιες αντιπαραθέσεις χωρίς όρια. Φέτος θα εφαρμοστεί υποχρεωτικά, γιατί όσοι καθηγητές και δάσκαλοι δεν συμμετέχουν δεν θα μπορούν να έχουν καμία εξελίξη. Όλα λύνονται και όλα ωριμάζουν και όλα αλλάζουν

όταν υπάρχει η πρώτη βασική τομή».

Των δηλώσεων Διαμαντοπούλου είχαν προηγηθεί δηλώσεις του υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης Ρέππα για αξιολόγηση του συνόλου του δημοσίου τομέα από ιδιώτες και ΑΣΕΠ με γραπτά τεστ και συνέντευξη.

Το υπουργείο Παιδείας, λοιπόν, ετοιμάζεται να περάσει από τη λάιτ «αυτοαξιολόγηση» στον πυρήνα αυτού του αντιδραστικού μέτρου, που είναι η υποχρεωτική εφαρμογή της αξιολόγησης, μέσω του εκβιασμού της βαθμολογικής και μισθολογικής εξελίξης.

Κι ενώ το φάντασμα της επιστροφής του επιθεωρητισμού πλανάται απειλητικά στον αέρα, οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες ποιούνται την νήσαν και δεν έχουν βγάλει μέχρι στιγμής καμιά, έστω για τα μάτια, καταγγελία. Το μήνυμα που θέλουν να περάσουν είναι ότι «κάθε αγώνας είναι μάταιος» και ότι οι σφουγγακωλάριοι και υμνητές του Μνημόνιου «δεν καταλαβαίνουν τίποτε και τα μέτρα θα τα περάσουν με το έτσι θέλω».

Είναι φανερό ότι οι τρομοκρατικές δηλώσεις της Διαμαντοπούλου δε γίνονται τυχαία. Προετοιμάζουν το έδαφος για την Υπουργική Απόφαση, βάσει της οποίας, σύμφωνα με το άρθρο 32 του νόμου 3848/19-5-2010, «εξειδικεύονται τα στοιχεία της αξιολόγησης και ρυθμίζονται οι λεπτομέρειες εφαρμογής» (στο ίδιο άρθρο προβλέπεται ρητά ότι την «αξιολόγηση της δράσης των σχολικών μονάδων ακολουθεί η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών»). Γι' αυτό οι εκπαιδευτικοί οφείλουν ν' αγρυπνούν. Κόντρα στη θέληση της εργατοπατερίας, μένει ν' αποδείξουν ότι στους κόλπους τους είναι ζωντανές ακόμα οι μνήμες του επιθεωρητισμού και ότι η μπάλα του Μνημόνιου δεν τους έχει πάρει από κάτω.

Γιούλα Γκεσούλη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8

οποίων είναι έμπιστος. Και αυτή η συμφωνία, όμως, μόνο προσωρινό χαρακτήρα θα έχει. Κι αν ρωτάτε γιατί, δεν έχετε παρά να δείτε τη σύγκρουση ανάμεσα στη Γερμανία και το ΔΝΤ, όπως εκφράστηκε κατά την τελευταία επίσκεψη της Λαγκάρντ στο Βερολίνο. Σε ομιλία της στο Γερμανικό Συμβούλιο Διεθνών Σχέσεων, η Λαγκάρντ δεν δίστασε να ταχθεί δημόσια υπέρ της έκδοσης ευρωομολόγων και της σημαντικής ενίσχυσης των κεφαλαίων που διαθέτουν οι δυο μηχανισμοί στήριξης (προσωρινός-EFSF και μόνιμος-ESM), προτάσεις που έχει ήδη υποβάλει ο Μόντι για λογαριασμό της Ιταλίας. «Όσο περισσότερο περιμένουμε τόσο θα χειροτερεύει η κατάσταση», είπε η Λαγκάρντ, για να καταλήξει σε μια δραματική αποστροφή: «Δεν μιλάμε για τη σωτηρία μιας χώρας ή μιας περιοχής. Μιλάμε για τη σωτηρία ολόκληρου του κόσμου από μια βουτιά της οικονομίας». Την ίδια κιόλας μέρα, η Μέρκελ ξεκαθάρισε ότι δεν συμφωνεί με τους Λαγκάρντ και Μόντι, καθιστώντας σαφές, για μια ακόμη φορά, ότι η

Ανταγωνισμός και παζάρια

Γερμανία δεν ενδιαφέρεται για «τον κόσμο», αλλά μόνο για τον γερμανικό ιμπεριαλισμό. Στη διάρκεια κοινής συνέντευξης Τύπου με το βέλγο πρωθυπουργό, αφού πρώτα επανέλαβε ότι η Γερμανία θα κάνει κάθε προσπάθεια για να προστατεύσει το ευρώ, η Μέρκελ κατέληξε: «Αλλά το να επιχειρούμε πάντα μία καινοτομία χωρίς να έχουμε καν ολοκληρώσει την προηγούμενη, δεν το θεωρώ σωστό». Τα ίδια επανέλαβε και στην ομιλία της στο φόρουμ του Νταβός. Ο δε Σόιμπλε παρέτεμψε το αίτημα Μόντι για αύξηση των κονδυλίων του ESM στην εαρινή σύνοδο κορυφής της ΕΕ (Μάρτης).

Να γιατί λέμε ότι και αυτή η συμφωνία, που μάλλον θα γίνει, θα είναι εξαιρετικά ρευστή. Η ρευστότητα επιτείνεται από τα μαύρα σύννεφα που μαζεύτηκαν και πάλι πάνω από την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, τα οποία ζωγράφισε και πάλι, στην τελευταία

έκθεσή του, το ΔΝΤ. Η Ευρωζώνη μπαίνει ξανά σε «ήπια ύφεση». Το ΔΝΤ προβλέπει για το 2012 -0,5%, ενώ μόλις τον περασμένο Σεπτέμβριο προέβλεπε +1,1%. Και σε παγκόσμιο επίπεδο έριξε την πρόβλεψή του στο 3,35%, έναντι 4% που προέβλεπε το Σεπτέμβριο.

Το «κούρεμα» των ελληνικών ομολόγων δεν είναι παρά ένα μικρό επεισόδιο στον αδυσώπητο πόλεμο ανάμεσα στις διάφορες μέριδες του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου και τα ιμπεριαλιστικά κράτη που στηρίζουν τις επιδιώξεις τους. Για τον ελληνικό λαό, όμως, όπως και άλλες φορές έχουμε υποστηρίξει, σημαίνει νέα δεινά. Τα ασφαλιστικά ταμεία θα καταστραφούν, χάνοντας γύρω στα 14 δισ. ευρώ. Και ο ελληνικός λαός θα αλυσοδεθεί με ένα νέο Μνημόνιο, πολύ πιο μακρόχρονο, για να εξασφαλιστεί η αποπληρωμή των διεθνών τοκογλύφων.

Ο βολικός αποδιοπομπαίος τράγος μετά από ένα έγκλημα

Κανέναν οίκτο και, βέβαια, καμιά συμπάθεια δεν τρέφουμε για Κτον καπετάνιο του Costa Concordia, που ναυάγησε λίγα μίλια από τις ακτές της Τοσκάνης, με δραματικό απολογισμό (μέχρι στιγμής) 15 νεκρούς και 17 αγνοούμενους. Ο καπετάνιος ενός τέτοιου βαποριού είναι όπως ο διευθυντής ενός μεγάλου εργοστάσιου, με πάνω από χίλιους εργατές. Είναι, δηλαδή, ένα σκληρό τσιράκι των αφεντικών, παχυλά αμειβόμενο, που έχει ως μοναδικό μέλημά του να στύψει τους ναυτεργάτες για ν' αυγατήσουν τα κέρδη των εφοπλιστών. Δεν δεχόμαστε, όμως, τη μετατροπή του σ' ένα βολικό αποδιοπομπαίο τράγο, για να συγκαλυφθούν οι εγκληματικές ευθύνες της πλοιοκτήτριας εταιρίας. Άλλωστε, αν ο καπετάνιος ήταν τόσο ανεπαρκής, όπως ανακοίνωσε η εταιρία από την πρώτη κιόλας μέρα, αυτή είναι που τον επέλεξε. Ίσως γιατί ένας επαρκής θα της «κόστιζε» περισσότερο.

Δεν θεωρούμε τυχαίο, ότι μια μέρα μετά το ναυάγιο κυκλοφόρησε σε όλα τα τηλεοπτικά δίκτυα η μαγνητοφωνημένη συνομιλία του καπετάνιου με τον επικεφαλής της τοπικής ακτοφυλακής. Κυκλοφόρησε, δηλαδή, σημαντικό ανακριτικό υλικό, το οποίο δεν είναι δημοσιοποιήσιμο μέχρι να ολοκληρωθεί η ανάκριση. Δημιουργώντας κλίμα κατά του ανίκανου καπετάνιου, που εγκατέλειψε το σκάφος πριν αποβιβάσουν οι επιβάτες, άφησαν στο απυρόβλητο την εταιρία.

Όμως, ο καπετάνιος σ' ένα τέτοιο βαπόρι δεν κάνει τίποτα χωρίς να συνηθιστεί με την εταιρία, με τον αρχικαπετάνιο της που βρίσκεται κάπου στα κεντρικά της εταιρίας. Αυτό είναι το μόνο βέβαιο και δεν χρειάζονταν να μας το πει κανένας. Μάλιστα, με τα σύγχρονα δορυφορικά μέσα, η επικοινωνία από τη μια άκρη του κόσμου στην άλλη είναι πλέον πολύ εύκολη.

Αποδεδειγμένα, πλέον, ο καπετάνιος του Costa Concordia, ακόμα και μισή ώρα μετά την πρόσκρουση στον ύφαλο, διαβεβαίωνε την ακτοφυλακή ότι το μόνο πρόβλημα που έχει ήταν μια διακοπή ρεύματος, την οποία προσπαθούσε να βρει και να επισκευάσει. Η καθυστέρηση στην εντολή εκκένωσης του πλοίου ήταν μοιραία, γιατί χάθηκε πολύτιμος χρόνος, το πλοίο πήρε κλίση και τα πράγματα έγιναν μετά εξαιρετικά κρίσιμα. Γιατί παραπλανούσε την ακτοφυλακή επί τόσο ώρα; Μόνος του να πάρει τέτοια πρωτοβουλία αποκλείεται. Εντολή της εταιρίας εκτέλούσε που ήθελε να αποφύγει τις αποζημιώσεις της εκκένωσης. Κάθε επιβάτης δικαιούται να ζητήσει αποζημίωση 10.000 ευρώ σε περίπτωση ναυαγίου. Με πάνω από 3.000 επιβάτες, η εταιρία θα έπρεπε να πληρώσει πάνω από 30 εκατομμύρια αποζημιώσεις κι αυτό θέλησε να αποφύγει. Εδώσε στον καπετάνιο εντολή να «παιξει καθυστέρηση», μπας και βρουν άλλη λύση για να κρατήσουν το πλοίο στον αφρό και να μπορέσει να πιάσει λιμάνι.

Από την εταιρία τού έδωσαν και τις εντολές για τους χειρισμούς. Όπως λένε αυτοί που ξέρουν, του είπαν ν' ανοίξει τις μπουκαπόρτες στην αντίθετη πλευρά απ' αυτή που δημιουργήθηκε το ρήγμα, ώστε με τα νερά που θα μπουν να αντισταθμιστούν τα νερά που μπήκαν από το ρήγμα και το πλοίο να ισοροπήσει και να μπορέσει να κινηθεί, έστω και με μικρή ταχύτητα. Το κόλπο, όμως, δεν πέτυχε. Προκάλεσε το αντίθετο αποτέλεσμα, καθώς από τις μπουκαπόρτες μπήκε πολύ περισσότερο νερό σε σχέση μ' αυτό που μπήκε από το ρήγμα. Γι' αυτό και το πλοίο έγειρε από τη δεξιά μεριά και όχι από την αριστερή που είχε το ρήγμα.

Να γιατί ο καπετάνιος στην αρχή προσπάθησε να κρατήσει στο σκοτάδι την ακτοφυλακή. Αυτή την εντολή είχε από την εταιρία. Να προσπαθήσει να κρατήσει το πλοίο όρθιο, μπας και γλιτώσουν τα ασφάλιστρα. Αν ενημέρωνε την ακτοφυλακή αμέσως, αυτή θα απαιτούσε να διατάξει εγκατάλειψη του πλοίου αμέσως. Ο καπετάνιος έχει τις δικές του ευθύνες, ως εκτελεστικό όργανο (άλλωστε, αν είχε φιλότιμο, δεν θα υπάκουγε στις εντολές της εταιρίας, αλλά θα έκανε αυτό που η ναυτοσύνη επιβάλλει σ' αυτές τις περιπτώσεις), όμως οι μεγάλοι εγκληματίες κάθονται στα πολυτελή γραφεία της εφοπλιστικής εταιρίας.

Το μόνο που είπε ο καπετάνιος, στην πρώτη κατάθεσή του, ήταν ότι η εταιρία ήξερε πως έβγαίνε από τη ρότα και πλησίαζε το νησί για να βγάλουν φωτογραφίες οι τουρίστες και μάλιστα η εταιρία προτρέπει όλους τους πλοιάρχους της να κάνουν το ίδιο. Για το μαύρο κουτί του πλοίου, όμως, είπε πως ήταν χαλασμένο τις τελευταίες δυο εβδομάδες! Όσο για το λάπτοπ του, οι ιταλικές αρχές το ψάχνουν ακόμα, ενώ πληροφορίες λένε ότι το παρέδωσε στην ακτή σε μια ξανθιά γυναίκα, που είναι δικηγόρος! Επομένως, έχουν εξαφανιστεί όλα τα στοιχεία επικοινωνίας του καπετάνιου με την εταιρία. Ούτε η μαφία δεν δρα με τόση αποτελεσματικότητα.

Μπουρδολογίας το ανάγνωσμα

Ηπασοκική τρούικα, που πήγαινε να γίνει κουατρίγκα με την προσθήκη του Μόσιαλου, έχει διαλυθεί εις τα εξων συνετέθη. Ο Λοβέρδος κρατάει στάση αναμονής και αποφεύγει να αναμιχθεί στα εσωκομματικά (ακολουθεί την ίδια τακτική με τον Βενιζέλο), ο Ραγκούσης προσπαθεί ν' αποδείξει ότι δεν είναι το απόλυτο μηδενικό (χωρίς, βέβαια, να αποδίδει η προσπάθειά του) και η Διαμαντοπούλου, με τη στήριξη ισχυρών κέντρων της ολιγαρχίας, επιδιέχεται σ' ένα μπαράζ δημόσιων εμφανίσεων, παρουσιάζοντας διάφορες μπουρδες περί «κυβέρνησης των αρίστων», «κυβέρνησης τύπου Παπαδήμου και μετά τις επόμενες εκλογές» και τα παρόμοια.

Υπάρχουν, όμως, άλλα κέντρα που δεν γουστάρουν τέτοια πειράματα. Ο Ψυχάρης του ΔΟΛ, για παράδειγμα, με τον έναν από τους γιους του σύμβουλο εξωτερικής πολιτικής του Σαμαρά, έχει βάλει τον Πρετεντέρη να χτυπά κάθε μέρα όσους ζητούν παράταση της κυβέρνησης Παπαδήμου και να προωθεί το σενάριο «εκλογές όπως προβλέπει η συμφωνία του προεδρικού μεγάρου». Από τη χολερική πένα του Πρετεντέρη δεν γλίτωσε και η Διαμαντοπούλου, για την οποία έγραψε, αποφεύγοντας περιφρονητικά ακόμη και τ' όνομά της να αναφέρει, την περασμένη Τετάρτη στα «Νέα»: «*Τα άλλα που ακούω περί "κυβερνήσεων των αρίστων" που θα υπερκείνται "των κομμάτων" και θα πολιτεύονται με γνώμονα κάποιο ομιχλώδες "συμφέρον του τόπου", το οποίο θα προσδιορίζεται ερήμην του λαού δεν είναι απλώς μπαρούφες. Είναι πολύ επικίνδυνα πράγματα. Διότι ακόμη και η πιο πεφωτισμένη ολιγαρχία δεν είναι τελικώς παρά μια άθλια ολιγαρχία. Μακριά από εμάς...*».

Θα συμφωνήσετε, ασφαλώς, ότι δεν είναι ό,τι καλύτερο για έναν πολιτικό με αρχηγικές φιλοδοξίες να του τη βγαίνει από τ' αριστερά ο Πρετεντέρης και να τον κατηγορεί για ολιγαρχικές τάσεις. Πόσο μάλλον όταν αυτός ο πολιτικός το παίζει σοσιαλιστής, όπως η Διαμαντοπούλου.

Παραδεισένιο περιβόλι η συνέντευξη Ραγκούση στο in.gr, την περασμένη Τρίτη. Δεν ξέρεις ποιο «φρουτό» να πρωτοδιαλέξεις. Αυτός, ο εξ απορρήτων του Παπανδρέου, ο πρώτος τη τάξει υπουργός, ο συντονιστής της κυβέρνησης και «αντ' αυτού» του πρωθυπουργού, μιλάει για αποτυχία της κυβέρνησης Παπανδρέου, για την οποία ο ίδιος δεν έχει καμιά ευθύνη. Φταίει μόνο... «η

σκοτεινή πλευρά της Μεταπολίτευσης!»! Σκοτεινή πλευρά με την οποία λειτουργήσαν όλοι οι άλλοι (υπουργοί, βουλευτές, αντιπολίτευση, συνδικάτα), εκτός από τον ίδιο που τα 'κανε όλα τέλεια (τα απαριθμεί κιόλας), αλλά δυστυχώς... ένας κούκος δεν φέρνει την άνοιξη. Κάποια στιγμή στο μέλλον ίσως να γραφτεί μια σάτιρα με τίτλο «Ο μπιφτεκάς που θέλησε ν' αλλάξει τον κόσμο»...

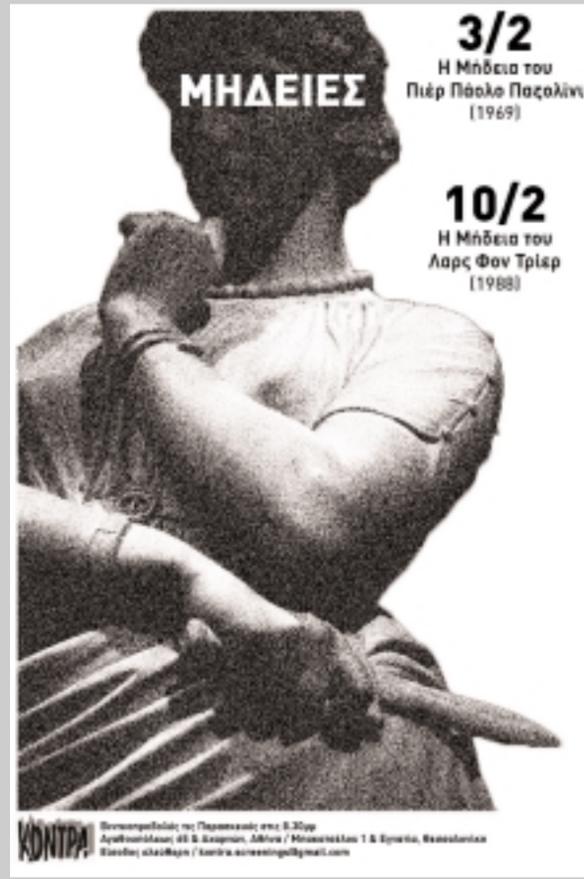
Επί του πιεστηρίου

Τελευταία νέα από το «πράσινο» περιβόλι. Ο Γιωργάκης γύρισε από τις διακοπές στην Κόστα Ρίκα, αλλά αποφάσισε να συγκαλέσει την ΚΟ του ΠΑΣΟΚ την επόμενη εβδομάδα. Προφανώς τους αφήνει να «ψήνονται» και να εκθιθενται, αφού έχουν πιάσει όλοι τα ραδιοτηλεοπτικά μετερίζια και ανταλλάσσουν «φιλοφρονήσεις» με εκείνον τον απαράμιλλο τρόπο που εδώ και δεκαετίες έχει καθιερώσει το ΠΑΣΟΚ.

Παράλληλα, οι συνεργάτες του ανακοίνωσαν ότι ετοιμάζεται να «τζάσει» τον Χρυσόχοϊδη. Όχι από το ΠΑΣΟΚ, αλλά από την κυβέρνηση. Ο Μπεγλίτης το είπε καθαρά στον Real FM την Πέμπτη. Εκραξε τον Χρυσόχοϊδη για τις δηλώσεις του και είπε πως αυτές δημιουργούν εμπόδιο στη λειτουργία της κυβέρνησης Παπαδήμου. Όταν του παρατήρησαν ότι αυτά που λέει ο Χρυσόχοϊδης αφορούν το ΠΑΣΟΚ και όχι την κυβέρνηση, απάντησε χωρίς ίχνος δισταγμού ότι ο Χρυσόχοϊδης είναι υπεύθυνος όχι ως ανεξάρτητη προσωπικότητα, αλλά επειδή τον υπέδειξε το ΠΑΣΟΚ (δηλαδή ο Γιωργάκης).

Μετά τον Χρυσόχοϊδη και ο Λοβέρδος απέρριψε την πρόταση Σκανδαλίδη για εκλογή προέδρου της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΠΑΣΟΚ. Εύλογη αντίδραση, αφού ο πρόεδρος σήμερα θα ήταν ο Βενιζέλος, που θα είχε πλέον στο τσεπάκι την αρχηγία, όταν θα φύγει ο Γιωργάκης. Ο τελευταίος άφησε μέσω συνεργατών του να διαρρεύσει ότι δεν συμφωνεί με την πρόταση Σκανδαλίδη, όμως μέχρι την επόμενη εβδομάδα πολλά μπορούν να γίνουν. Και οι μέρες και οι νύχτες είναι... γκαστρωμένες τελευταία. Ο Μπέτιν, πάντως, μετά την ξεφτίλα Χρυσόχοϊδη και το κοινοβουλευτικό στραπάτσο Λοβέρδου αισθάνεται εξαιρετικά ωραία. Ενας-ένας οι υποψήφιοι αντίπαλοί του μπαίνουν στο περιθώριο και μένει μόνος στην κούρσα. Μένει μόνο ο... Γιωργάκης, με τον οποίο είναι αναγκασμένος να κάνει συμφωνία.

Νέος κύκλος βιντεοπροβολών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

Το άλλο Σάββατο στην «Κόντρα»

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ 5 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΚΩΣΤΗ ΝΙΚΗΦΟΡΑΚΗ

Συζητάμε για την έννοια και το περιεχόμενο της
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Σάββατο, 4 Φλεβάρη 2012, 8 μμ

ΚΟΝΤΡΑ / Ληροφοεπικοινωνία 65 & Αγρινίου
www.kontra.gr

Στη μνήμη του αξέχαστου συντρόφου
Γιώργου Μαλάμη, ένα χρόνο μετά το θάνατό
του, ο αδελφός του Κατάκαλος προσφέρει
στην «Κόντρα» 200 ευρώ και η συντρόφισσα
Μ.Β. 50 ευρώ.

ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΝ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ»

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δώδεκα. Μεγάλη κατηφόρα...

Χρέος μας η ανατροπή. Φωτιά-τσεκούρι, τώρα!

Να μην ξεχάσουμε τα σημερινά γενέθλια του Καρλωμένου (του συζύγου της Κάρλα ντε) που κλείνει τα 57, αλλά δεν ξέρουμε πόσα ακόμα θα κλείσει στην προεδρία. Αφήστε δε που αύριο είναι και ση-μαδιακή μέρα για τσάρους, αφού από ένα παράξενο παιχνίδι της τύχης, τρεις από δαύτους έφυγαν για τον αγύριστο στις 29 του Γε-νάρη! Το 1676 ο Αλέξιος ο πρώτος, είκοσι χρόνια αργότερα ο Ιβάν ο πέμπτος και το 1730 ο Πέτρος ο δεύτερος. Καλού-κακού ας έχουν του τους οι κάθε λογής τσάροι... Οσο για μας της πλέμπας, ας θυμηθούμε ότι ήταν 29 Γενάρη του 1956 όταν άρχισε διά σχετικού νόμου να παρέχεται δωρεάν νοσοκομειακή περίθαλψη στους γο-νείς, συζύγους, παιδιά και αδελφούς των δημοσίων υπαλλήλων. Μισό αιώνα αργότερα έμελλε να τους πάρει ο διάολος τον πατέ-ρα (βέβαια δεν υπάρχει διάολος, αλλά αυτό δεν μειώνει την κατα-στροφή).

Με τον... αδιάβα-στο κύριο Goldon δεν θα ασχοληθούμε, αφού τον έχουν πάρει υπό τη σκέπη τους -και δικαίως, όπως φροντίζει να αποδει-κνύει καθ' εκάστη- άλλες Κοντροστίλες, εκθειάζοντας την ασύλληπτη ικανότητά του στην παροχή άφθονου πολιτικού και παραπολιτικού υλικού. Εμείς ας περιοριστούμε στην εναπόθεση μιας ανθολογίας από κάποια πε-τυχημένα (αυτά είναι τα light, έχουμε και «απ' τα καλά») που κυ-κλοφορούν στην πιάτσα τελευταία:

◆ Το ποσοστό ανεργίας είναι μεγαλύτερο απ' το ποσοστό του Πα-ΣοΚ.

◆ Σαμαράς: ο πρώτος έλληνας πρωθυπουργός που απέδειξε ότι εί-ναι ανίκανος να κυβερνήσει πριν κυβερνήσει.

◆ Γιώργος Παπανδρέου: ο πρώτος υπάλληλος που μπαίνει στην εφεδρεία.

◆ Ένα λάθος κόμμα μπορεί να σου χαλάσει όλη τη σύνταξη, έλε-γε η δασκάλα στο σχολείο. Τώρα κατάλαβα ότι δεν εννοούσε τα γραπτά.

◆ Άνοιξε το κλειστό επάγγελμα του πρωθυπουργού της χώρας.

◆ Για να τελειώνουμε, κάντε οικουμενική κυβέρνηση με ένα Γερ-μανό, έναν Ιταλό, έναν Ισπανό κι έναν Πόντιο, έτσι κι αλλιώς ανέκ-δοτο έχουμε γίνει.

◆ Πρωθυπουργός ένας τραπεζίτης σε χρεωκοπημένη χώρα! Σαν να βάζεις ένα διακινητή ναρκωτικών διευθυντή σε κέντρο απεξάρ-τησης.

◆ Κάποιοι πρέπει να θυμίσουν στους παρουσιαστές ότι η έκφραση «τα στελέχη της ΝΔ ήταν όλη νύχτα στη Συγγρού», μπορεί να πα-ρεξηγηθεί...

Σε όσους διατηρούν ακόμη απορίες για το πολιτικό στίγμα, τις ιδεολογικές κατευθύνσεις και τις πιθανές πρακτικές της «Δημο-κρατικής Αριστεράς», αφιερώνουμε τις παρακάτω δηλώσεις που έκανε στην Ξάνθη το μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της, Βασίλης Τραϊφόρος: «Αν πάρουμε ένα σεβαστό ποσοστό στις εκλογές, τό-τε θα διαπραγματευτούμε με όρους και προϋποθέσεις, θα κάνουμε συγκλίσεις με πρόσωπα που θα είναι εμπιστοσύνης, για να μπορέ-σει αυτή η ρημάδα η χώρα να κάνει ένα μικρό κλικ προς τα αρι-στερά. Δεν θέλουμε ούτε τους μεγάλους -ισμούς, σοσιαλισμούς, κομμουνισμούς, θέλουμε να κάνουμε μια μικρή αριστερή στροφή, να κάνουμε τέτοιες αλλαγές, διαρθρωτικές αλλαγές, που θα ωφε-λούν τους πολλούς. Γιατί πολιτική δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά να είμαι ωφέλιμος στον πολίτη». Δεν φανταζόμαστε να περιμένετε και σοβαρό σχόλιο τώρα από μια αστέια-σατιρική στήλη, ε;

«Ένα αστικό κόμμα έχει στη διάθεσή του τις πηγές και την υπο-στήριξη της υπάρχουσας αστικής τάξης, την οικονομική της κυ-ριαρχία, την εκμετάλλευση που αυτή ασκεί, τον κρατικό της μηχανισμό, τους ιδεολογικούς κρατικούς της μηχανισμούς κλπ. Για να μπορέσει να υπάρξει δεν χρειάζεται καταρχήν να συμπυκνώσει τις λαϊκές μάζες, τις οποίες θέλει να κερδίσει υπέρ των ιδεών του: εί-ναι πάνω από όλα το ίδιο το κοινωνικό καθεστώς της μπουρζουα-ζίας που αναλαμβάνει αυτή την εργασία της πειθούς, της προπα-γάνδας και της διαφήμισης και το οποίο εξασφαλίζει στα αστικά κόμματα τη μαζική τους βάση. Το πολιτικό και ιδεολογικό άρπαγμα από τη σκοπιά της αστικής τάξης είναι τόσο ασφαλές και από πολ-ύ καιρό εξασφαλισμένο, ώστε "κανονικά" τα εκλογικά αποτελέ-σματα προκύπτουν ακριβώς αυτόματα -στα πλαίσια των παραλλα-γών που έχουν τα κόμματα των διαφορετικών μερίδων της αστι-κής τάξης. Κατά κανόνα αρκεί στα αστικά κόμματα να οργανώσουν καλά τον εκλογικό αγώνα, με το να κινητοποιηθούν βραχυπρόθε-σμα και αποτελεσματικά για να θερίσουν τους καρπούς της κυ-ριαρχίας εκείνης η οποία παρίσταται ως επιλογή με βάση την πει-θώ. Γι' αυτό ένα αστικό κόμμα δεν χρειάζεται επίσης μια επιστημο-νική θεωρία ή έστω ένα σταθερό δόγμα για να επιζήσει. Για να απο-κτήσει οπαδούς, που θα είναι ήδη προκαταβολικά πεισμένοι -από συμφέρον ή από φόβο- του αρκεί να έχει μερικές ιδέες, τις οποίες αντιλείπει από τα θεμέλια της αστικής ιδεολογίας» (Louis Althusser).

Κοκκινόσκουφίτσα

11η συνεδρίαση Τετάρτη, 25.1.2012

Η συνεδρίαση ξεκίνησε με την ολοκλήρω-ση της εξέτασης του «χημικού» της Ασφά-λειας Δ. Καθάρου από τη συνήγορο του Κορ-τέση Π. Γιαννακοπούλου. Στη συνέχεια, ακο-λούθησε σχολιασμός της μαραθώνιας κατάρ-θεσης Καθάρου.

Ο Ν. Μαζιώτης είπε ότι η λίστα των μαρ-τύρων δεν έχει διαμορφωθεί τυχαία. Εφερε σαν παράδειγμα τον «τοπογράφο» της Αντι-τρομοκρατικής Γκελντή, ο οποίος έφτιαξε μια ιστορία μ' ένα σκαρίφημα, για να δικαιολο-γηθούν οι συλλήψεις, στο όνομα κάποιας επι-κείμενης επίθεσης στο σημείο που «ανακά-λυψε» ο Γκελντής. Σκαριφήματα υπήρχαν πολλά, όμως η ΕΛΑΣ δεν μπορούσε να κάνει βάσιμες υποθέσεις, γιατί μόνο η οργάνωση ήξερε τι ενέργειες θα κάνει. Υπήρχαν για πα-ράδειγμα ονόματα πολιτικών. Γιατί δεν υπέ-θεσαν ότι η οργάνωση θα έκανε επιθέσεις σ' αυτούς; Ο Ν. Μαζιώτης αναφέρθηκε στο πώς ο Παπαθανασάκης σχεδίασε τις κατα-θέσεις, προηγούμενος ο ίδιος και μετά δίνο-ντας πάσες στον Γκελντή και στον Καθάρου. Το σχεδιάγραμμα της Πανόρμου, σημείω-σε, δεν αποδεικνύει απολύτως τίποτα, εκτός αν πάρομα γι' αλήθεια τις υποθέσεις του Παπαθανασάκη.

Περνώντας στον Καθάρου και στο έωλο της κατάθεσής του, είπε ότι το δικαστήριο θα θεωρήσει τεκμήριο ενοχής το γεγονός ότι κανένας δεν έδωσε DNA, γι' αυτό και δεν υπάρχει κανένα μέτρο σύγκρισης, ούτε έχει βγει κανένα συμπέρασμα για τη συμμετοχή οποιουδήποτε σε οποιαδήποτε ενέργεια της οργάνωσης. Γιατί δεν δώσαμε DNA; συνέχι-σε ο Ν. Μαζιώτης. Γιατί είμαστε πολιτικοί αντίπαλοι και δεν δίνουμε τίποτα στον εχ-θρό με τη δική μας συγκατάθεση. Είναι πο-λιτικό το ζήτημα. Εγώ προσωπικά δεν έχω δώσει ποτέ τίποτα, ούτε αποτυπώματα ούτε φωτογραφίες. Ο,τι έχουν το έχουν πάρει με τη βία. Παραλαύα, ενώ ο Καθάρους μι-λάει για Χ αγνώστους, εσείς θα ταυτοποιή-σετε το DNA, επειδή αυτή είναι η πολιτική απόφαση.

Στη συνέχεια, πέρασε στα ψέματα του Καθάρου. Από την κατάθεσή του, είπε, απο-δείχτηκε ότι η διαδικασία λήψης DNA είναι εντελώς αναξιόπιστη. Αναφέρθηκε στα όπλα που ήταν χύμα στο πάτωμα ή στο στρώμα. Είπε ο Καθάρους ότι όσοι μπαίνουν πρώτοι είναι εκπαιδευμένοι να παίρνουν μέτρα. Και αποδείχτηκε ότι στην οδό Αιγίνης βρέθηκαν μόνο 12 ευρήματα DNA και τα 7 ήταν δικών τους ανθρώπων, δηλαδή μπάτσων. Επιμο-λύνθηκαν είτε στη συλλογή είτε στη μετα-φορά. Ποσοστό 70% ήταν επιμολυσμένα κι ο Καθάρους είπε στην αρχή ψέματα, ότι δεν υπάρχει περίπτωση επιμολυνσης. Θύμισε, ακόμη, ο Ν. Μαζιώτης μερικές από τις κραυ-γαλέες αντιφάσεις στις οποίες έπεσε ο Κα-θάρους, λέγοντας άλλα στη μία συνεδρίαση και άλλα στην άλλη. Στην περίπτωση μας, κατέληξε, δεν μπορεί να εφαρμοστεί ούτε αυτή η αναξιόπιστη διαδικασία, γιατί δεν έχουμε δώσει DNA. Όμως, εσείς θα τη χρη-σιμοποιήσετε. Η απόφασή σας θα είναι κα-θαρά πολιτική.

Ο Καθάρους έφτασε στα όρια της ψευ-δορκίας, σχολίασε η Δ. Βαγιανού, προσπα-θώντας να αποκρύψει δεδομένα ή να πα-ρουσιάσει αναληθή δεδομένα ως πραγμα-τικά. Αναφέρθηκε αναλυτικά στις υπεκφυ-γές του, στις αρνήσεις του, στις αντιφάσεις του. Η μέθοδος DNA, τόνισε, εγκυμονεί τε-ραστίου κινδύνους και μπορεί να στήξει εφιαλτικές παγίδες. Αναφέρθηκε στη δυνα-τότητα μεταφοράς DNA, αλλά και παρα-σκευής DNA, στους κινδύνους επιμολυνσης, στη δυνατότητα δευτερογενούς μεταφοράς, στα μίγματα, για να καταλήξει πως και μό-νο για τους κινδύνους αυτούς το DNA πρέ-

πει να εγκαταληφθεί ως αποδεικτικό μέσο. Η Μ. Μπεραχά, κατέληξε η συνήγορος, βρέ-θηκε κατηγορούμενη μόνο με το DNA και αποδείχτηκε ότι κατηγορείται χωρίς να υπάρχει καν σύγκριση με δείγμα αναφοράς. Κατηγορείται, δηλαδή, με υποθέσεις και σε-νάριο. Ο Κ. Γουρνάς συνελήφθη και βασα-νίστηκε. Μετά, προσεγγίστηκε με σκοπό να συνεργαστεί «με το καλό» και να δώσει στοι-χεία. Όλα αυτά τα κατήγγειλε με δημοσίευ-μά του στον Τύπο με τίτλο «Έτσι ανακρίθη-κα».

Τι μας είπε ο Καθάρους, σχολίασε η Μ. Δα-λιάνη: «Αν έγιναν όλα σωστά, τότε η εξέτα-ση του DNA είναι αξιόπιστη». Όμως, μέσα από την εξέτασή του αποδείχτηκε ότι τίπο-τα δεν έγινε σωστά, αλλά αντίθετα υπήρξαν επιμολύνσεις, αμφίβολες συνθήκες μεταφο-ράς, εξετάσεις και αποθήκευσης κ.λπ. Δεν πρέπει τέτοιου είδους εξετάσεις να γίνονται στο εργαστήριο της Ασφάλειας, σχολίασε η Αν. Παπαρρούσου, γιατί αυτό το εργαστή-ριο στηρίζει την κατηγορία. Δεν αποτελείται από ανεξάρτητους επιστήμονες, αλλά από στρατευμένους τεχνικούς. Για να «ντοκου-μεντάρει» όσα είπε, η συνήγορος παρουσί-ασε ένα σκαρίφημα, απ' αυτά που ο Καθάρους και οι άλλοι αστυνομικοί δεν εμφανίζουν στα δικαστήρια. Είναι αυτά τα γραφήματα στα οποία εμφολίζονται ο υποκειμενισμός. Φέρ-νουν μόνο τα δικά τους συμπεράσματα και όχι τα γραφήματα, γιατί εκεί φαίνεται ο υπο-κειμενισμός. Αυτοί οι στρατευμένοι τεχνικοί διαχειρίζονται μόνο δυο-τρεις πληροφορίες και είναι εντεταλμένοι γι' αυτό. Αντί να δια-λευκάνουν την πραγματικότητα, τη συσκο-τίζουν. Δεν σας δίνουν ούτε τα δεδομένα γι' αυτή τη μέθοδο που προσπαθούν να την παρουσιάσουν σαν αξιόπιστη. Τέλος, η συ-νήγορος κατέθεσε μια σειρά επιστημονικά άρθρα που αμφισβητούν ευθέως το εργα-στήριο της Ασφάλειας και ζητούν ο έλεγχος να γίνεται από πιστοποιημένα ανεξάρτητα εργαστήρια.

Εχουμε εξαντλήσει το θέμα του DNA, σχο-λίασε η Π. Ρούππα. Εκείνο που μου κάνει εντύ-πωση, συνέχισε, είναι ότι και ο Παπαθανα-σάκης και ο Γκελντής και ο Καθάρους δεν εί-χαν τη στοιχειώδη βαρύτητα και συγκρότη-ση για να σηκώσουν το βάρος που είχαν ανα-λάβει. Αναφέρθηκε στη γραφικότητα της κα-τάθεσης Γκελντή, για να φτάσει στον δίθεν επιστήμονα Καθάρου, που τα 'κανε θάλασα. Αυτό που προπαγανδίζουν σαν σούπερ-όπλο, το DNA, είναι εντελώς σαθρό και στη-ρίζεται σε μια επιστήμη που είναι στον αέ-ρα. Έχει κλείσει, κατέληξε η Π. Ρούππα, ένας κύκλος καταθέσεων μαρτύρων της Ασφά-λειας και ξεκινά τώρα η κυρίως δίκη που αφο-ρά τις ενέργειες της οργάνωσης, στις οποί-ες εμείς θα δώσουμε ιδιαίτερο βάρος, ανα-δεικνύοντας τον πολιτικό τους χαρακτήρα. Οι μάρτυρες έχουν επιλεγεί για να δίνουν βα-ρύτητα σε ζητήματα και ενέργειες, που σύμ-φωνα με τους δώκτες μας τροφοδοτούν την αντίληψη ότι πρόκειται για εγκληματική ορ-γάνωση. Εμείς από δω και πέρα θα τοποθε-τούμαστε πάνω στις πολιτικές επιλογές αγώ-να και θα προσπαθούμε ν' αναδείξουμε τα πολιτικά κίνητρα και τις πολιτικές στοχεύ-σεις που είχε η οργάνωση. Οι επόμενοι μάρ-τυρες αφορούν την επίθεση στο υπουργείο Πολιτισμού, που έγινε μετά τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου και την κοινωνική έκρη-ξη που ακολούθησε. Η δολοφονία ήταν η αφορμή, η αιτία ήταν η άθλια ζωή που ζού-σε πολύς κόσμος. Ο πρόεδρος προσπάθη-σε να εμποδίσει την Π. Ρούππα να αναφερθεί στο ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο έγινε το συγκεκριμένο γεγονός, αυτή όμως αντι-στάθηκε έντονα και ανάγκασε τον πρόεδρο να υποχωρήσει και να την αφήσει να ολο-κληρώσει την τοποθέτησή της που αφορού-σε το ιστορικό πλαίσιο μέσα στην οποία έγι-νε η ενέργεια του ΕΑ, τον εγκληματικό ρόλο της αστυνομίας, τις δολοφονίες πολιτών, το

ρόλο του εγκληματικού μηχανισμού των ΜΑΤ κ.λπ.

Ο Χρ. Κορτέσης δήλωσε ότι η άρνησή του να δώσει DNA απορρέει από την πολιτική του ταυτότητα ως αναρχικός και τις πολιτι-κές του αξίες που έρχονται σε πλήρη αντί-θεση με οποιαδήποτε συνεργασία με τους δικαστικούς μηχανισμούς. Δεν πρόκειται να νομιμοποιήσω ούτε να συναινέσω σε οποια-δήποτε προσπάθεια δημιουργίας τράπεζας βιολογικών δεδομένων, δηλαδή βιολογικού φακελωμάτος. Οποιο ποινικό κόστος κι αν έχει αυτή η επιλογή μου, θα προτιμήσω να διατηρήσω την πολιτική και προσωπική μου αξιοπρέπεια.

Ο Σ. Νικητόπουλος δήλωσε ότι στην πε-ρίπτωσή του η άρνηση να δώσει DNA είναι μια ξεκάθαρη πολιτική πράξη και δεν θα 'πρεπε να θεωρείται ενοχοποιητικό στοιχείο. Αυτή η πολιτική πράξη, σε συνθήκες αιχμα-λωσίας και ομηρίας, αποκτά και χαρακτήρα πράξης αντίστασης. Πηγάει από την πολι-τική μας αντίθεση στην εξουσία και την κρα-τική καταστολή, στον έλεγχο της ζωής μας και σε κάθε είδους φακέλωμα. Αποτελεί κοι-νό μυστικό ότι η Αστυνομία από το 1996 έχει αρχίσει και συλλέγει δείγματα DNA από αντί-παλους της εξουσίας. Υπάρχουν επώνυμες καταγγελίες ανθρώπων για αστυνομικούς που παρακολουθούν τα σπίτια τους και μα-ζεύουν τα σκουπίδια. Αυτόν τον παραλογι-σμό που θέλει να επιβάλει η αστυνομία στις ζωές μας εγώ δεν τον επιτρέπω. Μίλησε για μαγαζιά από τα οποία η αστυνομία περνά-ει και μαζεύει ποτήρια, γεγονός που επιβε-βαίωσε ο Χρ. Κορτέσης, αναφερόμενος σε τέ-τοιο περιστατικό που συνέβη στον ίδιο.

Τη συζήτηση έκλεισε ο Ν. Μαζιώτης, θυ-μίζοντας αυτό που είχε πει ο Παπαθανα-σάκης για τον Κάτσο: Αφού είναι αθώος, γιατί δεν έδωσε DNA; Αυτή δεν είναι μόνο αντίληψη της αστυνομίας, είναι και δική σας αντίληψη, σχολίασε. Θυμόσατε που ο ει-σαγγελέας ρώτησε τον συνήγορο του Κά-τσο: αν μπορεί να δώσει τώρα DNA; Αυ-τό δείχνει ότι έχετε κάνει την άρνηση να δώ-σουμε DNA τεκμήριο ενοχής.

Ακολούθησαν οι δυο ΜΑΤάδες που δέ-χτηκαν την ένοπλη επίθεση στο υπουργείο Πολιτισμού, Αδ. Ματζούνης και Α. Μαργέλος (ο πρώτος δέχτηκε δυο σφαίρες και τραυ-ματίστηκε, τώρα είναι καλά, αλλά έχει συ-νταξιοδοτηθεί). Δεν είδαν τίποτα, εκτός από δύο άτομα, χωρίς να μπορούν ν' αναγνωρί-σουν κανέναν. Ούτε γενική περιγραφή δεν μπορούσαν να κάνουν. Από την έδρα (πρό-εδρος και εισαγγελέας μόνο) έγιναν ελάχιστες τυπικές ερωτήσεις, χωρίς προσπάθεια «χρω-ματισμού».

Η επίθεση στο υπουργείο Πολιτισμού, όπως και η προηγούμενη επίθεση στο Γου-δί, δήλωσε ο Ν. Μαζιώτης, ήταν νόμιμη πο-λιτική απάντηση στη δολοφονία Γρηγορό-πουλου από τους δολοφόνους της αστυνο-μίας Κορκορέα και Σαραλιώτη. Μίλησε ανα-λυτικά για το ρόλο της αστυνομίας, θυμιζο-ντας τη φράση «πράιτορες» του Πολύδωρα. Οι αστυνομικές δυνάμεις είναι υπηρέτες των πλουσίων, υπηρέτες του κράτους και του κεφαλαίου. Είναι υπηρέτες και σωματοφύ-λακες των καπιταλιστών, λακέδες της εξου-σίας, σκυλιά της εξουσίας. Ο ΕΑ είχε προει-δοποιήσει ενάμιση χρόνο πριν, όταν προει-δοποιητικά γάζωσε το ΑΤ Νέας Ιωνίας, απα-ντώντας στη φράση του Πολύδωρα, ότι οι αστυνομικοί που δέχονται επιθέσεις έχουν ευαίσθητο νευρικό σύστημα. Ο ΕΑ προειδο-ποίησε ότι θ' απαντήσει αν υπέρβησαν νεκροί. Η δολοφονία Γρηγορόπουλου επιβεβαίωσε αυτή την προειδοποίηση και η απάντηση ήταν επιβεβλημένη. Βία στη βία.

Ο Ν. Μαζιώτης αναφέρθηκε ακόμη στη βάρβαρη οικονομική και κοινωνική πολιτική, με τα νεοφιλελεύθερα μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους, που έχει ανάγκη την κρατική

καταστολή. Στον κοινωνικό πόλεμο, είτε, θα υπάρξουν και νεκροί και τραυματίες και κρατούμενοι. Ο Ματζούνης πλήρωσε το αντίτιμο της επιλογής του να είναι μπάτσος, όπως και εμείς, όταν μας καταδικάσατε, θα πληρώσουμε το αντίτιμο του να είμαστε μελη ένοπλης επαναστατικής οργάνωσης. Και ο Λάμπρος Φούντας πλήρωσε με το θάνατό του το ίδιο αντίτιμο. Ο καθένας πληρώνει το αντίτιμο του στρατοπέδου που έχει επιλέξει. Η διαφορά μας είναι ότι εμείς είμαστε εθελοντές στον αγώνα για την ελευθερία, ενώ εσείς είστε μισθοφόροι του καπιταλιστικού συστήματος. Διάβασε, ακόμα, απόσπασμα από την προκήρυξη με την οποία ο ΕΑ ανέλαβε την ευθύνη για την επίθεση ενάντια στα ΜΑΤ (ανέπτυξε τις εκτιμήσεις της οργάνωσης για το χαρακτήρα της εποχής και τις επαναστατικές δυνατότητες, αναλύοντας την τακτική του ΕΑ, όπως αυτή περιγράφεται στις προκηρύξεις της), μίλησε για την ένοπλη προπαγάνδα και την παρακαταθήκη που, κατά την εκτίμησή του, άφησε αυτή η ενέργεια. Οτι δηλαδή, αποφασισμένοι επαναστάτες μπορούν να συγκρουστούν με τους ένοπλους μηχανισμούς του συστήματος σε απευθείας αντιπαράθεση και να τους απαξιώσουν επιχειρησιακά, γεγονός που χαρακτήρισε σημαντικό για την κυοφορούμενη λαϊκή εξέγερση.

Αναφέρθηκε, τέλος, στο δολοφονικό όργιο της αστυνομίας, για το οποίο κανένας δεν διώκεται. Ποιοι είστε εσείς που θα μας μιλήσετε για την ανθρώπινη ζωή, είτε. Είστε υποκριτές. Έχετε δυο μέτρα και δυο σταθμά. Λογαριάζετε μόνο τους ομοίους σας, όλοι οι άλλοι είναι β' ή γ' κατηγορίας. Ακόμα και τους μπάτσους, τους υπηρέτες σας, ως αναλώσιμους τους έχετε. Όταν σκοτώνει η αστυνομία, δεν υπάρχει θέμα, είναι δίκαιες αυτές οι εκτελέσεις. Όταν ο ΕΑ πυροβολεί τον Ματζούνη είναι παράνομο.

Η παρέμβαση Μαζιώτη ενόχλησε τον εισαγγελέα, που τον διέκοψε για να πει ότι ο Ματζούνης είναι ένα παιδί και δεν είναι το σύστημα και γι' αυτό θα 'πρεπε ο Μαζιώτης να ντρέπεται γι' αυτά που λέει. Δεν είναι ανδρισμός αυτό, είτε θυμωμένος, προκαλώντας την οργισμένη αντίδραση και του Μαζιώτη και της Ρούπα, που μίλησαν ξανά για τα εγκλήματα της αστυνομίας και την κάλυψη που η δικαστική εξουσία προσφέρει διαχρονικά σ' αυτά τα εγκλήματα. Ολόκληρο κατάλογο αστυνομικών εγκλημάτων απαριθμήσε ο Ν. Μαζιώτης. Απάντηση στα περί ανδρισμού, που είχε ο εισαγγελέας, έδωσε και η Π. Ρούπα, που μίλησε για τη βαρβαρότητα του συστήματος σήμερα, που οδηγεί σε καταστροφές και αυτοκτονίες. Αν οι τράπεζες βάζουν τη θηλιά στο λαιμό των ανθρώπων, οι δικαστές είναι αυτοί που κλωτσάνε το σκαμνί, είτε. Αυτό είναι ανδρισμός, είναι παλικαριά; Αναφέρθηκε στη συνέχεια στην έννοια του εγκλήματος, μιλώντας για τη μαζική εγκληματικότητα του καπιταλισμού, όπως αυτή αναπτύσσεται σε όλο τον κόσμο.

Η δίκη θα συνεχιστεί τη Δευτέρα, 30 Γενάρη, στις 9 το πρωί.

3 χρόνια χωρίς τον Γιώργο Γκουντούνα

κρατούμενους, τους μετανάστες, τους πρόσφυγες.

Την περασμένη Πέμπτη, 26 Γενάρη, συμπληρώθηκαν 3 χρόνια από το θάνατο του Γιώργου Γκουντούνα. Ενός σεμνού αγωνιστή, που είτε με την ιδιότητα του δικηγόρου είτε με την ιδιότητα του ενεργού αριστέρου στάθηκε πάντα δίπλα σε κυνηγημένους, κατατρεγμένους και απόκληρους, παίρνοντας ενεργό μέρος σε κινήματα αλληλεγγύης στους πολιτικούς

Αλληλεγγύη συντεχνίας

Αν ήταν οποιοσδήποτε άλλος «επάγγελματις» θα γινόταν της κακομοίρας με τα δημοσιεύματα. Στον Σερραφείμ Φυντανίδη, όμως, εκφράστηκε η αλληλεγγύη της συντεχνίας των δημοσιοροφιδίων. Και των εκδοτών, βεβαίως, γιατί δικός τους άνθρωπος ήταν πάντοτε. Ο τέως διευθυντής της «Ελευθεροτυπίας» συνελήφθη για χρέη προς το δημόσιο ύψους 135.000 ευρώ. Η Μάνια, βεβαίως, πρέπει να πήρε μεγάλη χαρά (μία είν' η Μάνια), εμάς όμως μας απασχολούν άλλα ερωτήματα. Πώς συνεργαζόταν ο Φυντανίδης με την κρατική τηλεόραση, ενώ είχε χρέη; Πώς πληρωνόταν, αφού αποκλείεται να είχε φορολογική ενημερότητα;

Κι ένα ακόμη ερώτημα: όταν ο Φυντανίδης συγκρούστηκε με τον Ζούγκλα, ο οποίος μιλούσε για «προολυμπιακό» σκάνδαλο της σύζυγού του Βιργινίας Βεντουράκη, κάποιος δημοσιογράφος της «Ελευθεροτυπίας» έσπευσε να τον υπερασπιστούν. Οχυρώθηκαν πίσω από το «ποιόν» του Ζούγκλα για να δικαιώσουν τον Φυντανίδη και τη σύζυγό του. Η προκλητική χλιδή του Φυντανίδη, η βιλάρα με το ελικοδρόμιο στην Τήνο, η μετατροπή μιας παραλίας σε ιδιωτική, δεν τους προβληματίσαν. Μήπως, βλέποντας τις τωρινές εξελίξεις, έχουν αλλάξει γνώμη;

ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ «ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

■ 4η συνεδρίαση Παρασκευή 20.1.12

Μέχρι τώρα γνωρίζαμε τις fast track επενδύσεις, από σήμερα όμως πληροφορηθήκαμε ότι υπάρχουν και fast track δίκες. Δίκες στις οποίες σημασία έχει η γρήγορη διεκπεραίωση και όχι η τήρηση των οικονομικών κανόνων. Όταν, βέβαια, αυτό συμβαίνει σε μια δίκη στο τρομοδικείο του Κορυδαλλού, όπως η δίκη των τεσσάρων μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, δεν μας προξενεί καμιά έκπληξη. Σ' αυτές τις μεγάλες πολιτικές δίκες «τα έχουμε δει όλα». Ας πάρουμε, όμως, τα πράγματα με τη σειρά.

Με την έναρξη της διαδικασίας, οι διορισμένοι συνήγοροι του Δαμιανού Μπολάνο υπέβαλαν γραπτή δήλωση παραίτησης, την οποία ανέπτυξε στο δικαστήριο ο Γ. Κανιάρης (ο Αλ. Κανελόπουλος απουσίαζε, λόγω υποχρεώσεων σε άλλη δίκη). Σύμφωνα με τη δήλωση, αφού επιτέλους κατάφεραν να συνεργαστούν με τον εντολέα τους, προέκυψε διάσταση στην υπερασπιστική γραμμή. Αναφέρει χαρακτηριστικά η δήλωσή τους: «Ο κύριος Μπολάνο, αφού μας ευχαρίστησε, αρνήθηκε την υπερασπιστική γραμμή των νομικών θέσεων που συζητήσαμε και μας γνώρισε ότι πέραν της πολιτικής ευθύνης, οποιαδήποτε άλλη θέση, δήλωση, ένσταση κλπ θα συνιστούσε αποδοχή της αστικής Δικαιοσύνης και κατά συνέπεια απαιτείται πολιτική απόφαση και θέση της οργάνωσης. Κατόπιν αυτού και παρά τη θέλησή μας να συμμετέχουμε στην παρούσα δίκη, πιστεύουμε ότι υπό τις προϋποθέσεις αυτές δεν έχουμε πραγματικά να προσφέρουμε, και για αυτό υποβάλλουμε την παραίτησή μας. Ο κύριος Μπολάνο τα γνωρίζει αυτά και συμφωνεί με την ενέργειά μας αυτή».

Και ενώ η δήλωση των δύο δικηγόρων ήταν κρουστάλλνη, ο πρόεδρος, εμφανώς φορτισμένος, προκάλεσε έναν ολόκληρο κύκλο συζήτησης που θύμιζε το γνωστό λογοπαίγνιο με το αυγό και την κότα. Αν δηλαδή παραιτήθηκαν οι δικηγόροι ή τους έπαυσε ο Μπολάνο. Γιατί αυτή η παράλογη συζήτηση; Γιατί, σύμφωνα με το νόμο, ο κατηγορούμενος έχει δικαίωμα να παύσει μόνο έναν συνήγορο. Η πρόθεση του προέδρου, λοιπόν, ήταν να κρατήσει τον δεύτερο συνήγορο, ακόμα και παρά την εκπεφρασμένη θέλησή του, και να συνεχίσει τη δίκη. Και οι δύο δικηγόροι είχαν παραιτηθεί και μάλιστα με γραπτή δήλωση, αλλά για τον πρόεδρο αυτό μάλλον δεν είχε καμιά σημασία.

Ο Γ. Κανιάρης υπήρξε σαφής: δήλωσε ότι υπάρχει δεοντολογικό και ηθικό πρόβλημα και σε κάθε περίπτωση παραιτείται. Δεν υπάρχει περίπτωση να παραμείνει, όποια απόφαση κι αν πάρει το δικαστήριο.

Μετά από ένα διάλειμμα, επειδή επιφυλάχτηκε ο εισαγγελέας, ο τελευταίος διαπίστωσε δυσαρμονία μεταξύ κατηγορούμενου και συνήγορου και πρότεινε να γίνει δεκτή η παραίτησή τους και να διοριστούν νέοι συνήγοροι. Εγινε μια μεγάλη διακοπή (περίπου μιάμιση ώρα), μέχρι να καταφτάσουν οι δικηγόροι Ιφριγένεια Καρανδρέα και Διαμαντής Καρυώτης, που αποδέχτηκαν το διορισμό τους. Ο Δ. Μπολάνο, που ρωτήθηκε από τον πρόεδρο, απάντησε ότι πρώτα θα συζητήσει με τους δικηγόρους.

Αμέσως μετά, έγινε η περί fast track συζήτηση, απ' αφορμή το αίτημα των νεοδιορισθέντων για διακοπή, προκειμένου να πάρουν τη δικαιοσύνη και να ενημερωθούν. Ο πρόεδρος ανακοίνωσε διακοπή για την Τρίτη, 24 Γενάρη. Δηλαδή, οι δικηγόροι θα πρέπει μέσα σε τρεις μέρες (Σάββατο, Κυριακή, Δευτέρα), εκ των οποίων οι δύο μη εργάσιμες, να μελετήσουν μια τεράστια δικογραφία, για μια τόσο σοβαρή υπόθεση, να προλάβουν να έχουν συνεργασία και να υποβάλλουν προτάσεις προς τον εντολέα τους και να είναι πανέτοιμοι στο δικαστήριο!

Γιατί όλ' αυτά; Γιατί, όπως είπε ο πρόεδρος, η δίκη πρέπει να τελειώσει το συντομότερο δυνατό, καθότι κάποιος από τους

κατηγορούμενους «είναι στο όριο» (του 18μηνου, προφανώς)! Δεν παρέλειψε, δε, εμφανώς φορτισμένος, να εξαπολύσει απειλή και κατά των δικηγόρων, υπενθυμίζοντάς τους ότι υπάρχει και ο Κώδικας Δικηγόρων! Θα βοηθήσουμε τους συναδέλφους μας με τη δικογραφία, απάντησε ο Γ. Κανιάρης, όμως αν νομίζετε ότι μπορείτε ν' απειλείτε το δικηγόρο, πλανάστε πλάνην οικτράν.

Ο πρόεδρος έφτασε στο σημείο, όταν ο συνήγορος των υπολοίπων κατηγορούμενων, Φρ. Ραγκούσης, είπε πως ενδεχόμενος Δευτέρα και Τρίτη να υπάρξει νέα αποχή των δικηγόρων, μετά από απόφαση των προέδρων των Δικηγορικών Συλλόγων, να πει στους συνήγορους να ζητήσουν άδεια από το Σύλλογό τους να παραστούν, γιατί αυτή η δίκη πρέπει να τελειώσει το συντομότερο! Αν υπήρχε κίνδυνος παραγραφής κάποιου αδικήματος, θα καταλαβαίναμε αυτή την προτροπή του προέδρου, ξεπερνιέται κάθε όριο, όμως, όταν ζητείται από τους δικηγόρους να παραβιάσουν και τη συνδικαλιστική τους συνείδηση, επειδή ένας κατηγορούμενος μπορεί να συμπληρώσει 18μηνο και να αποφυλακιστεί. Ηδη, μ' αυτή του τη δήλωση και μόνο, ο πρόεδρος του τρομοδικείου κουρέλιασε το περιβόητο τεκμήριο αθωότητας των κατηγορούμενων. Δεν τήρησε ούτε τα στοιχειώδη προσχήματα.

«Υπάρχει στα πρακτικά καταγεγραμμένη», σχολίασε ο Χρήστος Τσάκαλος, «η δήλωση που κάνατε τώρα, ότι αυτό το δικαστήριο πρέπει να τελειώνει! Είναι ανήκουστο αυτό που λέτε. Εγώ προσωπικά δεν είμαι νομικός, αλλά έχω παρακολουθήσει άλλες δίκες. Δεν έχω ξανακούσει δήλωση προέδρου δικαστηρίου, ο οποίος προκαταλαμβάνει κιόλας το χρόνο διεξαγωγής της δίκης». Ο πρόεδρος προσπάθησε να τον διακόψει αμφιφθώντας αυτά που έλεγε, όμως ο Χρ. Τσάκαλος συνέχισε: «Είπατε συγκεκριμένα, ότι πρέπει να τελειώσουμε μ' αυτό το δικαστήριο. Αυτή, λοιπόν, η δήλωση, που προκαταλαμβάνει το χρονικό διάστημα διεξαγωγής της δίκης, είναι ανήκουστη για τα δικά σας μέτρα και σταθμά. Εγώ προσωπικά είμαι παράνομος και άνομος. Παραλαυτά, επικαλούμαι τα δικά σας λόγια, υπάρχουν καταγεγραμμένα, δεν λέω πράγματα που μου κατεβαίνουν στο κεφάλι, και διερωτώμαι το εξής απλό: πώς είναι δυνατόν σε μια διαδικασία δικαστηρίου, που υποτίθεται, σύμφωνα με τους δικούς σας νόμους, ότι είναι μια ανοιχτή, δημόσια διαδικασία (νέα διακοπή από τον πρόεδρο, αλλά ο Τσάκαλος συνεχίζει), να βάζει το χαρακτήρα του καταπιέγοντος για να διεξαχθεί αυτό. (Νέα διακοπή και νέα αμφισβήτηση από τον πρόεδρο. «Υπάρχουν καταγεγραμμένα στα πρακτικά», απαντά ο Τσάκαλος και συνεχίζει, διακοπτόμενος πάλι από τον πρόεδρο, ο οποίος εμφανώς εκνευρισμένος του λέει να συντομευτεί!).

Δεύτερον, εδώ έχουμε παρέμβαση δικιά σας στα του Δικηγορικού Συλλόγου: "να ζητήσετε χαρτί για να παραστείτε". Συγγνώμη, αυτό το δικαστήριο, οι αρμοδιότητες που έχει, άπτονται ακόμη και της απεργίας των συνηγόρων; Σ' αυτό καλύτερα να τοποθετηθούν οι ίδιοι οι συνήγοροι, γιατί αυτή τη στιγμή που μιλάω εδώ πέρα, αντί να δίνω ένα πολιτικό περιεχόμενο όπως το θέλω, αναγκάζομαι να μιλάω πάνω σε νομικά ζητήματα που άπτονται των δικών σας αρμοδιοτήτων, τις οποίες εγώ δεν σέβομαι καθόλου, αλλά πρέπει να τις εναγκαλιστώ εδώ πέρα, όχι για τα δικαιώματά μου, αλλά για τη δικιά σας διεξαγωγή της δίκης, έτσι όπως την αποκαλείτε. Δηλαδή, να σας το πω ξεκάθαρα, αν έχετε εντολές, αν εξυπηρετείτε σκοπιμότητες και συμφέροντα της πολιτικής εξουσίας, ότι αυτή η δίκη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς πρέπει να τελειώνει –μπορεί να υπάρχει και κάποια κατά παραγγελία απόφαση– να βγείτε να το πείτε, να μην καθόμαστε εδώ πέρα έτσι. Ούτε να μας έχουν με χειροπέδες... (νέα διακοπή από τον πρόεδρο, να τον αφήσει να τελειώσει ζητά ο Τσάκαλος).

Διακοπτόμενος συνεχώς, ο Χρ. Τσάκαλος κατάφερε να ολοκληρώσει τη δήλωσή του, που «έτσουξε» πολύ τον πρόεδρο, καθώς κατέληξε με τα εξής: «Αμα έχετε μια στρατηγική από την Αντιτρομοκρατική, από το κράτος, να μας δικάσετε έτσι, προχωρήστε έτσι. Είστε πιστός υπηρέτης του εξουσιαστικού συστήματος που υπηρετείτε. Γνωρίζουμε και τις επιταγές και τις εντολές κάτω από το τραπέζι, αν το πάτε έτσι. Εσείς συγκεκριμένα, προσωπικά» (Πρόεδρος: Καλώς! Μισό λεπτό να πάρουμε την απόφαση!).

Και η απόφαση ήταν... διακοπή για την Τρίτη 24 Γενάρη και ώρα 9. Έχοντας ανακτήσει την ψυχραιμία του ο πρόεδρος, μετά την «τσουχτερή» παρέμβαση Τσάκαλου, συμπλήρωσε ότι αν χρειαστεί μεγαλύτερη προσοχή, θα υπάρξει εύλογος χρόνος και άπλετος, μετά τη διακοπή της δίκης, να έχει ο κατηγορούμενος –ο κατηγορούμενος, όχι αυτός που μίλησε, γιατί η διακοπή γίνεται στο όνομα του κατηγορούμενου... Όμως, με το σχόλιό του «είστε προσωρινά κρατούμενος, κύριε», τα είπε όλα. Μόνο από την περιβόητη Μπριλλή, πρόεδρο του τρομοδικείου στην πρώτη δίκη του ΕΛΑ, είχαμε ακούσει κάτι ανάλογο. Ζητούσε τότε την επίτευξη της δίκης, μη τυχόν και αποφυλακιστούν οι κατηγορούμενοι, γιατί αυτό δεν θα ήταν καλό για την εικόνα της χώρας στη διάρκεια των ολυμπιακών αγώνων! Τελικά, όλοι οι κατηγορούμενοι αποφυλακίστηκαν τότε. Όταν ο πρόεδρος λέει με νόημα στον κατηγορούμενο ότι είναι προσωρινά κρατούμενος και γι' αυτό πρέπει να επιστευστεί η δίκη, λέει εμπέσωσ πλην σαφώς ότι τον θεωρεί ένοχο και γι' αυτό θέλει να μη βγει ούτε μια μέρα από τη φυλακή! Απλή λογική είναι, δεν χρειάζεται πολλή σκέψη.

■ 5η συνεδρίαση Τρίτη 24.1.2012

Για την Τετάρτη 1η Φλεβάρη διακόπηκε η δίκη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, προκειμένου οι νέοι διορισμένοι συνήγοροι του Δαμιανού Μπολάνο να μπορούσαν να μελετήσουν στοιχειωδώς τη δικογραφία και να επικοινωνήσουν με τον κατηγορούμενο.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου με τη στάση του επιβεβαίωσε, για μια ακόμη φορά, την εκτίμησή μας ότι θέλει να κάνει μια δίκη fast track. Μια δίκη στην οποία κυριάρχοι στοιχείο θα είναι η γρήγορη διεκπεραίωση και όχι η τήρηση των οικονομικών κανόνων.

Με την έναρξη της συνεδρίασης, ζήτησε το λόγο η διορισμένη συνήγορος του Δ. Μπολάνο, Ιφριγένεια Καρανδρέα, η οποία υποστήριξε ότι ο χρόνος των τριών ημερών (από τις οποίες μόνο μία ήταν εργάσιμη) που της δόθηκε για τη μελέτη της ογκωδέστατης δικογραφίας και την επικοινωνία με τον κατηγορούμενο σε καμία περίπτωση δεν ήταν αρκετός και ζήτησε πρόσθετο χρόνο, τουλάχιστον τριών πλήρων εργάσιμων ημερών, για να λάβει πλήρη γνώση της δικογραφίας και να επικοινωνήσει ουσιαστικά με τον κατηγορούμενο τον οποίο διορίστηκε να υπερασπιστεί. Είπε, ακόμη, ότι για να τον δει αναγκάστηκε να διακόψει το επισκεπτήριο με τους συγγενείς του και κατέληξε ότι θα είναι ανακόλουθη αν παρίσταται σ' αυτή τη δίκη χωρίς να της δοθεί ο χρόνος που ζητά.

Το ίδιο θέμα έθεσε και ο δεύτερος διορισμένος συνήγορος Διαμαντής Καρυώτης, ενώ με το αίτημα συντάχθηκε και ο συνήγορος των υπόλοιπων τριών κατηγορούμενων Φραγκίσκος Ραγκούσης.

Ο πρόεδρος ρωτούσε φορτικά τους δύο συνήγορους, αν αυτός ο χρόνος είναι αρκετός για να ενημερωθούν και να επικοινωνήσουν με τον κατηγορούμενο, κάνοντας και πάλι φανερή την πρόθεσή του για fast track δίκη, συμπείζοντας τα πάντα.

Ο εισαγγελέας καταρχάς έκανε δεκτό το αίτημα για σύντομη διακοπή και στη συνέχεια, μετά από ολιγόλεπτη διακοπή του δικαστηρίου, πρότεινε να επαναληφθεί η δίκη την 1η Φλεβάρη, πρόταση που δέχθηκε και το δικαστήριο.

Εκτός από το ΔΝΤ και την τρόικα, υπάρχει και το financial fair play...

Το περασμένο καλοκαίρι, με αφορμή την ανακοίνωση από την ΟΥΕΦΑ των bonus που θα έβγαζαν οι ομάδες στο ταμείο τους από τη συμμετοχή τους στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις και με δεδομένη την αύξηση του τζίρου των ομάδων την τελευταία πενταετία κατά 42%, επιχειρήθηκε να περάσει η εικόνα ότι το επαγγελματικό ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο θα έβγαине από την κρίση με ελάχιστες απώλειες. Λίγους μήνες μετά, το σκηνικό άλλαξε άρδην.

Από την επίσημη παρουσία της ΟΥΕΦΑ για τα οικονομικά δεδομένα των ευρωπαϊκών ομάδων είναι φανερό ότι τα πράγματα δεν είναι ιδιλλιακά, αφού οι ζημιές των ομάδων αυξήθηκαν το 2010 στο 1.641.000.000 ευρώ από 1.206.000.000 ευρώ το 2009. Οι αξιωματούχοι της ΟΥΕΦΑ διαβεβαιώνουν ότι με την εφαρμογή του financial fair play και των συνεχών ελέγχων στα οικονομικά των ομάδων, οι επιπτώσεις θα αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά. Σύμφωνα με τον εκπρόσωπο της ΟΥΕΦΑ, Τζιάνι Ινφραντίνο, «με την εφαρμογή του financial fair play ενισχύεται το ενδεχόμενο να μπουν σωστοί επενδυτές στο ποδόσφαιρο και οι ομάδες έχουν ήδη κοιτάξει να αναμορφώσουν τις πηγές των εσόδων τους». Επειδή, όμως η θεωρία από την πράξη απέχει, πολλοί είναι αυτοί που δείχνουν να μην είναι αισιόδοξοι για το μέλλον του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου.

Η συνταγή αντιμετώπισης της κρίσης εξαντλείται προς το παρόν στην εφαρμογή του financial fair play και στην επιπλέον οικονομική ενίσχυση των ομάδων από τα κέρδη του Euro 2012 και σε εκλήσεις για μείωση του λειτουργικού κόστους των ομάδων, χωρίς όμως να προτείνονται συγκεκριμένα μέτρα που θα οδηγήσουν στην μείωση. Ας δούμε όμως ορισμένα από τα οικονομικά στοιχεία, που θα μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε τη δύσκολη κατάσταση στην οποία βρίσκεται το ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο.

Καταρχήν, πρέπει να τονιστεί ότι το 52% των ομάδων έχει σοβαρό πρόβλημα ισοσκελισμού εσόδων-εξόδων και οι μεγαλοκαπιταλιστές-ιδιοκτήτες των ομάδων δεν είναι διατεθειμένοι να καλύψουν τις ζημιές και τα χρέη που έχουν δημιουργήσει. Τα έσοδα των ομάδων αυξήθηκαν από τα 12.000.000.000 ευρώ το 2009

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

σε 12.800.000.000 ευρώ το 2010 (αύξηση 6,6%), όμως την ίδια στιγμή και παρά την προσπάθεια των ομάδων να εναρμονιστούν με τους κανόνες του financial fair play και να ισοσκελίσουν έσοδα και έξοδα, οι δαπάνες των ομάδων αυξήθηκαν από τα 13.300.000.000 ευρώ σε 14.400.000.000 ευρώ (αύξηση 8,27%). Αρνητικό είναι επίσης το «ισοζύγιο» των μεταγραφών, αφού από τα 3.300.000.000 ευρώ που ξοδεύτηκαν για μεταγραφές το 2010, δεν έχουν καλυφθεί από τις ομάδες τα 2.300.000.000 ευρώ, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων θα μεταφερθεί ως ζημιά στους οικονομικούς απολογισμούς του επόμενου έτους. Τέλος, ένα ακόμη αποθαρρυντικό στοιχείο είναι ότι μόνο 100 ευρωπαϊκές ομάδες έχουν καταφέρει να καλύψουν κατά μέσο όρο πάνω από το 75% της χωρητικότητας του γηπέδου τους (δείκτης που θεωρείται σημαντικός για την πορεία των εσόδων μιας ομάδας) και οι περισσότερες από τις μισές είναι σε τρία πρωταθλήματα (Αγγλία, Γερμανία και Ολλανδία), που παραδοσιακά είχαν μεγάλο ποσοστό προσέλευσης θεατών στους ποδοσφαιρικούς αγώνες.

Όσον αφορά τις ελληνικές ομάδες, δεν χρειάζεται να έχει εντυφλήσει κάποιος στον τρόπο λειτουργίας των ΠΑΕ, για να καταλάβει ότι οι ομάδες είναι ένα βήμα πριν την οικονομική χρεοκοπία. Αρκεί να διαβάσουμε τα πρωτοσέλιδα των αθλητικών εφημερίδων και θα έχουμε μια πλήρη εικόνα για την κατάσταση στο ελληνικό ποδόσφαιρο. Εκτός από τον Ολυμπιακό, που η παρουσία του Μαρινάκη, σε συνδυασμό με τη συμμετοχή της ομάδας στους ομίλους του Champions League, εξασφαλίζει μια εύρυθμη οικονομική λειτουργία, το σύνολο σχεδόν των ομάδων δεν μπορεί να καλύψει ούτε τα στοιχειώδη λειτουργικά τους έξοδα. Ήδη, ο ΠΑΟΚ, προκειμένου να μην αποκλειστεί από τη συνέχεια του Γιουρόπα Καπ, αναγκάστηκε να πουλήσει πρωτοκλασάτους παίκτες για να ισοσκελίσει έσοδα-έξοδα και να είναι εντός των περιορισμών του financial fair play. Παναθηναϊκός και ΑΕΚ έχουν εξασφαλίσει μια περίοδο χάριτος μέχρι να παρουσιαστούν ενώπιον της πειθαρχικής επιτρο-

πής της ΟΥΕΦΑ, αφού δεν αγωνίζονται στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, όμως και οι δυο ομάδες δεν έχουν τη δυνατότητα να κάνουν μεταγραφές, εξαιτίας των χρεών που έχουν προς παίκτες και προπονητές.

Από την πλευρά της ΟΥΕΦΑ είναι φανερό ότι θα υπάρξει ανοχή στην πλήρη εφαρμογή των κανονισμών και ιδιαίτερα στην επιβολή ποινών, με την προϋπόθεση ότι οι ομάδες που έχουν πρόβλημα θα βρουν άμεσα λύση στην τακτοποίηση των ληξιπρόθεσμων οφειλών τους προς παίκτες και προπονητές και στη συνέχεια θα παρουσιάσουν ένα ρεαλιστικό σχέδιο εξυγίανσής τους, δεχόμενες να ακολουθούν κατά γράμμα τις οδηγίες της οικονομικής επιτροπής της ΟΥΕΦΑ. Η κατάσταση στο ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο, τηρουμένων των αναλογιών, είναι αντίστοιχη με την κατάσταση στην οικονομία των ευρωπαϊκών χωρών. Πολύ σύντομα οι ομάδες θα βρεθούν υπό επιτήρηση, με ορατό τον κίνδυνο ακόμη και διάλυσής τους, αφού δεν υπάρχουν περιθώρια για αισιόδοξες προβλέψεις.

Υπό το πρίσμα της άσχημης οικονομικής κατάστασης θα πρέπει να δούμε και τη νέα κόντρα ανάμεσα στην ΕΠΟ και την κυβέρνηση. Αγία είναι το αθλητικό νομοσχέδιο που έχει καταθέσει για ψήφιση ο Γερούλανος και οι αρμοδιότητες της Επιτροπής Επαγγελματικού Αθλητισμού, στις οποίες αντιδρά η ΕΠΟ, ισχυριζόμενη ότι είναι σε βάρος του αυτοδιοίκητου του ελληνικού ποδοσφαίρου. Η ΕΕΑ με τις ισχύουσες νομοθετικές διατάξεις έχει την αρμοδιότητα να ελέγχει τις οφειλές των ΠΑΕ και να αποφασίζει για τη χορήγηση του πιστοποιητικού συμμετοχής μιας ομάδας στα επαγγελματικά πρωταθλήματα. Μέχρι το περασμένο καλοκαίρι, αυτή η αρμοδιότητα της ΕΕΑ ήταν επί της ουσίας ανενεργή, αφού κατόπιν πίεσης οι ομάδες έπαιρναν πιστοποιητικό συμμετοχής ακόμη και αν χρωστούσαν, με αποτέλεσμα η ΕΠΟ να μην εγείρει ζήτημα και να ανέχεται τη συγκεκριμένη κατάσταση. Όταν, όμως, κατόπιν κυβερνητικής απόφασης και με αφορμή τα χρέη και άλλες οικονομικές φύσης εκκρεμότητες, η ΕΕΑ αποφάσισε να μη

χορηγήσει πιστοποιητικό συμμετοχής σε Καβάλα και Ολυμπιακό Βόλου, τιμωρώντας τις επί της ουσίας για την εμπλοκή των προέδρων τους στο σκάνδαλο με τους στημένους αγώνες, η ΕΠΟ σήκωσε το μπαϊράκι της «αντίστασης» και ξαναθυμήθηκε το αυτοδιοίκητο του ποδοσφαίρου. Ζήτησε, λοιπόν, από την κυβέρνηση να αλλάξει το νόμο και πλέον να μη μπορεί η ΕΕΑ να ελέγχει τις οφειλές των ΠΑΕ προς παίκτες και προπονητές, αλλά μόνο για τα χρέη προς το Δημόσιο, και να μην είναι δεσμευτικές οι αποφάσεις της για τη συμμετοχή των ομάδων στα πρωταθλήματα, η οποία θα γίνεται με το σύστημα αδειοδότησης που έχει θεσπίσει η ΕΠΟ σε συνεργασία με την ΦΙΦΑ.

Είναι φανερό ότι ο Πιλάβιος και οι ανδιωτελείς εργάτες του ελληνικού ποδοσφαίρου, σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης, που το σύνολο των ομάδων δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις τους προς τους παίκτες και τους προπονητές, διαισθάνονται ότι δε θα μπορούν να παίξουν μόνοι τους, αλλά θα είναι υποχείρια της κυβέρνησης που θα έχει σημαντικό ρόλο, μέσω της ΕΕΑ, στις εξελίξεις στο ποδόσφαιρο, και προσπαθούν, επισείοντας τον μπαμπούλα της ΦΙΦΑ, να πετύχουν την αλλαγή των αρμοδιοτήτων της ΕΕΑ και να παραμείνουν κυρίαρχοι στα ποδοσφαιρικά δράματα. Η συγκυρία δεν είναι ευνοϊκή γι' αυτούς, αφού είναι ναυπές ακόμη οι μνήμες από τα καραγκιοζιλίκια της ΕΠΟ στη διαχείριση του σκανδάλου των στημένων αγώνων, όταν μετά από παζάρια και μεθοδεύσεις αρχικά είχε τιμωρηθεί μόνο ο Ηρακλής, ενώ οι ομάδες των πρωταγωνιστών της υπόθεσης είχαν επί της ουσίας αθωωθεί. Όσο για το επιχείρημα ότι η ΦΙΦΑ θα μας τιμωρήσει ως κράτος και δεν θα επιτρέψει τη συμμετοχή των ομάδων μας στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, δεν δείχνει πειστικό, αφού πολύ δύσκολα θα βρεθεί λύση στα οικονομικά των ομάδων για να το αποφύγουν.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΘΟΔΩΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Είναι δικαιολογημένες οι αντεγκλήσεις που ακολούθησαν τον αιφνίδιο θάνατο του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Είναι, όμως, επίσης αδόκιμοι οι αντεγκλήσεις αυτές να επικεντρώνονται στα προσωπικά χαρακτηριστικά του σκηνοθέτη, όσο και αν αυτά έχουν τη σημασία τους, και να θέτουν έστω και προσωρινά σε δεύτερη μοίρα το ογκώδες έργο του. Ένα έργο το οποίο, αν και απαιτεί μια εμπειριστατωμένη και ολοκληρωμένη μαρξιστική προσέγγιση, αποτελεί ωστόσο ένα βασικό λίθο σε αυτό που θα ονομάζαμε νέο ελληνικό κινηματογράφο.

Η πρώτη αριστουργηματική ταινία του «Αναπαράσταση» είδε για πρώτη φορά τον ελληνικό χώρο μέσα από ένα πολυεπίπεδο ιστορικό και κοινωνικό γήνεσθαι. «Οι μέρες του 36», «Ο θίασος», «Το ταξίδι στα Κύθηρα», που ακολούθησαν, αναπαριστούν τη σύγχρονη ελληνική ιστορία από την πλευρά της αριστεράς, αν και της αριστεράς της ήττας. Όμως, στα μετέπειτα χρόνια, ο Αγγελόπουλος μεταπίπτει με ταχύτητα –και παράλληλα με την άνοδο της διεθνούς φρεσθιβαλικής του καριέρας και της συμπόρευσής του με τις παντοειδείς εξουσίες– σε ένα ρηχό διανοούμενο της ήττας, που αναζητά εμμονικά και ανεπιτυχώς στο ιστορικό παρελθόν τις αιτίες της σύγχρονης κοινωνικής αποδιάρθρωσης. Αυτό που κυρίως απέμεινε από τις τελευταίες ταινίες του ήταν μερικές σκηνές άξιες για διδασκαλία στις σχολές κινηματογράφου. Η κατάληξη ήταν «Το λιβάδι που δακρύζει», η αρχή μιας τριλογίας που άγγιξε το επίπεδο της πλήρους γελοιοτητας και χλευάστηκε δικαίως από την κριτική.

Σε κάθε περίπτωση, ο Αγγελόπουλος, μαζί με ένα μικρό αριθμό άλλων ελλήνων σκηνοθετών, όπως ο Βούλγαρης, ο Δαμιανός, η Μαρκετάκη και άλλοι, όπως ο Μανθούλης, ο Φέρρης, ο Γιάνναρης κ.ά., θεμελίωσαν με αυθεντικότητα και ειλικρίνεια τη νέα ελληνική κινηματογραφία που μπορεί να μην απέκτησε ποτέ μια κυρίαρχη φυσιογνωμία, αποτέλεσε όμως ένα ισχυρό αντίπαλο δέος στη χυδαιότητα και ανοησία που χαρακτήριζε τον εμπορικό κινηματογράφο.

Ελένη Σταματίου

■ GEORG WILHELM PABST

Το κουτί της Πανδώρας

Επανεκδόση της κλασικής ταινίας του Παμπστ (1929), κινηματογραφική μεταφορά του θεατρικού έργου του Βέντεκιντ «Λούλου». Η Λούλου, μια γερμανίδα σαγηνευτική πόρνη, ψάχνει την ευτυχία στο πλευρό διάφορων αντρών, μέχρι που τελικά σφραγίζεται στο Λονδίνο από τον Τζακ τον Αντεροβγάλτη. Η καινοτομία του Παμπστ έγκειται στην επιλογή του να μην παρουσιάσει μια Λούλου πανούργα, που εκμεταλλεύεται την ομορφιά της και κατ' επέκταση τα «θύματά» της, αλλά θύμα της γοητείας της, την οποία δεν μπορεί να ελέγξει και που τελικά την παραπλανά. Η ταινία αυτή όταν πρωτοβγήκε στις αίθουσες προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις γιατί είχε έντονο για την εποχή αισθησιασμό. Η Λουίζ Μπρουκς που εν-

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

ΜΑ.ΝΗ.ΚΙ (Μάζα νηστική κινέζικη)

Hos, gel-me-di...

SOPA και PIPA (εκφραστικότητα αρχικά που υπηρετούν το περιεχόμενό τους)

◆ Ενας, τουλάχιστον (Ντ. Χριστιανόπουλος) τους το γύρισε κατάμουτρα το βραβείο...

◆ «Εφόσον λοιπόν η ζωή και η δράση του κεφαλαιοκράτη δεν είναι παρά λειτουργία του κεφαλαίου που στο πρόσωπό του προικίστηκε με θέληση και συνείδηση, ο κεφαλαιοκράτης θεωρεί τη δική του ατομική κατανάλωση ληστεία σε βάρος της συσσώρευσης του κεφαλαίου του, όπως λ.χ. στην ιταλική λογιστική τα ατομικά έξοδα του κεφαλαιοκράτη καταχωρούνται στη στήλη της χρέωσης, δηλ. σαν ποσό που χρωστάει ο κεφαλαιοκράτης στο κεφάλαιο. Η συσσώρευση είναι κατάχτηση του κόσμου του κοινωνικού πλούτου. Μαζί με την αύξηση της μάζας του εκμεταλλεόμενου ανθρώπινου υλικού η συσσώρευση επεκτείνεται και την άμεση και την έμμεση κυριαρχία του κεφαλαιοκράτη. Το προπατορικό αμάρτημα εκδηλώνεται παντού. Με την ανάπτυξη του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής, της συσσώρευσης και του πλούτου παύει ο κεφαλαιοκράτης να είναι απλή ενσάρκωση του κεφαλαίου. Νιώθει μια "ανθρώπινη συγκίνηση" για τον εαυτόλη του και γίνεται τόσο μορφωμένος, που κοροϊδεύει σαν πρόληψη του απαρχαιωμένου θησαυριστή τ' ονειροπόλημα του ασκητισμού. Ενώ ο κλασικός κεφαλαιοκράτης καυτηριάζει την ατομική κατανάλωση σαν αμάρτημα σε βάρος της λειτουργίας και της "εγκράτειας του" υπέρ της συσσώρευσης, ο συγχρονισμένος κεφαλαιοκράτης είναι σε θέση να παρυσιασεί τη συσσώρευση σαν "απάρνηση" του ορμέμφυτου της απόλαυσης. "Zwei Seelen wohnen, ach! In seiner Brust, /

Πες μας τι πίνεις!

die eine will sich vor der anderen trennen!". (=Διο ψυχές κατοικούν, αχ!, στα στήθια του/ η μια θέλει να χωριστεί από την άλλη! -παράφραση από τον Φάουστ του Γκαίτε). Στις αρχές της ιστορίας του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής -και κάθε νεόπλουτος κεφαλαιοκράτης περνάει σαν άστρο απ' αυτό το ιστορικό στάδιο- επικρατούν σαν απόλυτα πάθη η τάση πλουτισμού και η φιλαργυρία. Η πρόοδος όμως της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής δε δημιουργεί μόνο έναν καινούριο κόσμο απολαύσεων. Με την κερδοσκοπία και το πιστωτικό σύστημα η πρόοδος αυτή ανοίγει χίλιες πηγές ατομικού πλουτισμού. Σ' ένα ορισμένο επίπεδο ανάπτυξης γίνεται ακόμα και επαγγελματική ανάγκη του "δυστυχημένου" κεφαλαιοκράτη ένας κάποιος που ταυτόχρονα είναι και επίδειξη πλούτου, επομένως και μέσο πίστης. Η πολυτέλεια μπαίνει στα έξοδα παραστάσεως του κεφαλαίου. Ετσι ή αλλιώς ο κεφαλαιοκράτης δεν πλουτίζει σαν το θησαυριστή ανάλογα με την προσωπική του εργασία και τον περιορισμό της ατομικής του κατανάλωσης, αλλά στο μέτρο που απομυζάει ξένη εργατική δύναμη και επιβάλλει στον εργάτη την απάρνηση όλων των απολαύσεων της ζωής. Γι' αυτό, παρά το γεγονός ότι η σπατάλη του κεφαλαιοκράτη

δεν έχει ποτέ το bona fide (καλής πίστης) χαρακτήρα του γλεντζέ φεουδάρχη αφέντη και στο βάθος της παραμονεύει μάλλον πάντα η πιο βρώμικη φιλαργυρία και ο πιο ζυγισμένος υπολογισμός, αυξάνει ωστόσο μαζί με την συσσώρευση του και η σπατάλη του χωρίς να είναι απαραίτητο η μια να εμποδίζει την άλλη. Ετσι μέσα στα στήθια του ατόμου που προσωποποιεί το κεφάλαιο αναπτύσσεται μία φαινομενική σύγκρουση ανάμεσα στο ένστικτο της συσσώρευσης και το ένστικτο της απόλαυσης» (Το κεφάλαιο - Μεταρροπή της υπεραξίας σε κεφάλαιο).

◆ Please, read between the lines: «Γι' αυτούς που δεν απόκαμαν./ Γι' αυτούς που συνεχίζουν πάντα με την ίδια καρδιά./ Γι' αυτούς που οι νύχτες τους δεν είναι σαν τους λαθρεπιβάτες/ τους κλεισμένους στ' αμπάρια/ σ' ένα πλοίο που άξαφνα το τυλίγ' η φωτιά./ Ας μιλήσουν άλλοι μετά από μένα./ Ας βυθίσουν το νυστέρι βεθύτερα./ Εγώ δεν έχω άλλο κουράγιο./ Μίλησα κάποτε για τα βουνά και τη θάλασσα./ Για την αγάπη που γίνεται άστρο./ Λυπάμαι για όλα./ Γιατί δε βρήκα άλλο τρόπο να μιλήσει κανένας/ έξω απ' το να πονέσει για κάτι./ Ας μιλήσουν άλλοι μετά από μένα./ Εγώ τράβηξα μέχρι εκεί μόνο που άντεξα./ Μίλησα για τα σκοτάδια./ Οχι αυτά που έρχονται απ' έξω./ Για κείνα που ανοίγονται μέσα μας ξαφνικά/

και βαραίνουν για πάντα ύστερα πάνω μας./ Λυπάμαι για όλα./ Γιατί δε βρήκα άλλον τρόπο να ζησει κανένας/ έξω απ' το να πεθάνει για κάτι./ Να σφαδάζει το σώμα μου μέσα στα αίματα/ και να μη βρίσκει τίποτα να πιαστεί/ κι αυτό το κάτι που πίστεψε να γίνεται και κείνο μαχαίρι/ να γίνεται σκοινί που σφίγγεται γύρω του/ σφυρί που του σπάζει ένα ένα τα κόκκαλα./ Ας μιλήσουν άλλοι μετά από μένα./ Ας τραβήξουν αν μπορέσουν μακρύτερα.» (Θαν. Κωσταβάρας: «Ας μιλήσουν άλλοι μετά από μένα»).

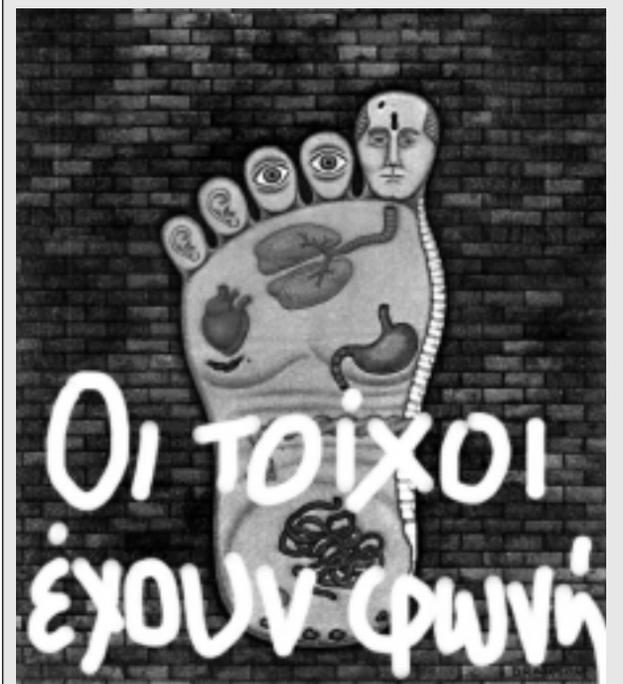
◆ Ακου, λοιπόν, καλά: Όταν ν' αγωνίζεσαι πάψεις, μονάχα ο θάνατος θα σ' αγκαλιάσει.

◆ Ενα εξάμηνο πριν τη «Ματωμένη Κυριακή» στο Derry της Ιρλανδίας, 600 βρετανοί αλεξιπτωτιστές εμφανίστηκαν στο Ballymurphy και μέσα σε 36 ώρες συγκρούσεων δολοφόνησαν 11 πολίτες. Η υπόθεση μέχρι σήμερα δεν έχει κλείσει.

◆ Εντάξει, κάποιος αλληλέγγυος, πυκνώστε τις γραμμές του ΠΑΜΕ (ναι, ναι αυτού που μόλις 11 μέρες πριν την απεργία των χαλυβουργών έγινε ΜΑΤ στη θέση των ΜΑΤ...).

◆ Κλιμάκωση της πάλης που διεξάγει το Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας με... πικετοφορία. (Ωχ, ματάκια μου καημένα - η... συνταραχτική είδηση από το Ριζοσπάστη, 25-1-12).

Βασίλης

◆ Να μετατρέψουμε την οικονομική φτώχεια σε κοινωνικό πλούτο (σύνθημα σε τοίχο του Παγκρατίου)

Τι ακριβώς εννοεί ο ποιητής; Αν με τις λέξεις «κοινωνικός πλούτος» εννοεί τη διαμόρφωση μιας επαναστατικής πολιτικής, που θα οργανώσει τις ανάλογες δράσεις, μαζί του. Έχουμε, όμως, την υποψία (για να μην πούμε τη βεβαιότητα), ότι δεν εννοεί αυτό. Μάλλον αναμασάει αυτά που λένε, όπου βρεθούν κι όπου σταθούν, διάφοροι καλλιτέχνες, διανοούμενοι και άλλοι ευαίσθητοευσίσθητοι. Οτι, δηλαδή, η κρίση μας φέρνει πιο κοντά, δημιουργεί μορφές κοινωνικής αλληλεγγύης, ζωντανεύει τις παρές και τα παρόμοια. Να μας συγχωρέετε, αλλά αυτό δεν είναι κοινωνικός πλούτος, είναι κοινωνική φτώχεια και μιζέρια. Άλλο που δεν θέλει το σύστημα. Να αναζητήσει ο εργαζόμενος λαός λύσεις εκ των ενόντων, να αναλάβουν οι συγγενείς, οι γείτονες, οι φίλοι να συντηρήσουν τους ανήμπορους, εκείνους που χτυπάει σκληρά η κρίση. Γι' αυτό φτιάχνει «κοινωνικά παντοπωλεία» ακόμα και η ΟΝΝΕΔ. Εκείνοι που λένε «να σφιχταγκάλιαστούμε, για να περάσουμε μαζί τη μπόρα» εγκληματούν κοινωνικά. Διότι κηρύσσουν την υποταγή και τη μοιρολατρία. Δεν χρειάζεται να δημιουργήσουμε κίνημα για να πούμε στον εργαζόμενο κόσμο ότι πρέπει να προσέξει τον διπλανό του. Το ξέρει, το αισθάνεται και θα το κάνει μόνος του. Κίνημα κοινωνικό στις σημερινές συνθήκες μπορεί να υπάρξει μόνο ως κίνημα ανατροπής. Αν ξεπέσουμε στη φιλανθρωπία (όσα φανταχτερά επίθετα κι αν βάλουμε μπροστά από τη λέξη, για να διαχωριστούμε από την αστική φιλανθρωπία, η ουσία δεν αλλάζει), θα έχουμε προσφέρει τη μεγαλύτερη υπηρεσία στο σύστημα.

◆ BAZAAR NOSOTROS - Βιολογικά Προϊόντα Εναλλακτικού Εμπορείου Nosotros, Βιβλία, Κοινωνική κουζίνα - Το Σάββατο 21 Ιανουαρίου 12:00-18:00 - Nosotros Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος (αφίσα)

Ενα ορθογραφικό λάθος αποκαλύπτει. Το «εμπορείου» δεν είναι η γενική της λέξης εμπόριο, αλλά η γενική της λέξης εμπόρειο, δηλαδή μαγαζί. Αλλά και σωστή να ήταν η ορθογραφία, δεν αλλάζει τίποτα επί της ουσίας. Για εμπόριο πρόκειται, δηλαδή για ανταλλαγή ανταλλακτικών αξιών, ήτοι για την πεμπουσία του καπιταλισμού. Επειδή του βάζεις μπροστά ένα επίθετο (εναλλακτικό) δεν του αλλάζεις το χαρακτήρα. Εκτός αν θέλεις τη συμπάθειά μας, γιατί είσαι... εναλλακτικός έμπορος, δηλαδή δεν βγάζεις τόσα πολλά. Αν, όμως, κάνεις μια γύρα στα μαγαζιά, τα κλασικά μαγαζιά, αυτά που δεν χρησιμοποιούν βαρύτερα επιθέτα, θα δεις άλλες λέξεις: Ξεπούλημα, τιμές κάτω του κόστους, όσο-όσο κ.λπ. Και μπορείς να βρεις πολύ καλύτερες ευκαιρίες. Εμπορικά μιλώντας, γιατί περί εμπορίου γίνεται λόγος. Γιατί, λοιπόν, να μη συμπαθήσουμε εκείνους τους μαγαζάτορες; Μήπως μπορεί κάποιος να μας εξηγήσει τη διαφορά; Βέβαια, όλα αυτά τα «εναλλακτικά», τα «αλληλέγγυα», τα «αντικαταναλωτικά» και τα παρόμοια έχουν δημιουργήσει μια μόδα. Κι αυτή η μόδα στηρίζεται σε μια μορφή ιδεολογίας (δηλαδή ψευδούς συνείδησης). Με απλά λόγια, αυτή η ιδεολογία λέει ότι μέσα στην αστική δημοκρατία μπορούμε ν' αναζητήσουμε ή να δημιουργήσουμε το δικό μας κοινωνικό παράδεισο, τη δική μας νησίδα, η οποία μπορεί να μη λύνει το βασικό κοινωνικό πρόβλημα (την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο), αλλά μας επιτρέπει «να περνάμε καλά» (και οι «νησίδες» καλύτερα).

σαρκώνει την πρωταγωνίστρια ταυτίστηκε με το συγκεκριμένο ρόλο. Δυστυχώς, όμως, ο Παμπστ δεν ξεφεύγει από τα όρια ενός αισθηματικού-αστυνομικού δράματος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΦΑΦΟΥΤΗΣ

Παράδεισος

Στους ξέφρενους ρυθμούς του καρναβαλιού της Πάτρας, τέσσερα ζευγάρια κυνηγούν τον παράδεισό τους, προσπαθώντας να επαναπροοριστούν τις σχέσεις τους «βγάζοντας επιτέλους τις μάσκες τους». Μια ταινία στηριγμένη ίσως σε καλές ιδέες, με πολύ κακό ωστόσο αποτέλεσμα. Προβλεπόμενο σενάριο, με εφηβικούς διαλόγους, επιφανειακή προσέγγιση των ανθρώπινων σχέσεων, αφελής ματιά πάνω στο όχι και τόσο δύσκολο θέμα. Οι καλοί ηθοποιοί που συμμετέχουν δεν θα μπορούσαν να βελτιώσουν παρά ελάχιστα την κατάσταση. Βέβαια, δεν περιμέναμε και πολλά περισσότερα, από τη δεύτερη μεγαλύτερου μήκους ταινία του σκηνοθέτη της «Κληρονόμου».

ALEXANDER PAYNE

Οι απόγονοι

Ο Ματ Κινγκ, ένας πλούσιος επιχειρηματίας, έρχεται αντιμέτωπος με σοβαρά διλήμματα στη ζωή του, όταν η γυναίκα του παθαίνει ένα πολύ σοβαρό ατύχημα. Τώρα πια, καλείται να διαχειριστεί τις κόρες του, τον περίγυρό του, την απιστία της γυναίκας του, καθώς και ένα κτήμα που τον δένει με τις ρίζες του. Ισορροπώντας ανάμεσα στην κωμωδία και το δράμα, ο Πέιν δομεί χαρακτηριστές πολύ αναμενόμενους, χωρίς κανένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, επομένως χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Μια ταινία που το πολύ-πολύ να τη χαζεύαμε κανένα μεσημέρι στην τηλεόραση μέχρι να μας πάρει ο ύπνος. Το παράδοξο -όχι στα δικά μας μάτια- είναι πως αυτή η ταινία αποτελεί φαβορί για τα βραβεία Οσκαρ.

Ελένη Π.

4μηννη Οικονομική Εξόρμηση ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ «ΚΟΝΤΡΑΣ» γιατί είναι και δική σας υπόθεση

ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2011 - ΓΕΝΑΡΗΣ 2012 – Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ 100/87804638

«Είμαστε συνταξιδιώτες σ' ένα πλοίο που βουλιάζει. Αν καταλάβουμε ότι η μοίρα μας είναι κοινή θα μπορέσουμε να συγκλίνουμε και σε κοινές θέσεις». Μ' αυτά τα λόγια σφράγισε τη σύντομη δήλωσή του ο πρόεδρος του ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλος, βγαίνοντας από τη σύσκεψη των «κοινωνικών εταίρων», την περασμένη Τετάρτη.

βέρνησης).

Η παρουσία όλων σ' αυτή τη σύναξη επιβεβαίωσε τους «συνταξιδιώτες» του Δασκαλόπουλου. Η δήλωση του Παναγόπουλου έδωσε απλά περισσότερη έμφραση.

Τι συμβολίζουν αυτά που ανακοινώθηκαν; Ότι η ΓΣΕΕ επικύρωσε με τον πιο επίσημο τρόπο όλα όσα έχουν γί-

νεται στην ΕΓΣΣΕ και τις κλαδικές συμβάσεις (τριετίες και λοιπά επιδόματα). Αυτά ήταν το ορντέβρ. Ακολούθησαν πάγιες διεκδικήσεις του ΣΕΒ, όπως η μείωση του «μη μισθολογικού κόστους», η παροχή φορολογικών κινήτρων, η χρηματοδότηση προγραμμάτων «κατάρτισης» από το ΕΣΠΑ, η υιοθέτηση αυτοσίας της ευρωπαϊκής οδηγίας για

εφαρμογή των επιχειρησιακών και των ατομικών συμβάσεων, ουδόλως απασχολή τους εργατοπατέρες.

Και βέβαια, συμφώνησαν να μελετήσουν τα ινστιτούτα τους προτάσεις για τη μείωση του «μη μισθολογικού κόστους». Δηλαδή, για τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των καπιταλιστών, που

BABY
KOKKINO

Fast track Μνημόνιο-2

Οι στρατηγικοί του Χίτλερ είχαν εφεύρει την τακτική του blitz krieg, του πολέμου-αστραπή, προκειμένου να αιφνιδιαζούν τον αντίπαλο και να τον κατακτούν χωρίς αυτός να μπορέσει να προβάλει αντίσταση. Στις μέρες μας, γνωρίσαμε τις επενδύσεις fast track, που σε ελεύθερη απόδοση θα λεγόταν «μπάτε σκύλοι αλέστε». Τώρα, πάμε και για fast track συμφωνία πάνω στη νέα δανειακή σύμβαση και το Μνημόνιο-2 που θα τη συνοδεύει. Έχουμε μεν «πόλεμο», όπως επαναλαμβάνει καθημερινά σχεδόν ο Βενιζέλος, όμως η συγκυβέρνηση δεν θέλει να χρησιμοποιήσει απεχθείς όρους που παραπέμπουν στους ναζί, γι' αυτό και προτιμά τον όρο «επείγουσες διαδικασίες».

Όπως ανακοίνωσε ο Βενιζέλος, σε δυο-τρεις μέρες πρέπει όλα να έχουν τελειώσει. Το μεν PSI το διαπραγματεύεται εν κρυπτώ και παραβύστω η τρόικα (με «μπροστινούς» τους Παπαδήμο-Βενιζέλο) με τους εκπροσώπους των ομολογιούχων Νταλάρα και Λεμιέρ, οι δε βασικοί άξονες του Μνημόνιο-2 θα πρέπει μέχρι την Κυριακή να αποκρυσταλλωθούν. Υπουργοί και εκπρόσωποι των κομμάτων της συγκυβέρνησης μέχρι σήμερα Σάββατο θα πρέπει να έχουν συζητήσει τα πάντα: ασφαλιστικό, εργασιακό, δημοσιονομικό, διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις. Η τρόικα, λένε, έδωσε ήδη ένα κείμενο με τους βασικούς όρους της.

Αυτή τη συμφωνία θα την πάρει μετά ο Βενιζέλος για να πάει στις 30 Γενάρη στη σύνοδο κορυφής της ΕΕ και να «δέσει» τη νέα δανειακή σύμβαση. Μα το «ελληνικό» δεν είναι στην ατζέντα της συνόδου, όπως μόλις την περασμένη Τετάρτη έλεγε ο Βενιζέλος. Τι σημασία έχει; Την Πέμπτη το ξανασκεφτήκαν και είδαν πως βολεύει καλύτερα αυτό το σκηνικό «κρίσιμότητας» των περιστάσεων.

Βολεύει όχι μόνο τον Παπαδήμο και τον Βενιζέλο. Βολεύει και τον Σαμαρά και τον Καρατζαφέρη, που καμώνονται τους σκληρούς υπερασπιστές των λαϊκών συμφερόντων. Τι να κάνουμε -θα πουν στους οπαδούς τους- να τα τινάξουμε όλα στον αέρα και να οδηγήσουμε τη χώρα στη χρεοκοπία; Θ' αφήσουν δε και πάλι υποσχέσεις -ιδιαίτερα ο Σαμαράς- ότι μετά τις εκλογές θα προσπαθήσουν να πείσουν τους τρώικανούς για την αναπτυξιακή πνοή που πρέπει να αποκτήσει η ελληνική οικονομία. Γι' αυτό και θα ζητήσουν πλατιά εκλογική στήριξη, ώστε να έχουν τη δύναμη να επαναδιαπραγματευθούν. Να επαναδιαπραγματευθούν τι; Αυτό που θα έχουν προσυπογράψει ως εταίροι της συγκυβέρνησης!

Και από την άλλη πλευρά; Θα περισσέψουν και πάλι οι καταγγελίες. Θα 'χουμε, βέβαια, και μια ακόμη 24ωρη απεργία. Για τις 9 του Φλεβάρη μιλούν ήδη οι δυνάμεις του Περιεσού και του ΣΥΡΙΖΑ. Αναγκαστικά θα συμφωνήσουν και η ΠΑΣΚΕ με τη ΔΑΚΕ. Τι έχουν να χάσουν, άλλωστε; Μια χαρά εκτονωτικά λειτουργούν αυτές οι απεργίες. Ένα 24ωρο, μια συγκέντρωση, μια πορεία και τέρμα τα δίφραγκα. Μετά, θα 'χουν όλο τον καιρό να εστιαστούν όλοι στις εκλογές και στις πολιτικάντικες καντρίλιες οι οποίες δεν μας αφήνουν να πλήξουμε καθόλου.

Πρόκειται για φαύλο κύκλο. Ετσι, όμως, λειτουργούσε πάντοτε η αστική δημοκρατία. Απλά, η κρίση και η σφοδρότητα της επίθεσης έχει μπλέξει κάπως την κατάσταση και το πολιτικό σύστημα παθαίνει αρρυθμίες. Και πάλι, όμως, μια χαρά τα βγάζει πέρα, αν αναλογιστούμε ότι μέσα σε μια διετία έχει καταφέρει να ξεπλώσει κατακτήσεις δεκαετιών και να βάλει τις βάσεις για μια νέα, πιο σφοδρή επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη, που θα ολοκληρώσει και θα «τσιμεντάρει» την κινεζοποίηση».

Π.Γ.

■ ΓΣΕΕ - ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ

Συνταξιδιώτες στο σκάφος της «κινεζοποίησης»

Μη βιαστείτε να πείτε «παριές του Δασκαλόπουλου», πριν διαβάσετε τι δήλωσε ο Παναγόπουλος: «Σήμερα έγινε ένας ουσιαστικός διάλογος και πρέπει να είμαστε καθαροί, να μην αφήνουμε κανένα νέφος για να βγαίνουν συμπεράσματα στα δελτία ειδήσεων (...) Η συζήτηση έγινε σε ένα κλίμα που θέλω να σας το περιγράψω. Να μην προχωρήσει κι άλλο η βίαιη εσωτερική υποτίμηση που αποτελεί τη συνταγή της Τρόικα και εφαρμόζει η Κυβέρνηση. Να μην υποτιμηθεί κι άλλο η αξία της μισθωτής εργασίας» (η έμφραση δεν είναι δική μας, αλλά από το κείμενο που διένειμε το Γραφείο Τύπου της ΓΣΕΕ).

Και η ΓΣΕΕ στη δική της ανακοίνωση σημείωσε: «Παρά τις διαφωνίες κοινή συνισταμένη όλων των πλευρών αποτελεί η αναγκαιότητα διασφάλισης της Εθνικής Σύμβασης και η συνέχιση του διαλόγου (...) Στόχος και κοινή απόφαση είναι ο διμερής διάλογος εργοδοτών-εργαζομένων να μετατραπεί σε τριμερή, με τη συμμετοχή της κυ-

νει σε βάρος των εργαζομένων και των συνταξιούχων τα τελευταία δύο χρόνια. «Να μην υποτιμηθεί κι άλλο η αξία της μισθωτής εργασίας», δήλωσε με έμφραση ο Παναγόπουλος. Δηλαδή, ο γέγονε γέγονε και η ΓΣΕΕ δεν ζητάει τίποτα πίσω. Ζητάει απλά να μη γίνουν κι άλλα!

Δεν θυμόμαστε άλλη φορά εργατοπατέρες (εκτός από τους πουλημένους τραμπούκους του προδικτατορικού Μακροηθεοδωρισμού) να έχουν μιλήσει με τέτοιο τρόπο. Να έχει προηγηθεί η πιο λυσασμένη επίθεση του κεφάλαιου, με απανωτές αφαιρέσεις κατακτήσεων δεκαετιών, κι αυτοί να δηλώνουν ότι δεν έχουν καμιά απαίτηση, παρά μόνο να μη γίνουν άλλες περικοπές μισθών.

Οι καπιταλιστές από τη μεριά τους άπλωσαν όλη την ατζέντα των διεκδικήσεών τους στο τραπέζι (μπορεί να τις δει κανείς στην ιστοσελίδα του ΣΕΒ). Ζήτησαν να μη δοθεί η αύξηση που προβλέπεται για τον Ιούλη του 2012 η ΕΓΣΣΕ. Να αναθεωρηθούν οι αυτόματες αυξήσεις που προ-

τη μερική απασχόληση, η απλοποίηση των διαδικασιών για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, η εκλογίκευση των προστίμων και των ποινικών κυρώσεων όπου δεν υπάρχει δόλος του εργοδότη, η άρση των περιπλοκών και των αντιθέσεων στην ισχύουσα εργατική νομοθεσία.

Πλην των μισθολογικών, η ΓΣΕΕ συμφώνησε να βάλει πλάτη για όλα τα άλλα και να απευθυνθεί από κοινού με τους καπιταλιστές στην κυβέρνηση για την υλοποίησή τους! Η ίδια ούτε για τα προσχήματα δεν κατέθεσε κάποια αιτήματα (π.χ. για την προστασία των ανέργων) ζήτησας από τους καπιταλιστές να τα προωθήσουν από κοινού.

Στο τέλος, ο Παναγόπουλος πανηγύρισε: σώσαμε τον 13ο και 14ο μισθό, σώσαμε την ΕΓΣΣΕ! Και με νόημα επανέλαβε, ότι η ΓΣΕΕ διαπραγματεύεται μόνο την ΕΓΣΣΕ και όχι τις κλαδικές συμβάσεις. Ακόμα και άθιχτη να μείνει η ΕΓΣΣΕ, το γεγονός ότι όλοι οι μισθοί και τα μεροκάματα τείνουν να κατέβουν στο επίπεδο της ΕΓΣΣΕ, με την αθρόα

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 81 - ΑΘΗΝΑ

